

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

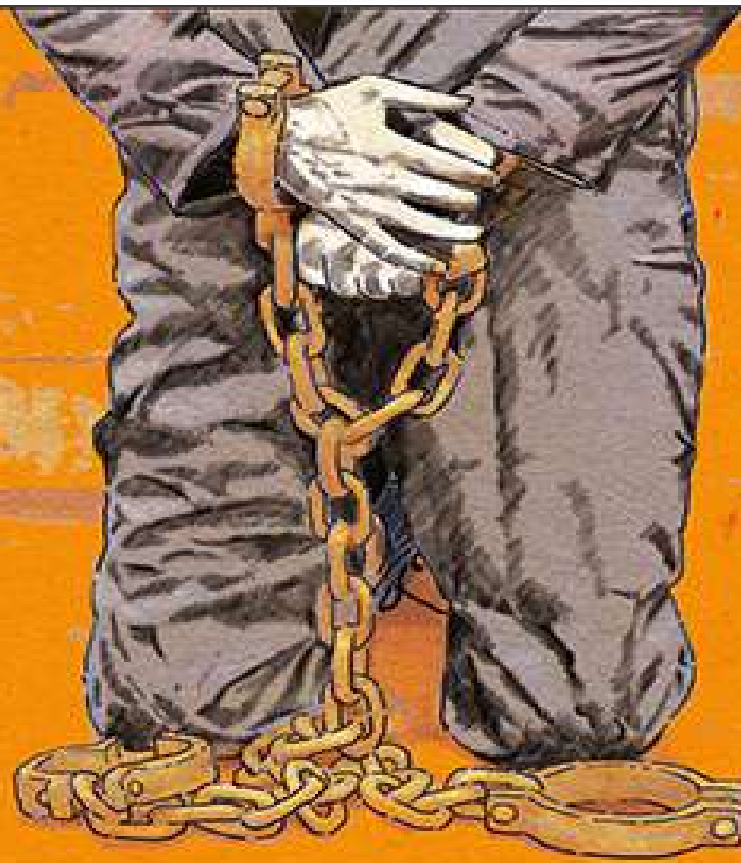
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUALEM
SANSAL

2084

THE END
OF THE
WORLD

Europa
editions

TARAFINDAN
BOUALEM SANSAL

Alman Mücahit

Avrupa Sürümleri
214 Batı 29. Cadde, Süit 1003
New York NY 10001
info@europaeditions.com
www.europaeditions.com

Bu kitap kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek insanlara veya gerçek yerlere yapılan tüm referanslar
hayali olarak kullanılmıştır.

Telif hakkı © 2015, Editions Gallimard, Paris
Europa Editions tarafından ilk yayın 2017

Alison Anderson'ın çevirisi Orijinal
Başlık: *2084. Dünyanın Sonu* Çeviri telif
hakkı © 2017 by Europa Editions

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Emanuele Ragnisco'nun Kapak Resmi ve çizimi
www.mekkanografici.com

ISBN 9781609453695

Boualem Sansal

2084
DÜNYANIN SONU

Fransızcadan çevrilmiştir

kaydeden Alison Anderson

*Din bize Tanrı'yı sevdirebilir
ama insanı hor görmemize ve insanlıktan nefret
etmemize neden olacak dinden daha güçlü bir şey yoktur.*

UYARI

Okuyucuya bunun gerçek bir hikaye olduğuna veya bilinen herhangi bir gerçekliğe dayandığına inanmaktan kaçınması tavsiye edilir. Hayır, aslında her şey icat edilmiştir, karakterler, olaylar ve geri kalan her şey ve bunun kanıtı, hikayenin uzak bir dünyada, bizimkine hiç benzemeyen uzak bir gelecekte geçmesidir.

Bu saf bir icat eseridir: Bu sayfalarda anlattığım Bigaye dünyası, tıpkı George Orwell tarafından hayal edilen ve romanında harika bir şekilde tasvir edilen Big Brother dünyası gibi, mevcut değildir ve gelecekte var olması için hiçbir nedeni yoktur. 1984, onun zamanında yoktu, bizim zamanımızda da yok ve gerçekten gelecekte var olmak için hiçbir nedeni yok. İyi uykular güzel insanlar, her şey tamamen yalan ve gerisi kontrol altında.

BTamamÖKD

Ati'nin iki uzun yıl aradan sonra şehri, Abistan'ın başkenti olan Qodsabad'a döndüğü filmde, biri Ouâ dağlarındaki Sîn'deki sanatoryumda, diğeri ise bir kervandan diğerine giden yollarda ağır ağır ilerliyor. Yol boyunca, tarihi Büyük Kutsal Savaş olan Char'dan önceki yeni bir arkeolojik alana yaptığı bir görevden dönen güçlü Arşivler, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Anılar Bakanlığı'ndan bir araştırmacı olan Nas ile tanışacak; Bu sitenin keşfi, Appartus içinde ve söylendiğine göre Adil Kardeşlik'in tam kalbinde garip bir çalkantıya neden oldu.

Auykusu kaçıyordu. Endişe, ışıklar kapanır kapanmaz ve hatta daha da önce, alacakaranlık soluk perdesini açtığında ve hastalar, odadan koridora, koridordan terasa dolaşarak geçirdikleri uzun günün yorgunluğunu üstlenmeye başladıklarında, giderek daha erken bir kaygıya kapıldı. ayaklarını sürüyerek, gecenin geçmesi için hüzünlü mutluluk dilekleriyle birbirlerine seslenerek yataklarına dönerler. Bazıları artık sabah orada olmayacaktı. Yölah büyük ve adildir, uygun gördüğü şekilde verir ve alır.

Sonra gece geldi, dağlarda o kadar hızlı yağıyordu ki rahatsız ediciydi. Aynı anda, soğuk ısırmaya, nefes buğuya dönüştü. Dışarıda amansız, her şeye hazır bir rüzgar sinsice esiyordu.

Sanatoryumun tanıdık sesleri, insan ıstırabından ve sağır edici alarmlarından ya da bedensel işlevlerin utanç verici ifadesinden söz etseler bile onu biraz sakinleştirdi, ama dağın hayaletimsi gümbürtüsünü gizlemeyi başaramadılar: olduğundan daha çok hayal edilen uzak bir yankı. Dünyanın derinliklerinden çıkan, miazma ve tehdit yüklü olarak duyuldu. Ve imparatorluğun en uç noktalarında bulunan bu Ouâ dağı gerçekten de kasvetli ve bunaltıcı bir yerdi ve yalnızca engin ve sefil görünümü nedeniyle değil; vadilerinde dolaşan ve yılda iki kez Sîn bölgesini geçen ve yol için ısınmak ve yiyecek dilenmek için her zaman hastaneye uğrayan hacı kalabalığıyla birlikte sanatoryuma ulaşan hikayeler vardı. Uzaklardan, ülkenin dört bir yanından yürüyerek geldiler, perişan ve ateşli, genellikle tehlikeli koşullarda; onların sibylline hikayeleri harikalarla doluydu, iğrenç, suçlu ve en ufak bir seste hikaye anlatıcısı sözünü kesmek için kesilene kadar kısık tonlarda söylendiği için daha da rahatsız ediciydi.

omuz. Herkes gibi, hacılar ve hastalar da gardiyanlar veya belki de korkunç V'ler tarafından yakalanıp suçlu ilan edilme korkusuyla dikkatlerini asla ellerinden kaçırmazlar. *maketler*, tarif edilemeyecek kadar rezil bir mezhep olan Büyük Kafirliğin propagandacıları. Atı, uzun süredir seyahat eden yolcularla bu teması takdir etti; onları aradı, çünkü yolculukları sırasında pek çok hikaye ve keşif toplamışlardı. Ülke o kadar uçsuz bucaksız ve o kadar tamamen bilinmezdi ki, onun gizemleri içinde kaybolmak arzu edilir bir şey gibi görünüyordu.

Hacılar, ülke içinde özgürce değil, kesin takvimlere göre, terk edemeyecekleri belirli yollarda, hiçliğin ortasında ara istasyonlarıyla işaretlenmiş yollarda, ülkenin ortasında dolaşmasına izin verilen tek insanlardı. kurak yaylalar, uçsuz bucaksız bozkırlar, derin kanyonlar, terk edilmiş mezarlar, hacıların sayıldığı ve hareket halindeki ordular gibi gruplara ayrıldığı, yürüyüş emirlerini beklerken bin kamp ateşinin etrafında kamp kurduğu. Bazen duraklamalar o kadar uzun sürüyordu ki, tövbe edenler uçsuz bucaksız, geniş kenar mahallelerde kök salıyor ve unutulmuş mülteciler gibi davranıyorlardı, sadece bir gün önce rüyalarını besleyen şeyi hatırlamıyorlardı. Bu sonsuz belirsizlikte bir ders var: önemli olan artık son varış noktası değil ara istasyondur. ne kadar tehlikeli olursa olsun; dinlenme ve güvenlik sunar ve bunu yaparken, Aparatın pratik zekasını ve Delegenin halkına olan sevgisini gösterir. Kayıtsız askerler ve inanç komiserleri, mirmekterler gibi eziyet görmüş ve gergin durumda, gözetleme amacıyla hacıların geçişini izlemek için her sinir merkezinde sırayla yollarda ilerlediler. Hiç kimsenin kaçıp kurtulmadığını veya herhangi bir insan avı olup olmadığını kimse bilmiyordu; insanlar kendilerine söylendiği gibi yollarına gittiler, ancak yorgunluk onları bunalttığında ayaklarını sürüdüler ve safları incelemeye başladı. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve dikkatlice filtrelendi; Aparatın açık iradesi olmadan hiçbir şey olamaz. Kayıtsız askerler ve inanç komiserleri, mirmekterler gibi eziyet görmüş ve gergin durumda, gözetleme amacıyla hacıların geçişini izlemek için her sinir merkezinde sırayla yollarda ilerlediler. Hiç kimsenin kaçıp kurtulmadığını veya herhangi bir insan avı olup olmadığını kimse bilmiyordu; insanlar kendilerine söylendiği gibi yollarına gittiler, ancak yorgunluk onları bunalttığında ayaklarını sürüdüler ve safları incelemeye başladı. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve dikkatlice filtrelendi; Aparatın açık iradesi olmadan hiçbir şey olamaz. Kayıtsız askerler ve inanç komiserleri, mirmekterler gibi eziyet görmüş ve gergin durumda, gözetleme amacıyla hacıların geçişini izlemek için her sinir merkezinde sırayla yollarda ilerlediler. Hiç kimsenin kaçıp kurtulmadığını veya herhangi bir insan avı olup olmadığını kimse bilmiyordu; insanlar kendilerine söylendiği gibi yollarına gittiler, ancak yorgunluk onları bunalttığında ayaklarını sürüdüler ve safları incelemeye başladı. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve dikkatlice filtrelendi; Aparatın açık iradesi olmadan hiçbir şey olamaz. sadece yorgunluk onları bunalttığında ve safları incelemeye başladığında ayaklarını sürüklüyorlardı. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve dikkatlice filtrelendi; Aparatın açık iradesi olmadan hiçbir şey olamaz.

Bu kısıtlamaların nedenleri bilinmemektedir. Uzun zaman öncesinden kalmalar. Gerçek şu ki, bu soru hiç kimsenin aklına gelmemiştir, uyum o kadar uzun süredir hüküm sürüyordu ki kimse huzursuzluk için bir neden bilmiyordu. Sırasını onlardan daha sık alan hastalık ve ölüm bile

adildi, insanların moralini etkilemiyordu. Yölah büyüktür ve Abi onun sadık Temsilcisidir.

Acentelerin görevlerinin her aşamasında damgalanması gereken bir seyahat izni kullandıkları idari ve ticari gereklilikler dışında, herhangi birinin ülke içinde dolaşmasına izin verilmesinin tek nedeni hacdı. Bu tür kontroller sonsuza dek tekrarlandı ve çok sayıda gişe memuru ve bilet zımbalayıcıyı seferber etti, ancak artık var olmaları için hiçbir nedenleri yoktu: unutulmuş bir dönemin kalıntısıydılar. Ülke, bir şeyin kesin olduğu, yinelenen, kendiliğinden ve gizemli savaşlar üzerine inşa edilmişti: düşman her yerdeydi, aniden doğudan veya batıdan, kuzeyden veya güneyden ortaya çıkabilirdi; ihtiyat vardı, kimse neye benzediklerini veya ne istediklerini bilmiyordu. Tonlamada büyük harfle Düşman olarak adlandırıldılar, bu yeterliydi. İnsanlar, bir gün kendilerinden başka bir şekilde söz edilmesinin yanlış olduğunun duyurulduğunu ve bunun meşru görüldüğünü ve o kadar açık olduğunu hatırlıyor gibiydi ki, hiç kimsenin görmediği bir şeye isim vermek için hiçbir neden yoktu. . Düşman, masalsı ve ürkütücü bir boyut kazandı. Ve bir gün, birdenbire, Düşman kelimesi sözlükten kayboldu. Düşmanlara sahip olmak, zayıflığın kabulüdür; zafer ya tamdır ya da değildir. Büyük Kafirlik hakkında konuşuluyordu. *maketler*, görünmez, her yerde var olan dönecekleri ifade eden yeni bir kelime. İç düşman, dış düşmanın yerini almıştı ya da tam tersi. Sonra vampirlerin ve incubilerin zamanı geldi. Büyük törenlerde her türlü korkuyla dolu bir isim söylendi, Chitan. Veya Chitan ve meclisi. Bazıları bunu Renegade ve çevresini söylemenin başka bir yolu olarak gördü, insanların kavrayabileceği bir ifade. Bununla da kalmadı: Şeytanın adını anan kişi yere tükürmeli ve kutsanmış formülü üç kez okumalıdır: "Yölah onu kovsun ve lanetlesin!" Daha sonra, diğer engeller aşıldıktan sonra, sonunda Şeytan, Şeytan, Chitan, Renegade'e gerçek adı verildi: Balis. Takipçileri, hainler, Balisyalı oldular. Bundan sonra her şey aniden daha net görüldü, ama yine de,

Savaş uzun sürmüştü ve korkunçtan da beterdi. Orada burada, aslında her yerde (ama şüphesiz birçok felaket de olmuştur.

savaşı şiddetlendirmeye geldi - depremler ve diğer girdaplar), dindar bir şekilde korunmuş, aşırılık zevkine sahip sanatçılar tarafından törenle halka sunulan pek çok enstalasyon gibi düzenlenmiş izler kaldı: içi boşaltılmış bina blokları, kurşun delikleriyle delik deşik duvarlar, tüm mahalleler gömüldü Enkaz içinde, içini boşaltılmış cesetler, dumanı tüten çöplüklere veya çürümüş bataklıklara dönüşmüş devasa kraterler, insanların tabelaları okumaya geldiği halüsinasyon yaratan bükülmüş, yırtılmış, erimiş metal kütleleri ve bazı yerlerde birkaç yüz karelik geniş yasak bölgeler. *kilosiccas* veya *chabirler*, geçiş noktalarında kaba çitlerle çevrili veya başka yerlerde parçalanmış, buzlu veya yakıcı rüzgarların süpürdüğü çıplak arazi, bir şeyin olduğu bir yer, kavranamayacak bir şey, toprağa düşen güneş parçaları veya parıldayan kara büyü Cehennem, başka ne olabilir ki, çünkü her şey toprak, kayalar, insan eliyle yapılmış şeyler - baştan aşağı vitrifiye edilmiştir ve bu yanardöner magma, tüyleri diken diken eden, kulakları uğuldatan ve kalp atışlarını hızlandıran tiz bir çıtırtı sesi yayar. çılgınca. Meraklı izleyiciler fenomene çekilir; bu dev aynalara koşuştururlar ve dikkatleri üzerine çeken saçlarını, gözlerinin önünde derilerinin kızarıp şişmesini ve burunlarının bolca kanadığını görmeyi eğlenceli bulurlar. Bu bölgelerin sakinlerinin, insan ve hayvan benzer şekilde, garip hastalıklardan mustarip olduğunu,

Stratejik noktalara asılan işaretler, ziyaretçiye Char olarak bilinen Büyük Kutsal Savaş'tan sonra yıkımın göz alabildiğine yayıldığını ve yeni şehit edilen ölülerin sayısının yüz milyonları bulduğunu bildirir. Yıllar boyunca, on yıllar boyunca, savaş sürdüğü sürece ve çok daha sonrasında, bazı cesur tipler cesetleri toplamaya, taşımaya, üst üste yığmaya ve yakmaya, üzerlerini sönmemiş kireçle kapatıp hiç bitmeyen siperlere gömmeye başladı. , onları sonsuza kadar dinamitle mühürlenmiş terk edilmiş madenlerin veya derin mağaraların bağırsaklarına yığmak için. Gerekli sürece, Abi'nin bir fermanı, inananların cenaze törenlerinden çok farklı olan bu asırlık uygulamalara izin verdi. Uzun bir süre ceset toplama ve yakma moda olan mesleklerdi. olan herhangi bir erkek

adaleli ve iyi bir bek, tam zamanlı ya da hayal gücüne göre onun yerine geçebilirdi, ama sonunda sadece gerçekten sağlam adamlar önde kaldı. Çırakları ve el arabaları, halatlar, vinçler, fenerler ve daha donanımlı olanlar için yük hayvanlarıyla bir bölgeden diğerine gittiler; ellerinden geldiğince bir imtiyaz elde ettiler ve işe koyuldular. Yaşlılar, uzakta patikalarda veya dağ geçitlerinde ilerleyen, kalın deri önlüklerini iri kalçalarına vuran, ağır yüklü arabalarını çeken, ardından çıraklarının ve bazen de ailelerinin geldiği o sert, sakın devleri hâlâ uzaktan gördüklerini hatırlıyor. Mesleklerinin kokusu onlardan önce geldi, onları takip etti, her şeye, her yere nüfuz etti, çürümüş et, yanmış yağ, köpüren sönmemiş kireç, kirli toprağın kusturucu kokusu, takıntılı gazlar Zamanla ortadan kayboldular, ülke temizlendi, geriye sadece hizmetlerini bir hastanenin, bakımevinin, bir mezarlığın önünde bir şarkı karşılığında satan birkaç yavaş, suskun yaşlı adam kaldı. Ölümün bu kahraman çöpçüleri için üzücü bir son.

Düşmana gelince, o basitçe ortadan kaybolmuştu. Ülkeden geçtiğine ya da yeryüzündeki sefil varlığına dair hiçbir iz bulunamadı. Resmi öğretiyeye göre, ona karşı kazanılan zafer "tam, kesin ve geri alınamaz" olmuştu. Yolah galip gelmişti; halkına, her zamankinden daha ateşli inananlara, zamanın başlangıcından beri onlara vaat ettiği üstünlüğü teklif etmişti. Nasıl ve neden olduğunu kimse bilmeseydi de, bir tarih öne çıktı, akıllara işledi ve harabelerin yanına dikilen tüm hatıra tabelalarında göründü: 2084. Savaşla ilgili bir şey miydi? Belki. Çatışma sırasında bir başlangıca mı, sona mı yoksa belirli bir bölüme mi karşılık geldiği hiçbir yerde belirtilmedi. İnsanlar hayatlarının kutsallığıyla ilgili bir şeyi, sonra daha incelikli bir şeyi hayal ettiler. Numeroloji ulusal bir eğlence haline geldi, eklemeler yapıldı, çıkarmalar, çarpmalar, 2, 0, 8, 4 sayılarıyla yapılabilecek her şeyi yaptılar. Bir zamanlar 2084'ün Abi'nin doğum yılı ya da meydana gelen ilahi ışıkla aydınlanma yılı olduğu fikri benimsendi. ellinci yaşının eşiğindeyken. Gerçek şu ki, Tanrı'nın kendisine insanlık tarihinde oynaması için yeni ve benzersiz bir rol verdiğinden kimsenin şüphesi yoktu. Kısaca "müminler yurdu" olarak anılan ülkeye, Abistan adı verildi. Gerçek şu ki, Tanrı'nın kendisine insanlık tarihinde oynaması için yeni ve benzersiz bir rol verdiğinden kimsenin şüphesi yoktu. Kısaca "müminler yurdu" olarak anılan ülkeye, Abistan adı verildi. Gerçek şu ki, Tanrı'nın kendisine insanlık tarihinde oynaması için yeni ve benzersiz bir rol verdiğinden kimsenin şüphesi yoktu. Kısaca "müminler yurdu" olarak anılan ülkeye, Abistan adı verildi.

Yetkililer, Adil Kardeşliğin Saygıdeğerleri ve Tarikatçıları ve Aygıtın ajanları tarafından. Sıradan insanlar eski "inananlar ülkesi" tabirini kullanmaya devam ettiler ve günlük konuşmalarında karşılaştıkları tehlikeyi umursamadan basitçe "toprak", "ev", "ev" dediler. İnsanların bakışları böyledir, tasasız ve gerçekten pek yaratıcı değildir; kendi kapılarının ötesini görmezler. Sanki bu onların bir tür nezaketiymiş gibi: başka yerlerin efendileri vardır ve başka yere bakmak mahremiyeti ihlal etmek, bir anlaşmayı bozmak demektir. Kendilerini Abistanlılar olarak adlandırmanın stresli bir resmi yanı vardı; bu yüzden birbirlerini tanımaları için bunun yeterli olacağına inanarak kendilerine "insan" dediler.

Tarihin, Aparat'ın kuruluşuyla veya daha önce, Adil Kardeşlik'in - Tanrı tarafından atandıktan sonra Abi tarafından en sadık inananlar arasından seçilen kırk ileri gelenden oluşan cemaatin - kurulmasıyla bağlantılı olduğu başka bir zaman daha vardı. müminleri yönetmek ve onları her birinin işleri hakkında Adalet Meleği tarafından sorgulanacakları ahirete götürmek gibi muazzam bir görevde ona yardımcı olmak. Gölgenin bu ışıktaki hiçbir şey saklamadığı, her şeyi açığa çıkardığı bilgisi verildi. Tanrı'ya yeni bir isim olan Yölah'ın verilmesi birbirini izleyen felaketler dönemindeydi. İlk Vaat'e göre zaman değişmişti; temizlenmiş, gerçeğe adanmış bir dünyada, Tanrı'nın ve Abi'nin bakışları altında başka bir dünya doğmuştu; her şeyin adı değiştirilmelidir, her şey yeniden yazılmalıdır, böylece yeni hayat, artık hükümsüz ve hükümsüz olan, sanki hiç var olmamış gibi silinip giden eski Tarih tarafından lekelenmesin. Adil Kardeşlik, Abi'ye alçakgönüllü ama son derece açık bir Delege unvanı verdi ve onun için ölçülü, dokunaklı bir selamlama tasarladı: "Delege Abi, kurtuluş onun üzerine olsun", kişinin sol elinin arkasını öperken.

Her şey sona erene ve düzene girene kadar pek çok hikaye ortalıkta dolaştı. Tarih, Abi'nin eliyle yeniden yazıldı ve mühürlendi. Eski zamanlardan tutunmuş olabilecek her şey, tasfiye edilmiş hatıraların derinliklerinde, parça parça, duman, bunama hastalığından mustarip yaşlılar arasında belirsiz bir hezeyanın yakıtıydı. Yeni Çağ'ın nesilleri için tarihler, takvim, Tarih, rüzgarın damgasından daha önemli değildi.

gökyüzü; şimdiki zaman ebedidir, bugün hep buradadır, zaman bütünüyle Yölah'ın eline sığar, her şeyi bilir, anlamlarına karar verir ve dilediğine talimat verir.

Ne olursa olsun, 2084, ne anlama geldiğini kimse bilmese de, ülkenin kuruluş tarihiydi.

Olaylar böyleydi, basit ve karmaşıktı ama saçma değildi. Hac adayları, Aparatın kendileri için seçtiği kutsal bir yer için bir listeye kaydolurlar ve izin nedeniyle bir kervana katılmak için çağrılmayı beklerler. Bekleyiş bir yıl ya da ömür boyu sürebilir, bağışlama olmaksızın, bu durumda ölen kişinin en büyük çocuğu kayıt belgesini miras alır, ancak asla ikinci oğlu ve kız kardeşler asla: kutsallık bölünemez ve cinsiyeti değiştirmez. Bunu görkemli bir kutlama takip edecekti. Çilecilik oğul aracılığıyla aktarıldı ve böylece ailenin onuru pekişti. Yeryüzünde, altmış vilayetin her birinden, her yaştan ve koşuldan milyonlarca ve milyonlarca insan vardı, hepsi de büyük ayrılışa, Mübarek Gün olan Bidi'ye kadar günleri sayıyordu. Bazı bölgelerde, acı çekmenin Bidi'yi beklemenin mutluluğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını göstermek için yılda bir kez büyük kalabalıklar halinde toplanıp çivili kırbaçlarla topluca kendi kendini kırbaçlamak adet haline gelmişti; başka yörelerde insanlar olağanüstü şenliklerde bir araya gelirler, bağdaş kurmuş, dizlerini birbirine değdirerek oturlar ve bitkinliğin sınırlarına ulaşmış ama umudun sınırına ulaşmış en yaşlı adayların uzun ve kutsanmış çilelerini anlatmalarını dinlerlerdi. , Beklenti olarak bilinir. Her cümle güçlü bir megafondan yüreklendirici bir yanıtla karşılandı: "Yölah adildir", "Yölah sabırlıdır", "Yölah harikadır", "Abi seni destekliyor", "Abi seninle" vs. duyguyla düğümlenmiş binlerce gırtlak. Sonra dirsek dirseğe dua edildi, herkes başlarını sallayarak Abi'nin yazdığı gazelleri söyledi. ta ki bitkinliğe yeniden başlayana kadar; sonra törenin doruk noktası geldi: besili buzağılar ve koyun sürülerinin tamamı kesildi. Yörenin en maharetli kasapları aranırdı, çünkü bu bir kurbandı ve bu kadar zor bir süreç olduğundan kesim, öldürmek değil, bir yüceltmedir. Daha sonra tüm etin kavrulması gerekiyordu. Alevler uzaktan görülebiliyordu, hava yağ kokuyordu ve ızgara etlerin güzel kokusu on yarıçap içindeki her şeyi kışkırtmaya devam ediyordu. *chabirler* burnu vardı, burnu,

namlu veya gaga. Adeta bir seks partisiydi, sonu gelmeyen ve kabaydı. Aroma tarafından çekilen elektriklenmiş dilenci kümeleri aceleyle geldi; lezzetli meyve suları damlayan etin bolluğuna karşı koyamadılar, aşırı bir sarhoşluğa kapıldılar, bu da onları dindarlıktan başka her türlü davranmaya yöneltti - ama sonunda doymak bilmezlikleri hoş karşılandı, çünkü yapacak başka ne vardı? bu kadar kutsallaştırılmış etle mi? Onu atmak saygısızlık olurdu.

Hac tutkusu, çok güçlü Kurban ve Hac Bakanlığı tarafından düzenlenen bitmeyen kampanyalar, tanıtım, vaazlar, panayırılar, yarışmalar ve çeşitli manipülatif etkinliklerin bir karışımı ile sürdürüldü. Abi'nin çok sevdiği çok eski ve çok kutsal bir aile, Hype'ın tekeline kontrol ediyordu. *mussim* takvaya yakışır bir şekilde uyguladıkları: “Ne çok az ne de çok” ticari sloganlarıydı ve bunu çocuklar bile biliyordu. Diğer birçok meslek, kurbanlar ve hacılar etrafında yoğunlaştı ve eşit sayıda soylu aile ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Abistan'da tek ekonomi diniydi.

Bu seferler tüm yıla yayıldı ve en çok yaz aylarında, kutsal Mutlak Perhiz haftası olan Siyam'da, hacıların uzaktaki, büyüleyici konaklamalarından birindeki bin bir bölgeden birindeki dönüşleriyle aynı zamana denk geldi. yurdun her yerinde hac ziyareti: türbeler, mabetler, mukaddes yerler, türbeler, müminlerin düşmana karşı büyük zaferler kazandığı şan ve şehadet yerleri. İnatçı bir tesadüf, her şeyi şu şekilde düzenlemişti: Bütün bu yerler dünyanın uzak köşelerindeydi, yolların veya yerleşim yerlerinin yakınında değildi ve bu, her hac yolculuğunun yıllar alan uzun, imkansız bir keşif olduğu anlamına geliyordu; hacılar, geleneğe göre, ülkeyi bir uçtan bir uca yürüyerek, engebeli, ıssız yollarda geçtiler, bu da yaşlı veya hastaların dönüşünü imkansız hale getirdi. Ama aslında bu, tüm adayların gerçek rüyasıydı - kutsallığa giden yolda ölmek. Sanki bir insanın ömrü boyunca mükemmelliğe ulaşmasının o kadar da iyi bir şey olmayabileceğini düşünürlermiş gibi; Mükemmellik, seçilen kişiye o kadar çok görev ve sorumluluk yükledi ki, başarısızlığa mahkum olacaktı, bunca yıl fedakarlıktan kazanılan her şeyi bir çırpıda kaybedecekti. Ve sonra nasıl - eğer o değilse Bunca yıllık fedakarlıktan kazanılan her şeyi bir çırpıda kaybetmek. Ve sonra nasıl - eğer o değilse Bunca yıllık fedakarlıktan kazanılan her şeyi bir çırpıda kaybetmek. Ve sonra nasıl - eğer o değilse

Küçük bir aziz, bu kadar kusurlu bir dünyada mükemmellikten zevk alabilir miydi?

Hiç kimse, tek bir değerli inanan bile, bu tehlikeli hac yolculuklarının şehirleri kalabalık kitlelerden kurtarmanın ve onlara doyuma giden yolda güzel bir ölüm sunmanın etkili bir yolu olabileceğini bir an bile düşünmedi. Aynı şekilde, hiç kimse Kutsal Savaşın aynı amaçla, işe yaramaz, zavallı müminleri şanlı, kazançlı şehitler haline getirmek için açılmış olabileceğini düşünmedi.

Tüm azizlerin kutsallarının kutsalının, Abi'nin doğum yeri olan ender taşlardan yapılmış küçük ev olduğunu söylemeye gerek yoktu. Kulübe yaradılıştaki en acınacak yeri ama orada meydana gelen mucizeler olağanüstü olmaktan çok daha fazlasıydı. Hiçbir Abistanlı, evinde mukaddes meskenin reproduksiyonundan yoksun değildir; kartonpiyerden, tahtadan, yeşimden ya da altından yapılmış olabilirdi: hepsi Abi'ye olan aynı sevgiyi yansıtıyordu. Kimse buna dikkat çekmemişti, insanlar fark etmemişti ama küçük ev her on bir yılda bir yerini değiştiriyordu; Abistan'ın altmış vilayetinde eşitlik için. Aparat'ın en gizli programlarından birinin kabul alanını çok önceden hazırladığını da kimse bilmiyordu. ve yerel halkı, görevi hacılara tüm evrende benzersiz olan bir kulübenin yakınında yaşamının ne anlama geldiğini öğretmek olan geleceğin tarihi tanıkları rolleri konusunda eğitti. Tövbe edenler onlara misliyle ödediler, alkışlarıyla, gözyaşlarıyla ve küçük hediyeleriyle cömert davrandılar. Komünyon tamdı. Tanıklık edecek tanıklar olmadan Tarih diye bir şey yoktur ve birilerinin hikayeyi başlatması gerekir ki diğerleri de sonunu anlatabilsin.

Yoğun kısıtlamalar ve yasaklar ağı, propaganda, vaaz ve zorunlu ibadet, alelacele birbirini izleyen törenler, ayrıcalıkların hem değerlendirilmesinde hem de verilmesinde çok önemli olan kişisel inisiyatifin sergilenmesi: tüm bunlar bir araya gelerek özel bir Abistanlılar arasında bir ruh hali vardı ve hiç bilmedikleri bir davayı desteklemek için durmadan koşuşturuyorlardı.

Hacıları uzun süredir yokluklarından döndüklerinde yakın zamandaki kutsallık auralarıyla karşılamak; onları kutlamak ve onları katlamak için

lezzetler; Onlardan bir şey elde etmek için - bir nesne, bir tutam saç, herhangi bir eski kalıntı: Bu, halkın ve Bidi adaylarının dünya için kaçırmayacağı bir fırsat ve fırsattı. Bu tür hazineler, emanetler için piyasada fiyatının ötesindeydi. Ama dahası, bu sevgili hacılardan öğrenilecek harikalar da vardı; dünyayı görmüş ve onun en kutsal yerlerine ulaşmış gözlerdi onlarınki.

Beklenti, rutin ve ayin örgüsünde, adayların giderek artan bir mutlulukla katlandıkları bir sınavdı. Sabır imanın başka bir adıdır, yol ve hedeftir: Bu, iyi bir mümin için itaat ve teslimiyetle birlikte ilk öğretiydi. Ve bu dönemde, gece gündüz her an, Allah ve insan seyrederken, lââyıklar arasında lââyık kalmak gerekiyordu. Hiçbir Beklenen, kutsal yerlere yapılacak hac adaylarının en şanlı listesinden çıkarılmanın utancından bir an bile kurtulamazdı. Ama bu, Aparat'ın yaşatmayı sevdiği saçma bir söylentiydi, çünkü hiç kimse başarısızlığa uğramamıştı, hiç kimse utançtan ölmemişti, herkes müminlerin halkının aralarında hiçbir ikiyüzlü barındırmadığını biliyordu. tıpkı Aparat'ın uyanıklığının yanılmaz olduğunu bildikleri gibi; Indusoccupants'ın, herhangi birini kandırma fikri onlara gelmeden önce ortadan kaldırıldığı söylendi. Sarhoşluk, provokasyon, agitprop: bir beladan başka bir şey değil, insanların açıklığa ve cesaretlendirmeye ihtiyacı vardı, yanlış söylentilere veya örtülü tehditlere değil. Bazen Aparat manipölasyonlarında çok ileri gitti, dikkatsizleştiler, hatta sahte düşmanlar edindiler ve daha sonra izini sürmek için büyük çaba sarf ettiler - ancak, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, kendilerini kendi arkadaşlarını ortadan kaldırırken buldular.

Ati, uzun mesafeli maceracılar için bir tutku besledi; İlk başta onları korkutmamak veya bekçinin antenlerini uyarmamak için çok kayıtsız bir şekilde dinlerdi, ama sonra coşkusuna kapılır ve bir çocuk gibi hevesle onları sorgulamaya başlar, bir "neden" pili ateşlerdi. " ve "nasıl?" Yine de her zaman tatminsiz kaldı ve ani endişe ve öfke nöbetleri geçirdi. Bir yerlerde, bu zavallı gezginlerin dedikodularının ötesini görmeyi engelleyen bir duvar vardı; illüzyonları ülke çapında yaymak için şartlandırılmış olarak gözetim altındaydılar. Ati böyle düşündüğü için üzgündü ama onların çılgın hikayelerinin halk tarafından dillerine ekildiğine ikna olmuştu.

beyinlerini uzaktan kontrol eden Aparat'ın derinliklerinde. İnsanları inançlarına zincirlemek için umut ve meraktan daha iyi ne olabilir, çünkü inanan korkar ve korkan körü körüne inanır. Ancak bu, Ati'nin ancak daha sonra, işkence sancıları sırasında düşüneceği bir şeydi: onun için bu, kendini yok olmaktan kurtarmak için inancı deliliğe ve gerçeği korkuya bağlayan zincirleri kırmak anlamına geliyordu.

Geniş, aşırı kalabalık odaların karanlığında ve kargaşasında, geceleri pusuda bekleyen tehlikeyi hisseden ahırdaki bir at gibi titreyen garip, acil ağrı spazmlarına yakalandı. Hastane gerçekten ölüme ev sahipliği yapıyor gibiydi. Panik gelmesi uzun sürmedi ve sabaha kadar peşini bırakmadı ve gün ışığı gecenin uğuldayan gölgelerini uzaklaştıran ve sabah ayını bir güveç ve kavga kargaşasıyla başlayana kadar geri çekilmedi. Dağ onu her zaman korkutmuştu, bir şehir adamıydı, kalabalığın ve yakın çevrelerin sıcak dumanında doğmuştu ve burada, sefil yatağında, terliyor ve nefes nefese, dağın insafına kaldığını, onun tarafından ezildiğini hissediyordu. kükürtlü yayılımları tarafından ezilen kütle ve şiddet.

Yine de onu iyileştiren dağdı. Sanatoryuma felaket bir durumda gelmişti, verem kanını kurutuyordu, öksürmekten büyük kan pıhtıları çıkıyordu ve öksürük ve ateş onu deli ediyordu. Bir yıl içinde bir bakıma sağlığına kavuşmuştu. Taze, soğuk hava, ateşli bir ateş gibiydi, ciğerlerini yiyip bitiren küçük solucanları acımasızca tüketiyordu - hastalar, bunun Hain Balis'ten geldiğini ve ilahi bir irade olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen, hastalıklarını böyle tasvir etmeyi seviyorlardı. bu sonuçta işlerin sırasına karar verdi. Hemşireler -kaba, kaba yontulmuş dağ adamları- aksini düşünmüyorlardı ve belirli zamanlarda kabaca şekillendirilmiş haplar ve kusturucu karışımlar dağıtıyorlardı; baştan çıkarıcı söylentiler eşliğinde yenileri geldiğinde de tılsımları yenilemeyi unutmadılar. Doktora gelince, Ayda bir, parmaklarını şaklatmak dışında kimseye tek kelime etmeden ortalığı süpürürdü: kimse ona bakmaya bile cesaret edemiyordu. O bir halk adamı değildi, Aygıt'a aitti. Yanından geçerken büyük bir mazeret mırıldanması ve mümkün olan her yerde saklanma telaşı vardı. Tımarhane müdürü, anahtarıyla havayı keserek onun için yolu açtı. Ati, Aparat hakkında Abi ve Adil Kardeşlik adına her şeye güçleri olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu; Abi'ler anahtarıyla havayı kesiyor. Ati, Aparat hakkında Abi ve Adil Kardeşlik adına her şeye güçleri olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu; Abi'ler anahtarıyla havayı kesiyor. Ati, Aparat hakkında Abi ve Adil Kardeşlik adına her şeye güçleri olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu; Abi'ler

ülkenin bir ucundan diğer ucuna her duvarda dev bir portre vardı. Ah . . . Bu portrenin ülkenin kimliği olduğu söylenmelidir. Aslında, bir gölge oyunundan başka bir şey değildi, bir tür negatif yüz: Merkezinde, zırh kaplamasını delip geçebilecek bir bilince sahip, elmas gibi sivri uçlu sihirli bir göz vardı. Biliniyordu ki Abi bir adamdı, çok mütevazı bir adamdı ama diğer insanlar gibi bir adam değildi, Yölah'ın Elçisi, müminlerin babası, dünyanın yüce lideri ve sonunda Hz. , Tanrı'nın lütfu ve insanlığın sevgisi ile ölümsüzdü; ve eğer onu hiç kimse görmediyse, bunun nedeni ışığının kör edici olmasıydı. Hayır, gerçekten çok değerliydi: Onu sıradan insanların bakışlarına maruz bırakmak düşünülemezdi. Sarayının çevresinde, yasak şehrin kalbinde, Qodsabad'ın merkezinde yüzlerce iyi silahlanmış adam, Aparatın izni olmadan bir sineğin bile geçemeyeceği eşmerkezli, hermetik bariyerler oluşturacak şekilde dizilmiş, sıralanmıştı. Bu iri muhafızlar doğuştan seçilir, Aygıt tarafından özenle eğitilirdi ve başka hiç kimseye itaat etmezlerdi; hiçbir şey onların dikkatini dağıtamaz, oyalayamaz, rahatsız edemez; onların zulmünü hiçbir merhamet engelleyemez. Gerçekten insan olup olmadıklarını kimse bilmiyordu; beyinleri doğumda çıkarılmıştı, bu da onların korkunç inatçılığını ve tekin olmayan bakışlarını açıklayabilirdi. Anlamadıkları bir şeye uygun bir isim bulma fırsatını asla kaçırmayan sıradan insanlar, onlara Abi'nin Aptalları adını verdi. Güneydeki uzak bir eyaletten, efsanevi bir anlaşmayla Abi'ye bağlı uzak bir kabilede geldikleri söylendi. Kabile de halk tarafından isimlendirilmiştir.

Güvenlik önlemleri o kadar aşırıydı ki, bazı insanlar bu sarsılmaz robotların boş bir yuvayı koruduğunu veya hiçbir şey yapmadığını, sadece bir fikir, bir öncül olduğunu düşündü. Gizemde eğlence bulmanın bir yoluydu; Bu tür cehalet seviyelerinde, herkes kendi aptallığını ekliyor, ancak hepsi Abi'nin aynı anda burada ve orada, bir taşra başkentinde ve diğerinde, hermetik olarak korunan aynı sarayda her yerde bulunduğunu biliyorlardı ve bundan dolayı saray Abi, halkın üzerine ışık ve yaşam saçtı. Bu, her yerde bulunmanın gücüdür, merkez her yerdedir ve bu nedenle, her gün, coşkulu kalabalıklar, ona ateşli bağlılıklarını ve pahalı hediyelerini sunmak için altmış sarayının etrafında bir alay halinde akın ettiler ve karşılığında ondan tek istedikleri, öldüklerinde cennetti. .

Onu bu şekilde tek gözle temsil etme fikri tartışma konusuydu ve teoriler ileri sürüldü: bazılarına göre doğuştan ya da çocukluğunda katlandığı ıstıraptan dolayı tek gözlü olduğu söylendi. diğerlerine göre; ayrıca alnının ortasında bir gözü olduğu ve bunun peygamberlik bir kaderin işareti olduğu söylendi, ancak aynı derecede kesin bir şekilde görüntünün sembolik olduğu, bir ruhu, bir ruhu, bir gizemi işaret ettiği varsayıldı. Yılda yüz milyonlarca nüshası bu kadar yaygın bir şekilde dağıtılan portre, sanat ona tuhaf titreşimler yayan aşırı güçlü bir manyetizma vermeseydi ve bu titreşimler, tıpkı balinaların büyüleyici şarkısının okyanusları doyurduğu gibi, uzayı doldurmasaydı, hazımsızlıktan deliliğe yol açabilirdi. çiftleşme sezonu. İlk bakışta yoldan geçen biri boyun eğdirildi, sonra çok geçmeden mutlu oldu ve yoğun bir şekilde korunduğunu, sevildiğini, terfi ettiğini hissetti - heybeti ve onun getirdiği müthiş şiddet tarafından ezildiğini de hissetti. Büyük idari binaların cephelerini kaplayan, zengin bir şekilde aydınlatılmış dev portrelerin önünde kalabalıklar oluşurdu. Yeryüzündeki hiçbir sanatçı böyle bir mucize yaratamazdı, bu portre Yölah'tan esinlenerek Abi'nin kendi eseriymiş ve herkese küçük yaşlardan itibaren öğretildiği için bu gerçektir.

Bir gün birisi Abi'nin portrelerinden birinin köşesine bir şeyler yazmış. Bilinmeyen bir dilde karalanmış anlaşılabilir bir kelime, Birinci Büyük Kutsal Savaş'tan önce yazılmış eski bir form. İnsanlar sadece meraklanmakla kalmadılar, büyük bir olayın olmasını da beklediler. Sonra, kelimenin Aparat şifreleme ofisi tarafından tercüme edildiği söylentisi yayıldı; gizemli ifadeler eşdeğerdi, *abilang*, "Bigaye seni izliyor!" Hiçbir anlam ifade etmese de bu ismin hoş bir tınısı olduğu için halk onu hemen benimsedi ve Abi sevgiyle Bigaye olarak vaftiz edildi. Şu anda tek duyulan Bigaye şuydu ve Bigaye şuydu, sevgili Bigaye, adil Bigaye, her şeyi gören Bigaye, Adil Kardeşlik'in barbar kelimesinin kullanımını anında ölüm cezasıyla yasakladığı güne kadar. Aradan çok geçmeden 66710 sayılı tebliğ *NeF, Cepheden Haberler*, muzaffer bir şekilde, iğrenç karalayıcının tüm ailesi ve tüm arkadaşlarıyla birlikte bulunduğunu ve hemen idam edildiğini ve adlarının ilk nesle kadar kayıtlardan silindiğini ilan etti. Ülkeye sessizlik çöktü, ama birçok insan, derinlerde,

Merak ediyorlardı: Yasak kelime neden hecelenmişti? *Büyük göz* yukarıda belirtilen kararnamede ? O hata nereden çıktı? katip miydi *NeF*? Editör, Sayın Suc? Başkası? Bırakın Abi'yi, Adil Kardeşlik'in başı ve Büyük Komutan Duc olamazdı: icat etmişti. *abilangve* istese bile hiçbir şekilde hata yapamazdı.

Gerçek şu ki, Ati biraz renk kazanmış ve birkaç kilo almıştı. Balgamı hâlâ yoğundu, nefes almakta zorlanıyordu, çok inledi, çok öksürdü ama artık kan tükürmüyordu. Geri kalanı için, dağın yapabileceği fazla bir şey yoktu: hayat zordu, her şey kıttı, günler, tabiri caizse, sürekli artan bir yoksunlukla doluydu. Hayata başlar başlamaz zaten mahvolmuşsun ve bu doğaldı. Dağların çok yukarısında ve şehirden çok uzakta, düşüş hızlıydı. Sanatoryum, yaşlılar, çocuklar, ağır engelliler gibi pek çok kişi için yolun garantili sonuydu. Yoksullarda böyledir, sonuna kadar razıdırlar, ancak hayat onları temelli terk ettiğinde tedavi aramaya başlarlar. *yanık*, sanki bir kralın kefenine sarınıyormuş gibi, hemen ölümü takip etmeye hazırlar gibi, pislikle su geçirmez ve yüz yeri yamalanmış geniş bir yün ceket. Sanki kadere yakalanacaklarından ve çıplak ve utanarak ölümle yüzleşmek zorunda kalacaklarından korkuyormuş gibi gece gündüz çıkarmadılar - bu arada, ölümü korkmadan beklediler ve bir aşinalık ile karşıladılar. bu hiç de yapmacık değildi, hatta yaltakçıydı ya da öyle görünüyordu. Ölüm tereddüt etmedi, oraya buraya vurdu ve yoluna devam etti. Ölümüne dua edenler, iki porsiyon yutana kadar sadece iştahını kabarttılar. Ayrılışları fark edilmedi, onların yasını tutacak kimse yoktu. Hastalar hiçbir zaman eksik olmadı, gidenden çok gelen oldu, kimse hepsini nereye koyacağını bilemedi. Boş bir yatak uzun süre boş kalmazdı, geniş rüzgarlı koridorlarda paletler üzerinde uyuyan ıstırap çeken hastalar, bunun için acı bir şekilde savaştı. Daha önceki düzenlemeler bile, ardıllığın sorunsuz ilerlemesini sağlamak için her zaman yeterli olmadı.

Ve sadece yoksulluk değildi, aynı zamanda insanlara gerisini unutturan arazinin zorlukları da vardı. Yiyecek, ilaç ve sanatoryumun işletilmesi için gerekli malzemeler şehirden kamyonla gönderiliyordu - her tarafı dövmeli, dağ kadar eski ve hiçbir şeyden korkmayan ya da en azından ilk dağ eteklerine kadar hiçbir şeyden korkmayan devasa, şekilsiz ezici güçler. Oksijen, devasa pistonları için biraz fazla ince olmaya başladı - sonra cesur ve dayanıklı adamların ve katırların sırtında, çok yetenekli, ancak inanılmaz derecede yavaş dağcılar: havanın kaprislerine bağlı olarak, yapabildikleri zaman oraya vardılar. , patikaların ve çıkıntıların durumu, ruh halleri ve seçilen rotadaki her şeyi anında durdurma becerisine sahip olan kabile çekişmelerinin seviyesi.

Dünyanın ucundaki bu dağlarda, her adım hayata bir meydan okumaydı ve sanatoryum bu ölümcül çıkmazda gidilebilecek en uzak yerd. Uzun zaman önce, karanlık günlerde bazı insanlar, diğerlerinden daha bulaşıcı olmayan bu tüberküloz hastalarını izole etmek için soğukta ve vahşi doğada bu kadar yükseğe ve uzağa tırmanmanın neden gerekli olduğunu merak etmiş olabilirler: cüzamlılar istedikleri yerde dolaşıyorlardı. veba gibi ülke ve hala ölümcül derecede ateşli olarak anılanlar - kim, doğrudur, belirli mevsimler ve çoğalma bölgeleri vardı. Hiç kimse onlarla temasa geçerek veya bakışlarıyla karşılaşarak ölmemişti. Bulaşma ilkesi her zaman tam olarak anlaşılmamıştır; insanlar başkaları hasta olduğu için ölmezler, kendileri hasta oldukları için ölürler. Her halükarda, işler böyleydi, her çağın korkuları vardır ve şimdi halk arasında terör yayan en büyük hastalık bayrağını taşımak için vereme düştü. Sonra işler değişti ve başka korkunç hastalıklar ortaya çıktı, bereketli bölgeleri yerle bir etti ve mezarlıkları doldurdu, sonra bu hastalıklar azaldı, ama sanatoryum hâlâ orada olduğu ve mineral sonsuzluğuyla etkileyici olduğu için, veremliler ve diğer bronşit hastaları oraya gönderilmeye devam etti. diğer hastaların yanı sıra evde veya yakınlarda ölmesine izin verilmesi.

Kervanın ortadan kaybolduğu zamanlar oldu - insanlar, hayvanlar ve erzak. Bazen onları korumak için görevlendirilen askerler

onlar da ortadan kayboldu, bazen olmadılar; Birkaç gün aradıktan sonra bir vadinin dibinde, parçalanmış, boğazları kesilmiş, yırtıcı hayvanlar tarafından yarı yarıya yemiş halde bulundular. Tüfeklerinden iz yok. Kimse bunu yüksek sesle söylemedi, ancak bazı insanlar kervanın yasak yola girip sınırı geçtiğini düşündü. Yaşlıların düşündüğü buydu; bakışları çok anlamlıydı. *Kim konuştu?* Hava birdenbire bunaltıcı oldu, yaşlılar çok şey söyledikleri için özür diler gibi öksürerek dağıldılar, gençler ise kulaklarını diktiler. Düşünceleri uzaktan duyulabiliyordu, o kadar gürültülü bir şekilde kafalarının içinde zonkluyordu.

Yasak yol! . . . sınır! . . . Hangi sınır, hangi yasak yol? Bizim dünyamız tüm dünya değil mi? Yölah ve Abi'nin lütfuyla nereye gidersek gidelim evimizde değil miyiz? Sınırlara ne ihtiyacımız var? Bundan ne çıkaracağız?

Haberler sanatoryumu sersemlik ve umutsuzluğa sürüklerdi, erkekler bölgelerinin geleneğine uygun olarak kendilerini kırbaçlar, başlarını duvara vurur, göğüslerini tırmalar ya da avazları çıktığı kadar bağırırlar: böyle bir hareket inananları mahvedecek bir sapkınlık. O sözde sınırın ötesinde hangi dünya var olabilir? Orada ışık ya da Tanrı'nın yarattıklarından birinin durabileceği bir toprak parçası var mıydı? Hiçlik için inancın krallığından kaçma niyetini ne tür bir zihin tasavvur edebilir? Sadece Renegade bu tür düşüncelere ilham verebilirdi ya *damaketler*, Büyük Kafirliğin propagandacıları: her şeyi yapabilirlerdi.

Ve birdenbire olay bir devlet meselesi haline geldi ve kamuoyunun gözünden kayboldu. Sihirli bir değnek dalgasıyla kaybolan sevkياتın yerini bol miktarda şekerleme, pahalı ilaçlar ve mucizeler yaratan tılsımlar aldı ve söylentiden geriye ne bir yankı, ne de bir yankı kaldı; daha da iyisi, karada hiçbir zaman istenmeyen hiçbir şeyin olmadığına dair inatçı, hipnotize edici bir izlenim oluştu. Nakiller, tutuklamalar ve kayıplar olabilir ama kimse bunlara tanık olmadı, tüm dikkatleri başka yerdeydi; krallıkta tüm közler soğumamıştı ve törenler eksik değildi. Öldürülen gardiyanlara şehitlik onuru bahşedildi ve haber, *NeF, nadirler* (tüm dünyada bulunan elektronik duvar gazeteleri) ve ağ aracılığıyla *maketler* Günde dokuz kez muhafızların, tüm gerçek ya da savaşlarda olduğu gibi, "tüm savaşları sona erdirecek savaş" olarak nitelendirilen kahramanca bir savaş sırasında zafer alanına düştüğü vaaz edildi.

Yüzyıllar boyunca daha önce gelen ve tekrar gelecek olan hayali savaşlar. şehitler arasında hiyerarşı yoktu ve Kutsal Savaş'ın sonu yoktu; ancak Yölah, Vaat'e uygun olarak Balis'i ezdiğinde ilan edilecekti.

Hangi savaşlar, hangi savaşlar, hangi zaferler, kime karşı, nasıl, ne zaman, neden? var olmayan, sorulmayan sorulardı ve bu nedenle beklenecek cevaplar da yoktu. "Kutsal Savaş, bilindiğı gibi, doktrinin merkezinde yer alır, ancak bu, diğlerleri arasında bir teoridir! Eğer spekülasyonlar bu kadar basit bir şekilde ve bir kişinin yaşamı boyunca yüzdürülebiliyorsa, o zaman artık inanç, hayal, samimi aşk yoktur ve dünya mahvolmuştur": ayaklarının altındaki zemin açıldığında insanlar böyle düşündü. Doğruydı, inanılmaz olandan başka neye tutunulabilirdi ki? Sadece inanılmaz olan güvenilirirdir.

Ve şüphe endişe getirir ve talihsizlik uzun sürmez. Ati bu noktaya ulaşmıştı, artık uyuyamıyordu ve içini tarif edilemez korkuların önsezisi doldurmuştu.

Sanatoryuma geldikten kısa bir süre sonra, geçen kışın ortasında, bir kervan, korumalarıyla birlikte ortadan kayboldu ve korumalar daha sonra bir uçurumun dibinde buzun içinde mahsur kalmış halde bulundu. Onları şehre geri götürmek için havanın daha iyi olmasını beklerken cesetleri morga koydular. Hastane uğultu içindeydi, hemşireler ellerinde kovaları ve süpürgeleriyle dört bir yana koşuşturuyor, hastalar amaçsızca ortalıkta geziniyor, ek binaların yanındaki avluda üşüşüyor, morga inen karanlık, dar rampaya gözlerini kısarak bakıyordu.*sikkalara*şağıda, aslında kalenin altından kıvrılarak geçen kısmen çökmüş bir tünelin sonuydu; Birinci Kutsal Savaş'ın bu ücra köşelerde şiddetle devam ettiğı günlerde, kaya duvarın içine inşa edilmişti. Diğ er ucun nerede olduğunu kimse bilmiyordu; dağın derinliklerinde bir yerlerde kayboldu. Bir kaçış yolu, ya perişan bir mesken, bir zindan ya da yer altı mezarı, belki de bir istila durumunda kadınlar ve çocuklar için bir saklanma yeri ya da bugünlerde en çok bulunanlar gibi yasak bir ibadet yeri idi. inanılmaz yerler Bu tünel tatsız bir yerdi, geçmiş dünyaların gazabıyla doluydu, anlaşılmazdı ve o kadar ürkütücüydü ki, kuyunun dibinden kederli uğultuların çıktığı günler oluyordu. Sıcaklık, hızlı donmaya elverişliydi.

Korkunç dehşet: Baş döndürücü düşüşleri sırasında aldıkları yaralara ek olarak askerlerin vahşice katledildiği söylendi. Artık kulak yok, dil yok, burun yok; cinsel organları ağızlarında, testisleri ezilmiş, gözleri oyulmuş. Sarsılan yaşlı bir adam "işkence" kelimesini ağzından çıkardı ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, anlamını unutmuştu ya da söylemek istemiyordu ki bu da dehşeti daha da kötüleştirdi. Geri çekilerek, bir şeyler mırıldanarak sürünerek uzaklaştı: ". . . büyü yapmak . . . demo. . . aykırı . . . Yölah bizi korusun." Ati'de yaşanan olay, onu isyana sürükleyen sinsi bir süreci tetikledi. Neye karşı, kime karşı hayal edemiyordu; Hareketsiz bir dünyada anlamının bir yolu yoktur, insan ancak isyan edip etmediğini bilir - kendine, imparatorluğa, Tanrı'ya karşı - ve kimse bunu yapamaz - ama o zaman kemikleşmiş bir dünyada nasıl hareket edilir? Dünyadaki en büyük bilgilerin tümü, düşünceyi engelleyen toz zerresi karşısında çöker. Dağda ölümle burun buruna gelenler, yasak yola çıkıp sınırı geçenler: biliyorlardı.

Ama bir sınırı geçmek ne demek - nereye gitmek?

Ve neden yanlarında götürebilecekleri ya da dağdaki kaderlerine bırakabilecekleri halde bu zavallı üniformalı şeytanları katlettin? Cevap nedir? Dönekler tarafından bağışlanan ve evlerine giden, yalnızca korkaklara, hainlere ve dinsizlere ayrılan cezayı alan askerler vardı; kendilerini büyük dua gününde stadyumda bulmuşlardı ve kasabada gezdirildikten sonra büyük tezahürat sesleri altında idam edilmişlerdi. Bir devlet meselesini sonuçlandırmak, şu ya da bu şekilde tanıkların kaybolmasını gerektirir.

Ati hastanesini zamanın dışında rahatsız edici buluyordu: Her gün bir şehrin kargaşasında fark edilmeyecek korkunç şeyler öğreniyordu, ama burada bunlar boşluğu dolduruyor ve sürekli sıkıştırılan, ezilen, aşağılanan zihinleri işgal ediyorlardı. Sanatoryumun izolasyonu bir açıklamaydı. Bir boşlukta hayat garipleşir, hiçbir şey onu dizginlemez, nereden destek arayacağını, nereye gideceğini bilemez. Hareket etmeden daireler çizmek korkunç bir duygu; kendi başına ve kendisi için çok uzun yaşamak ölümlüdür. Hastalığa gelince, pek çok kesinliği yok eder: ölüm, olduğundan daha büyük olmaya çalışan hiçbir gerçeği hoş görmez, bu yüzden onları azaltır.

hepsi hiçbir şeye. Bir sınırın var olabileceği fikri sarsıcıydı. Dünya bölünebilir, bölünebilir ve insanlık çoklu olabilir mi? Ne zamandan beri? Madem her zaman başka ne olabilir ki, eğer bir şey varsa ezelden beri var olmuştur, kendiliğinden oluş diye bir şey yoktur. Allah dilemedikçe - her şeye kadirdir - ama Allah insanlığın bölünmesi için çalışır mı, zaman zaman parça başı iş yapar mı?

Sınır nedir, kahretsin, diğer tarafta ne var?

Göklerde meleklerin yaşadığı, cehennemin cinlerle dolup taşıdığı, yeryüzünün müminlerle dolu olduğu biliniyor, ama neden iki ucunda bir sınır olsun? Kimden ve kimden saklıyordu? Bir kürenin başlangıcı veya sonu yoktur. Bu görünmez dünya nasıl olurdu? Sakinleri şuurluysa, bizim yeryüzündeki varlığımızın farkındalar mı ve bizim onların varlığından haberdar olmadığımız bu düşünülemez şeyi biliyorlar mı? silinen çağ? Dolayısıyla, Büyük Kutsal Savaş sırasında Düşmana karşı kazanılan zafer o kadar "tam, kesin, geri alınamaz!" Başarısızlık tam arkamızdaydı, biz zaferimizi kutlarken üzerimizi tozuyla kapladı.

Peki bu bizi nerede bırakıyor? Bu belalı durumda, belli ki: Yenildik, her şeyimizi elimizden aldık ve sınırın yanlış tarafına geri sürüldük. Dünyamız gerçekten kaybedenlerin, bozgunun ardından ıvr zıvr gibi görünüyor, gerçekliği süslemek ölü bir adamın yüzünü boyamaktan ve onunla alay konusu olmaktan başka bir şey değil. Ve Yüce Yölah ve vekili Abi: Bu sürüklenmiş salda bizimle ne yapıyorlar? Bizi kim kurtaracak, kurtuluş hangi taraftan gelecek?

Hava sorularla doluydu: Ati onlara bakmaya cesaret edemedi ama onları duydu ve acı çekti.

Bazen, gözetim ve "arındırma" sisteminin katılığına rağmen, bazıları şüphenin zihinlerini sıyırdığını hissetti; diğerlerinde ise içeriye doğru yol aldı. Hayal gücü harekete geçtiğinde, uzaklara götürülmek üzere dilediği kadar ipucu ve bilmece icat edebilir, ancak cesur olanlar dikkatsizdir ve kısa sürede yakalanırlar. İçlerinde barınan içsel gerilim etraflarındaki havayı doldurur ve bu yeterlidir; V'ler ultra hassas antenlere sahiptir. Bilgiye sahip olduğumuz için geleceğin bize ait olduğuna inanmak yaygın bir hatadır. Mükemmel bir dünyada, var

gelecek yok, sadece geçmiş ve onun efsaneleri, fantastik başlangıçların hikayesinde ifade edilmiş, evrim veya bilim olmadan; tek ve ebedi Hakikat var ve her zaman yanında olan, onu gözetleyen Her Şeye Gücü Yeten var. Bilgi, şüphe ve cehalet, aktif bir dünyada, ölümlerin ve kötülerin dünyasında var olan bir bozulmadan kaynaklanır. Bu dünyalar arasında hiçbir temas mümkün olamaz. Kanun şudur: Bir kanat çırpışı için bile kafesinden ayrılan bir kuş, yok olmaya mahkumdur; kafese geri dönemez, akortsuz şarkı söyler ve nifak tohumları eker. Bununla birlikte, bir kişinin gördüğü, bir anlığına gördüğü ve hatta sadece rüyasında gördüğü şeyi, bir başkası daha sonra başka bir yerde görecektir, bir an için görecektir ve düşünecektir.

Bir soruya yol açan rahatsız edici bir şey; umutsuzluğa öfke; Hayaller hayal kırıklığına uğradı: Ati yolunu kaybetmişti, emin olabileceği tek şey buydu. Ülkenin her yerinde, altmış vilayetin her birinde hiçbir şey olmadı, hiçbir şey görülmedi, hayat berraktı, düzen yüceydi, Abi'nin bakışları ve Aygıt'ın hayırsever gözetimi altında Adil Kardeşlik içinde birlik sağlanmıştı. Böylesine muhteşem bir başarının ardından hayat durur: Hayal edecek, canlandıracak, aşacak ne kalır geriye? Zaman durur: Sayılacak ne var, hareketsizlikte uzay ne işe yarar? Abi mucizesini gerçekleştirmişti; minnettar bir insanlık var olmaktan çıkabilir.

"İnancımız dünyanın ruhudur ve Abi de onun atan kalbidir."

"Teslimiyet imandır ve iman hakikattir."

"Aygıt ve insanlarBİR, Yölah ve Abi Bir olduğu için." "Biz Yölah'a aitiz, Abi'ye itaat ediyoruz."

vesaire.;

insanın erken çocukluktan itibaren öğrendiği ve hayatının geri kalanında okuduğu doksan dokuz anahtar cümleydi.

Yıllar önce sanatoryum inşa edildiğinde - kalenin anıtsal portalının beşik tonozunun üzerindeki taşta kazınmış bir kartuş, gerçekten bir tarihse, iki soluk kabalistik işaret arasında bir tarih gösteriyordu: 1984, onun yılı olabilecek yıl

açılış, ancak bir başlık görevi gören kısa metin, şüphesiz binanın amacını doğrulamak ve açıklamak için yabancı bir dildeydi; çoktan gitmiş birkaç yaşlı delinin söylediğine göre işler oldukça iyi gidiyordu, ama kimse neden bahsettiklerini anlamadı, zaten hiç kimse onların bir şey açıklayabildiklerini hatırlamadı - dünya her zaman dün ve bugün, yarın ve öbür gün olacağı gibi aynı takdire şayan ve kanonik şekilde döndü. Bazen, günlerce, haftalarca, hayat sefaletten başka bir şey değildi ve şehirlerin ve sakinlerinin üzerine salınan talihsizliği hiçbir şey engelleyemezdi - sadece bu normal ve adildi, inancını sürekli olarak yeniden teyit etmek ve öğrenmek herkesin göreviydi. ölümle alay etmek. Saatlerin ve günlerin ritmine damgasını vuran dua toplantıları geri kalan her şeyi halletti; sürüyü mutlu bir uyuşukluğa soktular ve sanatoryumun etrafındaki stratejik noktalara yerleştirilmiş yorulmak bilmez hoparlörlerden dokuz vakit namaz arasındaki aralıklarda yayınlanan ilahiler, bölmelerden duvarlara, koridorlardan yatakhanelere yankılandı ve sürekli olarak iç içe geçmiş nahoş seslerini sürdürmek için. insanların dikkati abulia'nın eşiğinde. Arka plan gürültüsü, altyapının o kadar mahrem bir parçasıydı ki, orada olmadığını, elektrik kesintileri olduğunda veya eskiyen ses sistemi bozulduğunda kimse farketmedi bile; duvarlarda veya mahkûmların bilinçaltında bir şey kontrolü ele aldı ve gerçeklerin en doğrusu kadar otantik bir şekilde ilahiler söylemeye başladı. Dua eden figürlerin dalgın bakışlarında aynı nazik, canlı kabul ışığı parlıyordu. ve onlardan hiç ayrılmadı. kabul: içinde *abilang Gkabalas*ında Abistan'ın kutsal dininin adıydı ve aynı zamanda Abi'nin ilahi öğretilerini kaydettiği kutsal kitabın da adıydı.

Otuz iki ya da otuz beş yaşında olmasına rağmen Ati'nin çoktan yaşlı bir adam olduğundan tam olarak emin değildi. Gençliğinin ve ırkının cazibesinin bir kısmını korumuştı: uzun boylu ve inceydi ve açık teni, altın benekli gözlerinin yeşilinin öne çıkmasına ve doğal kayıtsızlığına neden olan sert yayla rüzgarları tarafından parlatılmıştı. hareketlerine kedi gibi bir şehvet kattı. Dik durup gülümsemek için ağzını çürüyen dişlerinin üzerine kapattığında, yine de yakışıklı bir adam olarak kabul edilebilirdi. Bir zamanlar yakışıklı olduğu kesindi, bunun onu umutsuzluğa sürüklediğini hatırladı çünkü fiziksel güzellik bir kusurdu ve Renegade tarafından çok takdir ediliyordu; BT

alay ve saldırganlığı çeker. Kalın peçelerinin altında korunaklı ve *yanıklar* Bandajlarla sıkıştırılmış ve odalarında her zaman iyi korunan kadınlar çok fazla acı çekmiyorlardı ama birazcık zarafete sahip olan adam için çile hiç bitmiyordu. Yabani bir sakal insanı çirkin yapabilirdi ve kaba tavırlar ya da bir korkuluğun paçavraları iticiydi, ama ne yazık ki Ati için kendi ırkının insanları tüysüzdü ve tavırları zarifti, özellikle Ati'ninki; ayrıca iriyarı iyimser tipleri şehvetle dolduran genç bir utangaçlığı vardı. Ati'nin çocukluk anıları uzun bir kabus gibiydi. Bunu düşünmeyi bırakmıştı, utanç bir duvar örmüştü. Ancak sanatoryumda bu anılar yeniden su yüzüne çıktı: yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan hastalar, en temel içgüdülerini serbest bıraktılar. Zavallı çocukların kaçmaya çalıştığını, sürekli birileriyle savaşmak zorunda kaldığını görmek ona acı veriyordu. ama taciz o kadar şiddetliydi ki, sonunda pes ettiler, saldırganların vahşetine ve kurnazlığına karşı koyamadılar. Ati geceleri onların yürek burkan iniltilerini duyabiliyordu.

Dünyanın mükemmelliğiyle orantılı olarak ahlaksızlığın nasıl çoğaldığını anlamaktan ümidi kesti. Yanlış bir yorumla bitirmeye cesaret edemedi; erdem düzensizlikle artmıyordu ve ahlaksızlığın Karanlık Çağlardan kalma bir kalıntı olduğuna inanmak imkansızdı, Abi Işığı getirmeden önce, mümini test etmek ve onu tehdit altında tutmak için canlı tutulan bir kalıntı. Değişim, ne kadar mucizevi olursa olsun, gerçekleşmesi için zamana ihtiyaç duyar; iyi ve kötü, birincisinin nihai zaferine kadar birlikte yaşar. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini nasıl bilebilirim? Ne de olsa iyilik, yalnızca kötülüğün yerine geçebilir; kötülük o kadar zekidir ki, güzel giysiler giymeyi ve akortlu şarkı söylemeyi bilir, tıpkı iynin doğasında olduğu gibi uzlaşmacı olmak, hatta omurgasızlık ve bazen ihanet noktasına kadar. içinde söyleniyor *Gkabu* başlık 2, bölüm 30, ayet 618'de: "*Neyin Kötü neyin İyi olduğunu bilmek insana verilmemiştir, sadece Yölah ve Abi'nin onun mutluluğu için çalıştığını bilmesi yeterlidir.*"

Ati kendini tanımadı; onu işgal eden ve çok umursamaz davranan, gün geçtikçe daha da cesurlaşan bu benliğinden korkuyordu. Kendisine sorular sorduğunu ve anlaşılmaz cevaplar fısıldadığını duyabiliyordu. . . ve dinledi, kulaklarını dikti, onu daha kesin olmaya, sonuçlara varmaya teşvik etti. Yüzleşme oldu

yorucu. Şüphe altına düşebileceği, onun bir . . . kelimeyi söylemeye cesaret edemedi. . . bir kafir O kanlı sözü anlamadı, kimsenin korkusuyla söylemeye cesaret edemediği bir söz, çünkü sağduyu, ne de olsa, insanın düşünmeden tekrar tekrar söylediği bildik şeylere dayanır. . . olmayan . . . olmak . . . yalan . . . ver, apaçık aldatıcı bir soyutlamaydı, Abistan'da hiç kimse asla ama asla inanmak zorunda kalmamış ve onun samimi bağlılığını kazanmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı; Kâmil müminin davranışı ona empoze edilmişti, hepsi bu. Konuşmasında, tavrında veya giyiminde hiçbir şey onu, Abi tarafından tasarlandığı şekliyle robotik mükemmel mümin profilinden ayırmamalıdır. veya Adil Kardeşlik'ten ilham alan ve beyin yıkamadan sorumlu sağ kolu adamlarından biri. Ati erken çocukluktan itibaren eğitilmişti ve insanlık durumunun mutlak gerçeklerinin ham ifşalarıyla ergenlik ufukta belirmeden önce, hayatta var olmanın başka bir yolu olabileceğini asla hayal edemeyen mükemmel bir inanan haline gelmişti. *“Allah büyüktür, müminlerinin tam bir teslimiyete ihtiyacı vardır, gösterişten ve hesaptan nefret eder”* (Gkabal, başlık 2, bölüm 30, ayet 619).

Söz bundan daha rahatsız ediciydi: İnanmamak, insanın doğal olarak kabul ettiği bir inancı reddetmektir, ama -ve buradaki pürüz de- insan, destek için bir başkasına yönelmeden kendini bir inançtan kurtaramaz; bağımlılığı ilaçla tedavi etmek gibi, başka bir akide benimsenecek, gerekirse icat edilecektir. Ama bu nasıl olabilirdi, Abi'nin ideal dünyasında bunu yapabilecek hiçbir şey olmadığına göre, rakip görüşler yok, üzerine isyankâr bir fikrin peşine düşülecek, bir gelecek hayal edilecek, bir hikaye inşa edilecek bir öncül ipucu yok. kabul edilen dogmaya karşı çıkmak için? Birinin okuldan kaçabileceği her yolun hesabı sorulmuştur ve ortadan kaldırılmıştır; her zihin, resmi kanona göre sıkı bir şekilde kalibre edilmiştir ve düzenli olarak ayarlanmaktadır. Eşsiz Düşünce imparatorluğu altında, inançsızlık bu nedenle düşünülemez. Peki, Sistem böyle bir şeyin imkansız olduğunu bildiği ve bunun böyle kalması için elinden gelen her şeyi yaptığı halde, neden inançsızlığı yasaklıyor? Ati'nin ani bir sezgisi vardı, planları o kadar açıktı ki: Sistem insanların inanmasını istemiyor! Bu onların gizli hedefiydi, çünkü bir fikre inanıldığında diğerine -örneğin onun karşıtına- inanılabilir ve onu ilk illüzyona karşı savaşmak için bir savaş atı olarak kullanabilir. Ama gülünç olduğundan, imkansız olduğundan, örneğin - ve onu ilk illüzyonla savaşmak için bir savaş atı olarak kullanın. Ama gülünç olduğundan, imkansız olduğundan, örneğin - ve onu ilk illüzyonla savaşmak için bir savaş atı olarak kullanın. Ama gülünç olduğundan, imkansız olduğundan,

Kendilerine empoze edilen fikre inanmalarını yasaklayacak kadar tehlikeli olan bu önerme, insanları küfürden men edecek şekilde ifade edilmiştir: Yani Yüce Müsteşar şöyle buyurmuştur: “İnanmaya çalışmayın. başka bir inanca sapma tehlikesiyle karşı karşıyaysanız, kendinizi yalnızca şüphe etmekten sakındırın, benim doğrumun eşsiz ve adil olduğunu ve böylece sürekli aklınızda bulunacağını söyleyin ve tekrarlayın ve canınızın ve malınızın bana ait olduğunu unutmayın. ”

Yapaylığın sonsuz bilgisiyle Sistem, mükemmel inananı inanç değil, ikiyüzlülük yaptığını erkenden fark etti; Baskıcı doğası göz önüne alındığında, inancın arkasında şüphe, hatta isyan ve çılgınlık vardır. Sistem ayrıca, gerçek dinin, her yerde var olan terör tarafından sürdürülen ve bir tekel olarak kurulan, iyi düzenlenmiş kutsallıktan başka bir şey olamayacağını anladı. “Uygulamanın özü detay olduğu için” doğumdan ölüme, gün doğumundan gün batımına kadar her şey kodlanmıştır; Kâmil müminin hayatı, tekrarlanacak kesintisiz bir sözler ve hareketler silsilesidir ve hayal kurmaya, duraksamaya, düşünmeye ve muhtemelen inanmamaya hatta inanmaya hiç yer bırakmaz. Ati bir sonuca varmayı zor buldu: inanmak, inanmak değil, aldatmaktır; inanmamak tam tersi bir fikre inanmaktır, böylece kendini kandırır ve sonunda kendi fikrini başkaları için bir dogma haline getirir. Bu Eşsiz Düşünce için geçerliydi. . . özgür dünyada da doğru muydu? Ati zorluk karşısında irkildi, özgür dünyayı bilmiyordu, dogma ve özgürlük arasındaki bağlantıyı veya ikisinden hangisinin daha güçlü olabileceğini hayal edemiyordu.

Aklında bir şeyler koptu ve ne olduğunu göremedi. Yine de bu dünyada, ona birdenbire korkunç derecede kötü ve aşağılık gelen bir dünyada olduğu gibi olmaya devam etmek istemediğinin tamamen farkındaydı; acı ve utanç içinde başlayan bu dönüşümü, onu öldürse de arzuluyordu. Bir zamanlar olduğu adam, mümin, bildiği kadarıyla ölüyor ve içinde başka bir hayat doğuyordu. Bu yeni hayat, şiddetli bir cezaya mahkûm olduğunu bilmesine rağmen yücelticiydi - ezilecek ve lanetlenecek, ailesi mahvolacak ve sürgüne gönderilecekti çünkü - ve bu gün gibi açıktı - bu dünyadan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. olduğu gibi bedeni ve ruhu ona aitti.

zamanın sonuna kadar, ondan hiçbir şey, bir toz zerresi, bir hatıra kalmayıncaya kadar her zaman yapıldı ve hep yapılacaktı. Bunu sessizce inkar edemiyordu, onu suçlayacak hiçbir şeyi yoktu - temelde, ona karşı koyacak hiçbir şeyi yoktu - doğası gereği oydu. Ve kim itiraz edebilir *Gkabal*, kim sorun çıkarabilir ve nasıl? Ona hiçbir şey dokunmadı; aksine, her şey onu güçlendirdi. Bu şekilde tasavvur edilmişti, yüce ve dünyaya ve insanlığa karşı yüce bir şekilde kayıtsızdı, tıpkı destekleyicilerinin çılgınlığının ve devasa hırslarının dilediği gibi. Açıklama buydu: Tanrı gibiydi, her şey ondan çıktı ve her şey onda çözüldü - iyi ve kötü, yaşam ve ölüm. Aslında hiçbir şey yoktur, Tanrı bile yoktur; yalnız o vardır.

Aparat onu yakalayıp yok edeceğinden emindi - şüphesiz yakında ve belki de makine çoktan tetikleydi, ya da sonsuza kadar, saldırmak için doğru anı bekliyordu, tıpkı uyurken numara yapan bir kedi gibi. fare kaçtığını düşünüyor. O bir organdaki tek bir hücreydi, karınca yuvasındaki bir karıncaydı: Bir noktadaki işlev bozukluğu anında tüm vücut kollektifinde hissedilir. Ona eziyet eden sıkıntı, kesinlikle Sistem'in derinliklerine inecekti; içgüdüsel olarak, akorların titreşimiyle veya V'ler arasındaki zihinsel akışla yönlendirilen olağandışı sinyaller bir yerlerde değiş tokuş edilmiş olmalı ve sinir merkezinde bozukluğun kaynağını belirlemek, onu sonsuz bir karmaşıklıkla doğrulamak ve analiz etmek için bazı işlemleri otomatik olarak tetikliyor olmalıydı. bu da, düzeltmek ve ayarlamak ve gerekirse yok etmek için eşit derecede karmaşık diğer mekanizmaları harekete geçirecek ve ardından yeniden başlatma ve unutma, her türlü zararlı anıları ve ardından gelebilecek nostalji dalgasını savuşturmak için gelecekti; ve hepsi, en küçük bilgi miktarına kadar, yavaş, yanılmaz bir hafızada kodlanacak ve arşivlenecek, bu derin düşünme, tüm sistemi güçlendirmek için egemen kuralları ve pratik öğretileri ortadan kaldırıncaya kadar, durmadan tekrar tekrar çiğnenecekti. geleceğin geçmişin katı bir kopyasından başka bir şey olmasını engellemek.

Abi Kitabı'nda birinci başlık 2. bölüm 12. ayette şöyle yazılmıştır: *“Vahiy tektir, benzersizdir ve evrenseldir, ne eklemeye, ne gözden geçirmeye, ne de inanca, sevgiye veya eleştiriye ihtiyaç duyar. Sadece Kabul ve Teslim. Yölah her şeye kadirdir, kibirliyi en ağır şekilde cezalandırır.”*

Ayrıca 42. başlık 36. bölüm 351. ayette Yölah daha belirgindir: *“Kibirlenen, gazabımın gök gürültüsüne uğrayacak, sakat kalacak,*

parçalanacak, yakılacak ve külleri rüzgarlara savrulacak ve onun akrabaları, soyu ve çocukları acı bir sonla karşılaşacaklar ve ölüm onları benim kovuşturmamdan koruyamayacak."

Akıl temelde bir mekanizmadan başka bir şey değildir, olağanüstü karmaşıklığı nedeniyle kör, soğuk bir makinedir, her şeyi kavramasını, her şeyi kontrol etmesini ve durmadan müdahale ve terörü artırmasını zorunlu kılar. Yaşam ve makine arasında, insanın ölmeden ulaşamayacağı ve makinenin bilince ulaşmadan aştığı özgürlüğün tüm gizemi vardır. Ati özgür değildi ve asla olmayacaktı, ancak yalnızca şüphesi ve korkularıyla donanmış olarak kendini Abi'den daha doğru, Adil Kardeşlik ve onun dokunaçlı Aparatından daha büyük ve hareketsiz, kabaran inanan kitlesinden daha canlı hissetti; bizim özgür olmadığımız, özgür olmak için ölümüne savaşma gücüne sahip olduğumuz algısında, durumunun bilincine varmıştı ve özgürlüğü burada yatıyordu. Gerçek zaferin, her şeye rağmen sonuna kadar verilen, kaybedilen savaşta yattığı ona açık görünüyordu. Bu bilgi sayesinde, ölüm onun için geldiğinde, bunun Aparat'ın değil, kendisinin olacağını anladı; kendi iradesiyle, kendi iç isyanıyla gerçekleşecek, Sistem yasalarından herhangi bir sapmanın veya itaatsizliğin asla cezası olmayacaktı. Aparat onu yok edebilir, silebilir, onu sarsabilir, yeniden programlayabilir ve delilik noktasına kadar teslimiyete tapmasını sağlayabilir, ama bilmediği, asla görmediği, asla sahip olmadığı, asla sahip olmadığı şeyleri ondan asla alamazdı. her şeyden çok nefret ettiği ve durmadan ezmeye çalıştığı bir şey olmasına rağmen: özgürlük. Ati bunu biliyordu. insanın ölümün hayatın sonu olduğunu bilme şekli - özünde ele geçmez olan bu şey onun inkarı ve sonu, ama aynı zamanda onun haklı çıkarılmasıdır - Sistemin özgürlüğün ortaya çıkmasını engellemekten, insanları zincirlemekten ve zincirlemekten başka amacı yoktur. öldür onları; kişisel çıkar güdüsüyle hareket etse de, sefil varoluşunda bulabileceği tek zevk de buydu. Köle olduğunu bilen köle, efendisi dünyanın kralı olsa bile, her zaman efendisinden daha özgür ve daha büyük olacaktır.

Yani Ati böyle ölecekti, kalbinde bir özgürlük düşüyle, istediği buydu, yaşamsaldı, çünkü asla daha fazlasına sahip olamayacağını ve böyle bir sistemde yaşamamanın hiç de yaşamak olmadığını biliyordu. BT

hiçbir amaca hizmet etmeyen, hiçbir şey için, hiç kimse için yaşanmayan, cansız bir nesne gibi ölmek ve parçalanmak için yaşanan bir hayattı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı acıyordu. Garip bir duygu: Korku onu ne kadar çok alt edip içini burktuysa, kendini o kadar güçlü hissediyordu. Kendini çok cesur hissetti. Kalbinin derinliklerinde bir şey kristalleşiyordu, küçük bir gerçek cesaret tohumu, bir elmas. Hayatın bizim için ölmeyi hak ettiğini -bir paradokstan başka nasıl ifade edeceğini bilmeden- keşfediyordu, çünkü hayat olmadan bizler ölüden başka bir şey olmamış ölü yaratıklarız. Atı ölmeden önce kendi hayatını, karanlıktan bir anlığına da olsa ortaya çıktığını hissettiği hayatı yaşamak istiyordu.

Kısa bir süre önce, Adil Kardeşlik'in kurallarına uymayan herkesin öldürülmesini isteyenler arasındaydı. İş ağır suiistimale geldiğinde, insanların kanın aktığı ve fışkırdığı ve arındırıcı terörün bir volkan gibi patladığı bu yoğun paylaşım anlarını hak ettiğine inandığı için, muhteşem infazlarda ısrar eden radikallerle birlik oldu. İmanı güçlenmiş, yenilenmiş olarak ortaya çıktı. Ona ilham veren zalimlik ya da herhangi bir aşağılık duygu değildi; o sadece Yölah'a insanın düşmana nefret ve akraba sevgisini göstererek, iyiyi ödüllendirip kötüyü cezalandırarak, delilikte olduğu kadar bilgelikte de elinden gelenin en iyisini sunması gerektiğine inanıyordu.

Tanrı ateşlidir; onun için yaşamak bir yüceliktir.

Ama şimdi her geçen dakika, Atı tüm bunların sadece kelimeler olduğuna, doğumda hafızasına kazınmış olabilecek kelimeler, genlerine yerleştirilmiş ve her nesilde sürekli olarak mükemmelleştirilen otomatik, gecikmeli eylem tepkileri olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu. Ve birdenbire şartlanmanın derin gerçekliğinin açığa çıkması aklına geldi: bu onu ve çevresindeki herkesi bu gerçekle gurur duyan inatçı bir makineye, kör olmaktan mutlu olan bir inanana, donup kalmış bir zombiye dönüştürmüştü. boyun eğme ve boyun eğme, hiçbir şey için yaşama, basit bir zorunluluktan, gereksiz bir görevden, parmak şıklatmasıyla tüm insanlığı öldürebilecek küçük bir yaratık. Bu vahiy bir aydınlanmaydı ve ona içeriden hükmeden sinsi benliği ve kime isyan etmek istediğini gösterdi. . . ama sonra yine yapmadı. bu

çelişki apaçıktı ve kaçınılmazdı, koşullanmasının tam kalbinde yer alıyordu! Mümin, teslimiyet ve isyanın birbirine aşık olduğu noktada sürekli tutulmalıdır: Teslimiyet, kendini özgür kılma ihtimalini gördüğünde çok daha zevklidir, ama bu nedenle isyan da söz konusu değildir. Tehlikede olan çok şey var - hayat ve gökler - ve kazanılacak hiçbir şey yok; çölde veya mezarda özgürlük başka bir hapishanedir. Bu suç ortaklığı olmasaydı, teslimiyet müminin şuurunu, hükümdarının cömertliği, her şeye kadirliği ve sonsuz şefkati bir yana, mutlak önemsizliğine bile uyandıramayacak muğlak bir hal olurdu. Boyun eğme başkaldırıya yol açar ve başkaldırı boyun eğmede çözülür: gereken budur, bu çözülmez çift, kişinin kendi farkındalığının var olması için. Yol budur: kişi ancak kötüyü bilirse iyiyi bilebilir ve bunun tersi de, hayatın var olmadığı veya düşman güçlerin içinde ve onlara karşı çıkmadığı sürece hareket etmediği ilkesi sayesinde mümkündür. Herkesin içine garip, gizli bir ruh yerleşmiştir; hayatı, iyiliği, barışı, hakikati, kardeşliği ve nezaketi, güven verici ebediliği düşünür ve onlara her türlü erdemi bahşeder, ama onları ölüm, yıkım, yalan, kurnazlık, tahakküm dışında - ve ne kadar tutkulu bir şekilde - aramaz. , sapkınlık ve acımasız, haksız saldırganlık. Ve böylece çelişki, karışıklığa dönüşür, iyi ve kötü arasındaki mücadele sona erer, çünkü bunlar tek bir gerçekliğin iki kipidir, tıpkı eylem ve tepkinin birliği ve dengeyi sağlamak için bir ve eşit olması gibi. Birini bastırmak, diğerini bastırmak anlamına gelir. Abi'nin dünyasında iyi ve kötü zıt değildir; onları tanıyacak, adlandıracak ve bir ikilik inşa edecek bir yaşam olmadığı için birleşirler, onlar tek ve aynı gerçekliktir, yaşam-olmayan ya da yaşam-içinde-ölüm. Tüm inanç oradadır, ahlaki açıdan iyi ve kötü sorusu anlamsız, ikincil bir sorudur, bir kez ve herkes için bir kenara bırakılır, iyi ve kötü, istikrarın direklerinden başka bir şey değildir, kendi anlamlarına sahip değildir. Gerçek kutsal din, Kabul, iyilik ve kötülük, kendilerine ait hiçbir anlamı olmayan istikrarın sütunlarından başka bir şey değildir. Gerçek kutsal din, Kabul, iyilik ve kötülük, kendilerine ait hiçbir anlamı olmayan istikrarın sütunlarından başka bir şey değildir. Gerçek kutsal din, Kabul, *Gkabal*, bundan ve sadece bundan ibarettir: Yölah'tan başka ilah olmadığını ve Abi'nin onun Elçisi olduğunu ilan etmek. Gerisi kanuna ve mahkemesine aittir: İnsanı, teslimiyetçi, çalışkan bir mümin ve ellerine verilen imkanlarla kendilerine söyleneni yapan yorulmak bilmez kabileler haline getirecekler ve herkes "Yölah harika ve Abi onun Delegatesi!"

Erkekler ne kadar küçülürse, kendilerini o kadar güçlü ve büyük görürler. Ancak ölüm saatinde, hayatın onlara hiçbir şey borçlu olmadığını, çünkü ona hiçbir şey vermediklerini sersemlemiş bir şekilde anlarlar.

Ama fikirlerinin ne önemi var: Kanlarını hem savundukları hem de kurbanı oldukları bir sistem tarafından emildi. Yırtıcı hayvanlar ve av, saçmalık ve çılgınlık içinde birbirinden ayrılamaz. Kimse onlara hayatın denkleminde iyinin ve kötünün tersine döndüğünü ve sonunda iyinin yerini daha az kötünün aldığını söylemeyecek; insan toplumunun yalnızca kötülük tarafından yönetilebileceği gerçeği göz önüne alındığında, hayat onlara başka bir yol bırakmadı, daha da büyük bir kötülük, böylece hiçbir zaman, dışarıdan veya içeriden hiçbir şey onu tehdit etmeyecek. Ve böylece kötülüğe karşı çıkan kötülük iyi olur ve iyilik, kötülüğü desteklemek ve onu haklı çıkarmak için mükemmel bir çaredir.

*"İyi ve Kötü benimdir, sana onları ayırt etmen verilmedi, ikisini de sana doğrunun ve mutluluğun yolunu göster diye gönderiyorum. Çağırma kulak asmayanların vay haline! Ben Yüce Yölah'ım.*bu yüzden Abi Kitabı, başlık 5, bölüm 36, ayet 97'de yazılmıştır.

Derdi hakkında biriyle konuşmak isterdi. Düşüncelerini kelimelere dökmek ve söylemek, alaycı cevaplar duymak, eleştiri, belki de cesaretlendirme - hepsi, mahvolmanın çoktan ilerlediği bu aşamada onun için hayati görünüyordu. Birden çok kez bir hastayla, bir hemşireyle ya da bir hacı ile sohbet etmeye kalkıştı, ama tam zamanında kendini yakaladı; ona deli derler, küfürle suçlardı. Bir kelime ve dünya çöker. V'ler koşarak gelirdi: kötü düşünceler onlar için nektar gibiydi. İnsanların başkalarını ihbar etmek için nasıl eğitildiğini biliyordu; işinde, mahallesinde, en güvenilir komşularına ve arkadaşlarına karşı hararetle davranmıştı. R-Days, Ödül Günleri sırasında yüksek puan almış ve birden fazla kez övgü almıştı ve ondan bahsedilmişti.*Kahraman*, Kanunları Uygulayan Gönüllü Müminler olan VLB'lerin ünlü ve çok onurlu haber bülteni.

Günler ve aylar geçtikçe, Ati en tanıdık fikirlerle derinliğini hissetmeye başladı; yeni bir rezonans aldılar. İnancı doğru ve dar yolda tutan toplumun ve polis mekanizmasının boyunduruğu dışında her şey paramparça olur: iyi, kötü, doğru, yanlış artık

sınırlar, ya da en azından sahip oldukları bilinenler değil - diğer sınırlar telkari olarak ortaya çıkıyor. Her şey bulanık, her şey tehlikeli ve uzak. İnsan kendini ne kadar çok ararsa, o kadar çok kaybeder.

Sanatoryumun izolasyonu her şeyi zorlaştırıyordu: Sefalet gün geçtikçe büyüyor, beyin yıkama gevşiyordu. Her zaman derslerin, yararlı tarama seanslarının veya dinlendirici duaların ve hatta kutsal Perşembe Yalvarışının yapılmasını engelleyen bir şeyler vardı: yoklamada hastalar kayıptı, çığ veya toprak kayması yolu kapatmıştı, yüksek sular yıkanmıştı. uzakta bir yaya köprüsü, bir kabloya yıldırım çarpmış, öğretmen şehirden dönerken vadiye düşmüş, müdür yüksek yerlerde ne olduğunu veya yapılması gerekenleri görmeye gitmiş, öğretmen sesini kaybetmiş, hademe anahtarlığını bulamamış, açlık, susuzluk, salgın hastalık, yokluk, katliam, binbir beyhude, hükümler şey varmış. Her şeyden uzak, hiçbir şey işe yaramadı, felaketin dizginleri serbestti. Kendi hallerine bırakılmış, taş gibi başıboş, ihtiyaçla çevrili, yol boyunca hepsi gereksizdi; acınası ve utanmış hastalar bir araya toplanmış, birbirlerinin ölümünü izlemek, acılarını anlatmak, bir duvardan diğerine dolaşmak ve geceleri buzlu yataklarında, okyanustaki bir sal gibi karanlıkta sürüklenmek, saplantılı bir anlam kazandıkları için hep aynı olan mutlu anıları sıcak tutmak için canlandırdılar. Sanki bir şeyi duyurmak istiyorlardı: geri çekildiler, geri döndüler, çatıştılar. Bazen hastalar filmi yeniden izleyerek macera ve renk katarak uzatmaya çalıştıkları kısa bir süre için ne kadar yol kat ettiklerini ve bir bakıma var olduklarının, eterin içinde birinin onu yok etmek istediğinin farkına varabilirler. onlarla konuşmak, dinlemek, yardım etmek, şefkatli bir ruh, uzun süredir kayıp bir arkadaş, bir sırdaş. Yani bu hayatta onlara ait olan şeyler vardı, satılmış bir mülk olarak değil, bir gerçek, bir rahatlık olarak. Güvene teslim olabilmek mutluluktur.

Yavaş yavaş, garip kelimelerin kullanıldığı, kimsenin duymadığı, belki de mırıltıların hengâmesinden geçen gölgeler gibi bir anlığına görülen, alışılmadık bir dünya ortaya çıktı. Bir kelime Ati'yi büyüledi; insanın, düşünceleriyle mucizeler yaratabilen bir tanrı olduğu, güzellik ve tükenmez aşk dünyasının kapısını açtı. Çılgıncaydı, sebep oldu

titremesi; bu sadece mümkün görünmekle kalmadı, ona yalnızca bunun gerçek olduğunu da söyledi.

Bir gece battaniyesinin altında mırıldandığını duydu. Sesler, sanki kısırılmış dudaklarından zorla çıkıyormuş gibi, kendi iradeleriyle çıktı. Korkuya kapılarak direndi, sonra bıraktı ve sözlerini dinledi. Üzerinden bir elektrik şoku geçti. Nefes nefese kaldı, hiç kullanmadığı ve bilmediği o büyüleyici kelimeyi tekrarladığını duydu ve her heceyi kekeledi: “Özgür... . ev ... özgür ... ev ... özgür ... ev ... özgür ... ev ... özgür ... ev ... özgür ... ev
... diye bağırdı mı bir ara? Diğer hastalar onu duydu mu? Nasıl bilebilirdi? İçeride bir ağlama sesi idi. . .

Sanatoryuma geldiğinden beri onu korkutan dağın boğuk iniltisi birdenbire yok oldu. Rüzgâr hafifti, artık korkudan kurtulmuştu; keskin ve coşkulu güzel dağ havası kokuyordu. Derin vadilerden zirvelere yükselen parlak bir melodi. Atı dinledi, kendinden geçti.

O gece gözünü kırpmadı. Mutluydu. Uyuyabilir ve rüya görebilirdi, mutluluk onu tüketmişti ama uyanık kalmayı ve hayal gücünün dolaşmasına izin vermeyi tercih etti. Bu mutluluk kısa sürecekti, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Ayrıca kendini sakın kalmaya, dünyaya geri dönmeye, biraz plan yapmaya ve kendini zihinsel olarak hazırlamaya zorladı, çünkü yakında hastaneden ayrılacak ve ait olduğu yere, evine gidecekti. . . hakkında çok az şey bildiğini fark ettiği ülkesi Abistan. Kendisine kurtuluş şansı vermek için elinden gelen her şeyi çabucak öğrenmesi gerekiyor.

Nöbetçi hemşire gelip doktorun taburcu kağıtlarını imzaladığını söylemeden önce mezar kadar ağır iki ay daha geçecekti. Hemşire ona tıbbi dosyasını gösterdi. İki buruşuk kağıttan oluşuyordu: kabul formu ve taburcu formu, gergin bir elin "Yakından inceleme altında tutun."

Ati aniden kötü bir hisse kapıldı. V'ler onu rüyasında duymuş muydu?

BEN

Güzel bir nisan sabahı Ati sanatoryumdan üzgün bir şekilde ayrıldı. Hava hâlâ tüyler ürpertici derecede soğuktu ama yaklaşan yaz sıcaklığının gizli cepleri vardı, en ufak ipuçları, yeniden yaşamayı istemenize, ciğerlerinizin sizi taşıyabileceği kadar uzağa koşmanıza yetiyordu.

Hâlâ gecenin karanlığıydı ama kervan hazırды. Hiçbir şey eksik değildi, belki sadece bir sipariş. Bütün yolcular kalenin dışında toplanmış sabırla bekliyorlardı; eşekler en sevdikleri pozisyonda, çiftler halinde, baştan kuyruğa, cılız dağ çimenlerinde yemek yiyorlardı; tembel hamallar eğilerek sihirli otları çiğniyor, muhafızlar kavurucu çaylarını yudumluyor, en askeri şevkle tüfek pantolonlarıyla oynuyorlardı; ve bir tarafta, yanan bir mangalın etrafındaki kutup pelislerinde vakarla gizlenmiş inanç komiseri ve refakatçisi (zihni telepatik olarak çevresini süpüren bir V'nin görünmez ve endişe verici varlığı da dahil) birbirlerine danışıyorlardı. taşınabilir tespihleri. Dünyevi iki münazara arasında gürültüyle Yölah'a dua ettiler. ve kendi kendilerine dağın ruhu Jabil'e dua ettiler. Dağdan aşağı inmek kolay bir iş değildir: tırmanmaktan daha tehlikelidir ve eklenen yerçekimi tehlikesiyle baş dönmesinin cazibesine kapılmak kolaydır. Şeytani bir şekilde gizemli olan eski eller, acemilere defalarca düşme yönünde koşmanın çok insani bir eğilim olduğunu söylediler.

Kervan yolcuları daha uzakta, çökmüş bir tentenin altında, sanki haksız bir ölüme doğru yola çıkacakmış gibi, pişmanlık ve titreme içinde duruyorlardı. Sadece gözlerinin beyazları görünüyordu. Nefes darlıkları aşırı sinirliliklerini ele veriyordu. Bunlar iyileşip evlerine giden hastalar ya da yaza kadar bekleyemeyen bürokratik bir nedenle gelen idare ajanlarıydı. Ati de aralarındaaydı, birkaç parçaya sarılmıştı. *yanık*,kir ile su geçirmez; boğumlu bir hacı esasına yaslandı ve teçhizatıyla birlikte bir bohça tuttu:

gömlek, metal bir bardak, bir kase, hapları, dua kitabı ve tılsımları. Yere basarak ve yanlarına vurarak beklediler. Ufukta uçsuz bucaksız gökyüzü kör edici, göz kamaştırıcı bir ışıkla parlıyordu, göz kapakları ağırdı, sanatoryumdaki yavaş, alacakaranlık varoluşlarına alışmışlardı. Onlarla ilgili her şey -jestler, nefes alma, görme- ağırlaştı, ağırlaştı, bu imkansız çilecilikten sağ çıkabilmeleri için, dört bin rakımı aşan bir yükseklikte boşluğun üzerine tutundukları gibi.*sikkalar*.

Buzlu cehennemini özleyecekti; onu iyileştirmesi ve ona, kendi dünyasının gerçeği olmasına ve başka hiçbir şey bilmemesine rağmen, varlığından asla haberdar olmadığı bir gerçeği gösterdiği için ona borçluydu. Polis gözetiminden ve toplumun sınırlarından uzakta, yalnızca yalnızken duyduğumuz belirli bir müzik türü vardır.

Dönüşünden korkuyordu ve aynı zamanda eve dönmeye can atıyordu. Kişi kendi akrabaları arasında ve onlara karşı savaşmalıdır; işte orada, birbirini izleyen günlerin ve konuşulmayan çalılıkların arasında, hayat daha derin anlamını yitirir ve yapmacılığa ve sığıla sığınır. Sanatoryum gücünü geri kazanmıştı ve gözlerini onların dünyasında başka bir ülkenin olduğu ve bir sınırın - ölümcül, bulunması imkansız ve bu nedenle de geçilmesi imkansız olan - düşünülemez gerçekliğe açtı. - aralarına uzan. Nasıl bir dünya cehaletin, koridorun sonundaki kendi evinde kimin yaşadığını bilemez hale gelmesine izin verebilirdi?

Çıldırııcı soruyu düşünmek eğlenceliydi: Gerçek dünyadan sanal dünyaya yansıtılan bir insan var olmaya devam eder mi? Eğer öyleyse ölebilir mi? ne? Sanal dünyada zaman yoktur, dolayısıyla can sıkıntısı, yaşlılık, hastalık veya ölüm de yoktur. Nasıl intihar edebilirdi? O da yeni dünyası gibi sanal mı olacaktı? Bu öteki dünyanın, hayatın, ölümün, gelip gidenlerin, geçen günlerin hatırasını saklayacak mıydı? Bu hisleri sunan bir dünya sanal olabilir mi?

Ama bu kadarı yeter: teoriler, akıl oyunları, bunları zihninde binlerce kez gözden geçirmiş, korku ve baş ağrısından başka bir şey elde edememişti. Ve öfke ve uykusuzluk. Ve utanç ve bıçaklanan pişmanlık. Şimdi acil olan, gidip o sınırları bulmak ve geçmekti.

onlara. Bu kadar uzun ve kusursuz bir komployla neyi yasakladıklarını diğer taraftan görmek; kim olduğumuzu ve bizim nasıl bir dünyamız olduğunu dehşetle ya da sevinçle öğrenmek için.

Bunlar da zaman geçirmesine yardımcı olan düşüncelerinden bazılarıydı; beklemek bir kaygı ve sorgulama kaynağıydı.

Aniden, her yerden ve hiçbir yerden, uzak bir vadiden, engin, güçlü, pürüzsüz ve uyumlu bir ses dağa saldırdı ve sanatoryuma kadar tırmandı: muhteşem, büyüleyici bir ilahi, yankıları iç içe geçiyor, dalgalanıyor, sonra kayboluyor. garip, hüzünlü, şiirsel bir şekilde. Atı, yıldızların sessizliğinde kaybolana kadar ağır melodileri dinlemeyi ve takip etmeyi severdi; alp kornasının güzel şarkısı!

Öncü, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sanatoryumdan ayrılmış ve şimdi ilk duraklarının çarşı ile çöl arasındaki bir ıvır zıvır, şaman mağarası ve aşağıda çok sayıda hizmet sunan çok amaçlı idari ofis olduğu tepelerin eteğine ulaşmışlardı. , yirminin üzerinde *chabirler* kuş uçuşu gibi. Sadece dağ boynuzu o kadar uzaklara götürecek kadar nefese sahipti. Ve şimdi rotanın açık ve geçilebilir olduğunu haykırıyordu. Bekledikleri sinyal.

Kervan yola çıkabilirdi.

Her saat yan tepelerdeki kornalar zamanı ve yolu belirtmek için çalar, kervanın sis düdüğü Yölah'ın isteğine göre zamanın kendi ritmini koruduğu cevabını verirdi; Ancak bu ritim, yolcuların direncini kırmayacaktı, çünkü onlar, dağ yollarında çok az güç ve beceriye sahip nekahat dönemindekiler ve tepeden tırnağa kaskatı kesilmiş zavallı memurlardı.

Ayrılış, sanatoryumda büyük bir duygu anıydı. Teraslarda, kalın taş duvarlardaki küçük açıklıkların etrafında ve sur yürüyüşlerinde kalabalık olan hastalar, kervanın şafak sisine doğru gidişini izlediler. Cesur yolcular için olduğu kadar kendileri için de el salladılar ve hala zayıflatıcı hastalıklarının tutsağı olarak dua ettiler. Solgun, yıpranmış, yamalı, kirli beyazlarına sarılı *yanık* bir ışık halesi ile çevrili, anlaşılmasa da bir şeyin sonuna veda etmeye gelen bir sürü hayalet gibi görünüyorlardı.

Patikanın dik bir vadiye bakan bir virajında, Ati kaleye son bir kez bakmak için döndü. Aşağıdan bakıldığında, ışıkla parıldayan buğulu bir gökyüzüyle taçlanan hiyeratik gücü etkileyici, hatta ürkütücüydü. Kalenin arkasında uzun bir tarih vardı; kimse ne olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyorlardı. Her zaman oradaymış, birçok dünya ve insanı tanımış ve onların birbiri ardına yok oluşunu izlemiş gibiydi. Tüm bu çağlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı, sadece gizem ve mırıltılarla dolu hayali bir atmosfer, bazı şeylerin altında yatan kibir, taşta oyulmuş birkaç işaret, haçlar, yıldızlar, hilaller, kabaca yontulmuş veya ince bir şekilde çizilmiş, şurada burada karalamalar taşıyan filakteriler. hepsi gotik aksanlarla veya başka yerlerde şekli bozulmuş çizimlerle. Bir anlam ifade etmiş olmalılar. Boşu boşuna yontulmazlardı, gösterilen özen, onların önemli olması gerektiğini ima ederdi ve bu anlam güçlü olmasaydı, onları silmek için böyle bir çaba olmazdı. Büyük Kutsal Savaş sırasında kale, Ouâ silsilesi boyunca uzanan ön cepheydi ve stratejik değeri onu karşı konulamaz bir hedef haline getirdiği için kullanılmaya başlandı; önce düşmanın elinde müstahkem bir şehir oldu, sonra da müminlerin eline geçti. . . ya da tam tersi; kısacası birden fazla el değiştirdi. Gerçek şu ki, sonunda Yölah'ın buyurduğu gibi Abi'nin askerleri tarafından cesurca fethedildi. Belli bir efsaneye göre, o bölgede Ouâ'daki her geçidi doldurmaya ve nehirleri kurumuş gibi geçmeye yetecek kadar ceset vardı. Mümkün oldu, Nihayet; verdikleri rakamlar astronomikti, kullandıkları silahlar güneşten daha güçlüydü ve savaşlar onlarca yıl sürmüştü - artık ne kadar sürdüğü bilinmiyor. Genel imha sırasında kalenin sağlam kalması bir mucizeydi. Duyulan hikayelerin yarısı bile doğru olsa, bu ülkede ayaklarımızı nereye basarsak, cesetlere basarız demektir. Bu cesaret kırıcıydı, insan bir dahaki sefere dünya alt üst edildiğinde bizim için olacağını düşünmeden edemiyordu. bu, bu ülkede ayaklarımızı nereye basarsak basalım cesetlere bastığımız anlamına gelir. Bu cesaret kırıcıydı, insan bir dahaki sefere dünya alt üst edildiğinde bizim için olacağını düşünmeden edemiyordu. bu, bu ülkede ayaklarımızı nereye basarsak basalım cesetlere bastığımız anlamına gelir. Bu cesaret kırıcıydı, insan bir dahaki sefere dünya alt üst edildiğinde bizim için olacağını düşünmeden edemiyordu.

Her şeyi yok eden ve dünya tarihini kökten değiştiren savaştan sonra, yoksulluk yüz milyonlarca talihsiz ruhu imparatorluğun altmış eyaleti boyunca yollara attı - sıska kabileler, kayıp aileler veya onlardan geriye kalanlar; Dullar, yetimler, sakatlar, deliler, cüzzamlılar, veba, gaz ve radyasyon kurbanları.

Onlara kim yardım edebilir? Her yer cehennemdi. Otoyol soyguncuları, o sefil dünyadan geriye kalan her şeyi yağmalayan ordular oluşturarak çekildiler. Uzun bir süre kale, Ouâ'nın sarp yüzüne karşı koyacak güce ve cesarete sahip her gezgin için bir sığınak görevi gördü. Tatsız bir yer haline geldi, insanlar uzaklardan sığınma ve adalet aramaya geldiler, ancak yalnızca ahlaksızlık ve ölüm buldular. Gerçekten, asla daha kötü bir yer olmadı.

Ancak zamanla işler normale döndü. Haydutlar, her bölgenin geleneklerine uygun olarak tutuklandı ve idam edildi; ölüm makinesi gece gündüz çalışıyordu, onu daha verimli hale getirmenin binlerce yolu vardı, ama otuz altı saatlik bir gün bile günlük işi yapmaya yeterli olmazdı.

Dul ve yetimler orada burada barındırılıyor ve onlara temel işleri yapmaları için veriliyordu. Hasta ya da sakat olanlar rüzgar onları nereye götürürse götürsün dilenmeye devam ettiler ve bakımsızlıktan milyonlarcası öldü. Gizemli ve çok verimli ceset toplayıcıları loncası, bu cesetleri ortadan kaldırmak için -çünkü şehirleri ve kırsal yerleri pisletiyor ve sayısız salgına neden oluyorlardı- yaratıldı. Faaliyetlerini düzenlemek için yasalar çıkarıldı ve Adil Kardeşlik, her şeyden önce kamu hijyeni ve korporatist çıkar meselesi olan bir şeye kutsal değer atfeden dini bir ferman yayınladı. Kale boşaltılıp temizlenip restore edildikten sonra sanatoryum haline getirilmiş ve verem hastaları oraya gönderilmişti. Kimse tam olarak nasıl ve neden olduğunu hatırlamıyor, ancak genel olarak tüm insan kederinin nedeninin bunlar olduğu düşünülüyordu. İnsanlar onlara karşı seferber oldu, onları önce şehirlere, sonra da yeniden sürülmek zorunda kalan kırsal kesime sokmadı. Çözümle birlikte batıl inançlar ortadan kalktı, ancak uygulama devam etti ve veremliler hâlâ kaleye gönderildi.

Ati, hastalar ve hacılar arasında çok şey öğrendi. Geniş imparatorluğun dört bir yanından geldiler. Şehirlerinin adını, gelenek ve tarihlerinden bir şeyler öğrenmek, aksanlarını duymak ve onları her gün gözlemlemek: Hepsi şaşırtıcıydı, inanılmaz bir eğitimdi. Kale, her grup kendi rengine ve rengine sahip, sonsuz çeşitliliği içinde inananların küresel bir vizyonunu sunuyordu.

tavırlar, diğerlerinde bulunmaz. Aynı şekilde, kendi aralarında, yabancı kulaklardan uzak, alçak sesle, öyle bir şevkle konuştukları kendi dilleri vardı ki, herkes ne söylendiğini bilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama tartışmalarını hemen kestiler: ihtiyatlıydılar. Ati biraz güç kazandıktan sonra, gözlerini, kulaklarını ve burnunu da doldurmak için odadan odaya koştı - çünkü bu insanların tipik kokuları vardı, herhangi birini kokusundan takip edebilirdiniz. Onları aksanlarına, yürüyüş biçimlerine, bakışlarına, kim bilir başka nelerine göre de yerleştirebilirdiniz ve daha iki kelime bile etmeden, orada, birbirlerinin kollarında, duygudan hıçkırığa hıçkırığa ağlardı. Sanki kalabalık bir pazardaymış gibi birbirlerini nasıl aradıklarını görmek duygulandırıcıydı. sonra kendi lehçelerinde doyaya devam etmek için gölgelik bir köşede toplanmaya gittiler. Tüm gün boyunca ne hakkındaydılar? Sözlerdi, başka bir şey değildi ama onları neşelendiriyordu. Muhteşemdi, ama çok yanılttı, yasaya göre tüm sakinlerin konuşması gerekiyor *abilang*, Yölah'ın müminleri tek bir millet olarak birleştirmek için Abi'ye öğrettiği kutsal dil; diğer tüm diller olumsuzluğun ürünüydü ve anlamsızdı, insanlığı böldüler, onları özele kapattılar, icatlar ve yalanlarla ruhlarını yozlaştırdılar. Yölah adını her kim ağzına alırsa, Balis'in kokuşmuş nefesini veren piç dillerle lekelenemez.

Bunu hiç düşünmemişti ama biri soruyu Ati'ye sorsaydı, tüm Abistanlıların birbirine benzediğini, ona benzediklerini, Qodsabad'daki mahallesindeki insanlarla aynı kalıpta olduklarını, tek insan varlıkları olduğunu söylerdi. şimdiye kadar görmüştü. Ve şimdi, sonsuz derecede daha çeşitli ve o kadar farklı oldukları ortaya çıktı ki, günün sonunda kendi başlarına, benzersiz ve anlaşılmaz dünyalar oldular; *bir insan*, benzersiz ve yiğit, aynı kardeşlerden yapılmış. Bu yüzden *insanlar* bir teoriydi, insanoğlunun tamamen bireyde, her bireyde kristalize olan ilkesine aykırı bir teoriydi. Büyüleyici ve rahatsız ediciydi. O zaman neydi *bir insan*?

Kale, gözyaşlarının perdesinin ardında, sisin içinde kayboldu. Bu, Ati'nin onu son görüşüydü. Yerin mistik bir hatırasını koruyacaktı. Orada, duvarlarında olduğunu öğrenmişti.

ölü bir dünyada yaşıyordu ve orada, dramın merkezinde, yalnızlığın derinliklerinde, kalıcı olarak erişilemeyen başka bir dünyanın olağanüstü vizyonuna sahip olmuştu.

T

Eve dönüş yolculuğu yaklaşık bir yıl sürdü. Arabadan kamyonu, kamyonlardan trene (demiryolunun paslanmaya ve savaşa dayandığı bölgelerde) ve medeniyetin bir kez daha yok olduğu her yerde trenden arabaya. Bazen de yaya olarak ya da katırlarla sarp dağları ve derin ormanları aşarak. Kervan, tesadüfün ve rehberlerinin insafına kalmış, tutunabildiği her yere tutunarak yol almıştır.

Sonunda yolcular en az altı bin yol kat etmişti.*chabirler*, şu ya da bu yerde endişelenerek harcanan sonsuz duraklamalarla kesintiye uğradı; yeniden birleşme kampları vardı, sevk merkezleri vardı, büyük kalabalıklar birbirine karışıyor, ayrı ayrı sürükleniyor, tekrar bir araya geliyorlardı, sürekli kafa karıştıran, kalabalıklaşan kalabalıklar, zamanla yüzleşmek için uysal ve sabırlı bir kayıtsızlığa yerleşene kadar. Kervan liderleri gelmeyen siparişleri, tırlar bulunamayan yedek parçaları, trenler rayların onarılmasını ve lokomotifin hayata döndürülmesini bekledi. Ve nihayet her şey hazır olduğunda, hızla bulunması gereken sürücüler ve rehberler sorunu geldi ve bu arada sabırdan başka yapacak bir şey yoktu. Daha sonra, çok sayıda aramadan sonra kayıp şahısların yerleri sevinçle nihayet bulununca, sadece artık başka türlü meşgul olduklarını öğrenmek içindi. Tanıdık ve yeni her türden mazeret vardı: birini gömmeye ya da hasta olan arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi; halletmeleri gereken sorunları, katılmaları gereken törenleri, yetişmeleri gereken kurbanları vardı ama çoğu zaman -ve bu Abistanlıların özel bir hoşgörüsüydü, çünkü şeytani bir fırsatçıydılar- bir sonraki R için puan toplamak için gönüllü işler yapmakla meşguldüler. -Gün, Ödül Günü, ihtiyaç duyulan her yerde yardım eli uzatmak - burada bir kuleyi yükseltmek için *maket*, orada mezar veya kuyu kazmak, bir resim yapmak *midra*, hacı listesini kontrol edin, kurtarıcılara destek sağlayın, kayıp kişilerin aranmasına katılın vb. İyi işleri, yerel R-Day ofislerinde bir sertifika ile onaylanacaktı.

hile, yemin altında teslim edildi. Şimdi geriye kalan tek şey, kamptan ayrılma iznini verecek olan üst düzey yetkiliyi bulmaktır. Açıkçası, bu kadar boşa harcanan zaman asla telafi edilemezdi, yol buna izin vermezdi; bu, yağmur mevsiminde geldikleri kadar korkunç olan başka bir çetin sınavdı.

Yani hepsi bir yıl sürdü. Sağlam bir kamyon, baştan sona iyi durumda olan yollar, iyi hava, ciddi kılavuzlar ve tam manevra özgürlüğü ile altı bin *chabirler* hiç zaman almazdı, neredeyse bir ay.

Biraz daha bilgili olan hacılar ve kervan liderleri hariç diğerleriyle birlikte Ati'nin ülkenin nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok büyük olması gerektiğini düşündü, ama kendi gözleriyle göremiyorsan, kendi ellerinle dokunamıyorsan, kocaman ne demek? Ve onlara asla ulaşamayacaksanız sınırlar nedir? "Sınır" kelimesinin kendisi şu soruyu gündeme getiriyor: sınırın ötesinde ne var? Sadece Onurlular, Adil Kardeşliğin büyük ustaları ve Aygıtın liderleri bunları ve diğer her şeyi biliyordu; hepsini tanımladılar ve kontrol ettiler. Onlar için dünya küçük bir yerdi, onu avucunun içinde tutabiliyorlardı, gökyüzünde uçmak için uçakları ve helikopterleri, denizleri ve okyanusları geçmek için sürat tekneleri vardı. Araçların geçtiğini gördün, kükremelerini duydun ama hiç görmedin. *onlara*; karışmadılar *insanlar* aracılığıyla kendilerine hitap ettiler. *nadirler*, ülkenin her yerinde bulabileceğiniz duvar ekranları ve her zaman sıradan insanların "papağan" dediği empatik sunuculara veya sık sık duyulan seslere başvurdular. *maket* müminleri günde dokuz defa günah çıkarmak *maket* lerve kesinlikle (ama kimse nasıl olduğunu bilmiyordu) eskiden cinler olarak bilinen, telepati, görünmezlik ve her yerde bulunma konusunda ustalaşan o gizemli varlıklar olan V'lerin kanalını kullanmış olmalı. Ayrıca efendilerin -ama bunu kimse kendi gözleriyle görmemişti- denizaltılara ve gizemli bir enerjiyle hareket eden uçan kalelere, okyanusların ve göklerin derinliklerini hiç durmadan araştıran gemilere sahip oldukları da söylendi.

Daha sonra Ati, Abistan'ın bir ucundan diğer ucuna olan çapraz mesafenin elli bin metre olduğunu öğrenecekti. *chabirler*. Başını döndürdü. Böyle bir mesafeyi katetmek için kaç can aldı?

Sanatoryuma gönderilmesine karar verildiğinde, Ati yarı baygındı. Ülkeyi geçerken hiçbir şey görmedi, sadece iki baş dönmesi veya iki koma arasındaki manzara parçaları. Yolculuğun sonsuz gibi görüldüğünü, kötü büyülerinin her zamankinden daha sık ve acı verici olduğunu, kanını çektiğini ve birden çok kez gelip onu kurtarması için ölüme seslendiğini hatırladı. Günahtı ama Yölah'ın acı çekenleri nasıl affedeceğini bileceğini düşündü.

Bu yolculuklarda lüks hiçbir şey yoktu; bir göçebenin günlük hayatı, araçları kumdan çıkarmak, yolu temizlemek, boşlukları kapatmak, çekmek, kesmek, dikmek, doldurmak, sökmek, yüklemek ve boşaltmaktan ibaretti. Yolcular, coşkuyla, çağrılar ve çığlıklarla birbirlerini cesaretlendirmeye yardım ettiler. Ev işleri arasındaki saatler ibadete ayrıldı. Geri kalan zamanlarda manzara monoton bir şekilde akıp giderken saatleri saydılar.

Ati'yi rahatsız eden bir şey vardı ama uzun vadede önündeki sanrısız gerçeği kabul etmek zorunda kaldı: ülke boştu. Hiçbir yerde tek bir ruh yok, hareket yok, ses yok, sadece yollarda esen rüzgar ve bazen her şeyi silip süpüren şiddetli yağmur. Konvoy kelimenin tam anlamıyla boşluğa batıyordu, bir tür grimsi siyah sis, orada burada parıldayan parıltılarla çizgi halindeydi. Bir gün, iki esneme arasında, Ati'nin aklına yaratılışın şafağının böyle bir şey olması gerektiği, dünyanın ne kapsayıcı ne de içerik olarak var olmadığı geldi; boşlukta yaşayan boşluk. Bu onda, sanki o ilkel zaman geri dönmüş ve şimdi her şey eşit derecede mümkünmüş gibi rahatsız edici, sıkıntılı bir duyguya kapıldı. en iyisi ve en kötüsü - hiçlikten bir dünyanın ortaya çıkması ve kendi isteklerine göre düzenlenmesi için insanın tek söylemesi gereken "istiyorum" idi. Ati düşüncelerini paylaşmak isterdi ama dilini tuttu, arzusunun duyulabileceğine inandığı için değil, kendisinin bu orijinal belirsizlik halinde olduğunu hissettiği ve arzusunu dile getirmenin ilk önce onu etkileyeceğini hissettiği için. hepsinden ve onu bir . . . belki de, çünkü dünyada ortaya çıkan ilk yaratıklar karakurbağalardı - sümüksü, püstüler,

deneyimsiz bir tanrı. . . Hayat asla baştan çıkarılmamalı ya da aceleye getirilmemelidir; her şeyi yapabilir.

Uzakta iki ya da üç kez, sert bir şekilde ilerleyen askeri konvoyları gördüler; hiyeratik ve mekanik ama bundan daha da fazlası, inatçı ve kararlı bir hareket, savanadaki büyük sürülere harekete geçmelerini emreden yenilmez güç gibi. yaşam ya da ölüme doğru göç etmeye başlarlar - kim bilir, önemli olan tek şey ileri hareket ve beklenen karşılaşmadır. Her şey, başka bir dünyadan gelen gizemli bir keşif gezisi izlenimi veriyordu. Ağır toplar ve füze fırlatıcılarla dolu kamyon kervanı, teçhizat yüklü bitmez tükenmez bir asker lejyonunu tozlu izinde sürüklüyordu. Atı, kasabada devriye gezen bir kamyonun taşıyabileceğinden daha fazla asker görmemişti hiç - bir düzine kadar, belirsiz sayıda gelişigüzel milis tarafından desteklenen, çalkantılı ve yorulmak bilmez, palalar, çubuklar ve silahlarla donanmış. veya coplar - ve bu, stadyumlarda toplu infazlar veya kutsal savaş çağrısı yapan dini ayinler gibi büyük törenlerin olduğu zamandı ve bu olaylar sırasında yüceltme transa benzer hale geldi ve o zaman yükseklikte karıncalardan daha fazla milis vardı. yaz. Bu askerler savaşa mı gidiyordu yoksa dönüş yolunda mıydı? Hangi savaş? Yeni bir Büyük Kutsal Savaş mı? Abistan bu dünyada tek vatan olsa kime karşı?

Atı, bir gün uzakta bir askeri konvoyu, binlerce mahkumu üçlü gruplar halinde birbirine zincirlenmiş halde çeken sonsuz bir mahkum sütunu gördüklerinde, savaşın gerçekliğine daha da ikna olmuştu. Bu mesafeden, onlara bir kimlik vermesini sağlayabilecek herhangi bir ayrıntıyı seçmek imkansızdı - ama hangi kimlik? Yaşlı, genç, haydut, kafir miydiler? Aralarında kadınlar da vardı, bundan emindi, bazı işaretlerden, maviye bürünmüş gölgelerden, kadın mahkûmun ten renginden bunu anlayabiliyordu. *yanık* ve ne askerler ne de hükümlüler onları görmesin ya da korku ve terin bir araya gelerek oluşturdukları misk kadınsı kokularının güçlü bir kokusunu almasınlar diye Kutsal Yazılar tarafından belirlenen mesafeyi -kırk adım- koruyarak çok geriden takip ettiler. dayanılmaz derecede keskin.

Ayrıca, en az onun kadar etkileyici sütunlarda yürüyen, Abi Kitabından ayetleri ve yürüyüşçülerin sloganlarını tarayan hacılar ile karşılaştılar: "Hacıyım ben, hacı gidiyorum, bir hey ve ho ile ve sonra ben Gitmek!" "Yeryüzünde yürüyoruz, gökyüzünde uçuyoruz ve hayat devam ediyor, yap ya da öl!" "Bir tane daha *chabir*, bin tane daha *chabirler*, neşe içinde, dilenciler korku içinde yaşasın!" vesaire ve müminin hayatının her cümlesini, her hareketini noktalayan hep aynı formül: "Yölah büyüktür ve Abi onun Elçisidir!" Abartılı ilahileri uzaktan yankılandı ve dünyayı kucaklayan sessizliğe hareketli bir nakarat ekledi.

Zaman zaman neredeyse bir köye, görünmez bir mezraya denk geliyorlardı. Açıkça görülüyor ki, hayat orada hiç oyalanmamıştı; havada yokluk ve büyük bir cimrilik vardı. Bu kadar sağduyuyla, köy ve mezarlık arasında hiçbir fark yoktur. Etraftaki otlaklarda inekler otliyordu ama sığır çobanı yoktu; hiç sahipleri var mıydı? Çocuksu bakışlarında boşluktan, yalnızlıktan, can sıkıntısından ve çok büyük bir yoksulluktan kaynaklanan o gri, solgun korku vardı. Kervanı görünce her yöne gözlerini devirdiler. O akşam sütleri dönecekti.

Ama sonu olmayan yolculuk yoktur; gelmesi uzun sürdü. Kuş uçuşu üç gün olan Qodsabad'a çok uzak değildi. Hedeflerine yaklaştıkça, kervanlar zamanı belirlediler: Bu köklü bir alışkanlıktı, keşif için izciler gönderdiler ve dostça bir karşılama görüşmesi için bir elçi gönderdiler ve bu nedenle, beklemenin yorgunluğunu atmak için iyi bir şekilde kullanıldı. yolculuk, çünkü dost bir şehre kitlesel bir varış, yorucu efüzyon gösterilerine neden olacaktır - partiler birbiri ardına, kesintisiz ve günün her saati. İyi bir izlenim bırakmak ve uyanık kalmak önemliydi. Ve ne de olsa eve dönüş olduğunda insan merak ediyor: Sevdiklerimizi tanıyacak mıyız, bu kadar uzun bir süre sonra bizi tanıyacaklar mı?

Havadaki bir şey onlara büyük bir şehre yaklaştıklarını söylüyordu; gözlerinin önünde kırlar, güneşte çürüyen şeylerin kokusuyla birlikte terk edilmişliğin ve tükenmişliğin renklerini almak için vahşi ve egemen görünümünü kaybediyordu; sanki kör, şeytani bir güç iş başındaydı, etrafındaki her şeyi -yaşamı, toprağı, insanları- yozlaştırıyor ve

onları geri tükürmek, korkunç derecede hasar görmüş. Bunun bir açıklaması yoktu; kendi iradesiyle varmış gibi görünen bir çürümeydi, geriye ne kaldıysa onunla besleniyor ve sadece yeniden ziyafet çekmek için geri fırlatıyordu ve ilk banliyö çemberi hâlâ uzakta olmasına rağmen, birkaç düzine uzaktaydı. *chabirler*, buradaki yoksulluk Pantagruelciydi. Ati, Qodsabad'daki mahallesinin havasının daha iyi olmadığını hatırlıyor gibiydi, ama yine de onu soluyabiliyordunuz, çünkü kendinizi evinizde her zaman komşunuzunkinden daha iyi hissediyorsunuz.

Ati'nin son sevk merkezinde görevlendirildiği kervanda, bir görevden eve dönmekte olan memurlar vardı; çeşitli görevliler; öğrenciler okullarında gergin *yanık* ayak bileklerinden bir el kadar uzakta olan uzun siyah önlükler; dinin çok karmaşık bazı dalları hakkındaki bilgilerini mükemmelleştirmek için başkente gidiyorlardı. Ayrıca, soylulara yakışır şekilde, bir şekilde bir tarafta, ilahiyatçılar ve *maket* Abirat'ta, Abi'nin çocukken tek başına gitmeyi sevdiği ve ilk vizyonlarını gördüğü kutsal dağdaki ruhani inzivadan dönüyordu.

Yolcular arasında, Ati'den daha yaşlı olmayan, ama bronzlaşmış, hâlâ gizli olan ama kaderinde ünlü bir hac yeri haline gelecek olan bir arkeolojik alandaki kazıdan eve dönen Nas adında bir memur vardı. Yapılması gereken tek şey mekanın arkasındaki tarihi cilalamaktı: Nas, Arşivler, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'ndan teorisyenlerin bu tarihi tamamlamasını, sahnelemesini sağlayacak teknik unsurları toplamaktan sorumluydu. ve bir bütün olarak Abistan'ın tarihine bağlayın. Bu gerçekten mucizevi bir olaydı: eski bir köy tamamen bozulmamış olarak bulunmuştu. Büyük Kutsal Savaş'tan ve ardından gelen yıkımlardan nasıl kurtulmuştu? Şimdiye kadar neden keşfedilmemişti? Bu, düşünülemez bir şekilde, Aparatın başarısız olduğu anlamına geliyordu - daha da kötüsü, yanılabilir olduğunu; demek ki kutsal topraklarda *Gkabu* Yölah'ın ışığından ve hükmünden kaçan insanlar ve yerler vardı. Diğer gizem ise sokaklarda ve evlerde iskelet bulunmamasıydı. Mahalleli neden ölmüştü, cesetleri kim kaldırmıştı, nereye yerleştirilmişlerdi? Nas'ın yanıt bulması gereken sorular bunlardı. Bir akşam kamp ateşinin etrafında oturup konuşurken, bunun bir söylenti olduğunu ağzından kaçırdı.

Bakanlık katipleri arasında, Adil Kardeşliğin büyük bir saygıdeğeri ve güçlü Mucizeleri Soruşturma Departmanı'nın başkanı olan belirli bir Dia'nın o köye gönül koyduğunu: kişisel efsanesine hizmet etmek, kendi mülkü olarak birinci derecede önemli bir hac yolculuğu talep ediyor. Nas, görevini tutkuyla ve giderek artan bir huzursuzlukla yerine getirdi, çünkü tehlikede olan çok şey olduğunu ve Adil Kardeşlik'teki klanlar arasındaki son derece karmaşık bir rekabetin tam ortasında olduğunu görebiliyordu. Bir gün temkinli davranarak Ati'ye kazının Abistan'ın sembolik temellerini sarsabilecek kalıntılar ortaya çıkardığını söyledi.

Ati onun bakışından etkilendi; kendisi gibi, dinin hakikatin zıddı üzerine inşa edilebileceğini ve böylece asıl yanlıştın azılı muhafızı haline gelebileceğini rahatsız edici bir şekilde keşfeden bir adamın bakışıydı.

BTamamTwo

Ati'nin Qodsabad'daki mahallesine, arkadaşlarına ve işine döndüğü ve günlük rutinin ona sanatoryumu, dertlerini ve hasta zihnini rahatsız eden karanlık düşünceleri hızla unutturduğunu keşfettiği film. Ama olan yapılır, biz onlardan uzaktayız diye işler yok olmaz; Egemen görünümün ardında, gizemleri ve belirsiz tehdidiyle görünmez olan yatmaktadır. Ve işte bir mimar gibi, her şeyi sanat ve yöntemle koordine eden bir şans var.

A

ti hastalığından ve olağanüstü yolculuğundan kurtulmuştu. Sonradan herhangi bir etki yaşıadıysa bile, neredeyse hiç görünmüyordu - mumsu bir cilt, sıska yanaklar, burada biraz kırısklık, şurada biraz nekroz, eklemlerinde biraz gıcırtı, boğazında zamansız bir hırıltı: hayati tehlike oluşturan hiçbir şey yoktu ve o da yaşamadı. ortam solgunluğu arasında göze çarpıyor. Komşular ve arkadaşlar onu sıcak bir şekilde karşıladılar ve nereye giderse gitsin değerli bir grup olarak ona eşlik ettiler. Yeniden yerleştirme, ayak işleri, bekleme, dosyalanacak ve getirilecek belgeler, yapılacak düzenlemeler anlamına geliyordu; kafası karışmak kolaydı. Ama sonunda tüm yarım kalmış işler halledilmiş, Ati sonunda eve dönmüştü, hayat normale dönmüştü. Ve aslında daha iyi durumdaydı: daha önce belirsiz bir belediye dairesinde geçici bir çalışandı, ama şimdi belediye binasındaydı, patent ofisinde hassas bir pozisyondaydı. esnafa önemli belgeler verdikleri; patronunun yetkisi altındaki işi, onaylı kopyalar çıkarmak ve bunları arşivlemektir. Bu sorumluluk düzeyinde, bir asil meclis üyesinin yeşil-beyaz çizgili kol bandını takma ve kendi evinde namaz kılma hakkı ve yükümlülüğü vardı. *maket* sekizinci sırada ayrılmış bir yeri vardı. Fare ve tahtakurusu kokan ve tüberküloza neden olan rutubetli bir bodrum katında yaşıyordu; şimdiyse köhne ama yine de sağlam bir binanın güneşli terasında küçük, şirin bir stüdyo sahibi olmuştu. Suyun borulardan evlerin zevkine aktığı günlerde, yer bir çamaşırhaneydi, rüzgarlara ve güvercinlere açık, kadınların çamaşır yıkamak için geldikleri ve güneşte kururken cümbüş yaptıkları yer. Aşağıdaki tozlu sokaklarda binanın dışında aylak aylak dolaşan adamların dünyasını gözlemlerken müstehcen hikayeler ve boğuk kahkahalarla, ama sonunda bir belediye komitesi Şabat günlerini öğrendi ve yer basıldı, Mübaşir'in bir fermanıyla el konuldu,

sıcacık bir yuva. Az önce ölmüştü, arkasında hiçbir şey bırakmamıştı, ne aile ne de hatıra, sadece bir öğretmenin okunaksız karalaması ve emekliye ayrılan bir bireyin izlenimi. İnananlar arasındaki dayanışma bir görevdi ve aylık değerlendirmede özel bir ağırlık taşıyordu ama sevgi ve hayranlık da hesaba katılmıştı: Ati mahallede bir kahramandı. Korkunç tüberkülozu yenip bu kadar uzaklardan canlı dönmek, Yölah'ın şefkatle baktığı bir mümine yakışır bir başarıydı ve bu yüzden onun kayırılacağını söylemeye gerek yoktu. Sanatoryum, iklim ve yolculuk hakkında paylaştığı çok az şey, meslektaşlarını ve komşularını şaşırtmaya yetmişti. Korkularını asla aşmamış insanlar için başka bir yer uçurumdur. Daha sonra, çok sonra, muhteşem terfisinin başkalarının iyi niyetinden ya da kendi kahramanlıklarından kaynaklanmadığını öğrenecekti.

Sonra insanlar gizlice onu unuttu ve her şey mırıldanmaya ve sessizliğe dönüştü. Dinin görevleri, din dışı faaliyetler, eşlik eden törenler - bunların hepsi hayal kurmaya ve boş gevezeliğe çok az zaman bırakıyordu ve insanlar ikisine de kapılmayı reddediyorlardı. Geri çevrileceklerinden, V'ler tarafından dinlenip taranabileceklerinden veya Gönüllü Kanun-Uygulayıcı Müminler veya Gönüllü Milisler tarafından göreve getirileceklerinden ve hatta polise ve adalet sistemine teslim edileceklerinden o kadar da korkmuyorlardı, ama aslında derin uyum duyguları tam da böyleydi, onları dini ve din dışı görevlerinden uzaklaştıran ve sonunda puan kaybetmelerine ve Yölah'ın alenen kınamasına maruz kalmalarına neden olabilecek her şeyden çabuk sıkıldılar. Bu Ati'ye çok yakıştı,

Yeni hayatında hem belediyedeki işlerinde hem de mahalledeki işlerinde ciddi bir dinçlik sergiledi. *maketve* alnını silmeye bile zaman ayırmadan bir şantiyeden diğerine atlayarak gönüllü hizmetinde kendini aştı. Kendini ve diğer her şeyi unutmanın işte kendini yıpratmaktan daha iyi bir yolu yoktur, çünkü bir şey düşüncelerini kemiriyor ve onu saplantı haline getiriyordu. ne zaman bile

çok yorgundu, uyuyamıyordu, bu yüzden okuldaki çalışma akşamlarını uzatırdı. *maket* mümkün olduğu kadar geç, bu da *taklit*, onun yanıt verenleri ve kantorlar. Sanatoryumda kaldığı süre boyunca çalışmalarında ve ibadetlerinde geri kaldığını anlatan Ati; hastane papazı ve yardımcıları ellerinden geleni yaptılar, ancak bilim ve kavrayış konusunda açıkça eksiklerdi: İlk zorlukta düpedüz gobbledygook ve sapkınlık olmasalar bile peri masallarına ve büyüye kapılacaklardı. Ayrıca hastalık ve onun getirdiği ıstırap, savaş zamanındaki gibi insanları biçen ölüm, açlık, soğuk ve vatan hasreti de vardı ki bunların hepsi ruhu uyuşturmuş ve onun her şeyi olması gerektiği gibi anlamasını engellemişti.

Diğer her şey söz konusu olduğunda, Ati yakalanması zor ve çekingen olmak için elinden geleni yaptı. Eskiden onu eğlendiren ve gurur duyduğu şeyler şimdi iğrendiriyordu: komşuları gözetlemek, dikkati dağılan yoldan geçenleri azarlamak, çocukları kelepçelemek, kadınları kırbaçlamak, halkın coşkusunu göstermek için mahallede kalabalık bir kalabalığa katılmak, stadyum törenlerinde kalabalık kontrol çalışması sırasında sopasını sağa sola sallıyor, görevleri sırasında gönüllü cellatlara yardım ediyor. Sanatoryumda kırmızı çizgiyi aştığını unutamazdı: yüksek bir inançsızlıktan suçluymuş, bir düşünce suçuydu; isyanın, özgürlüğün ve sınırların ötesinde yeni bir hayatın hayalini kurmuştu; bir gün bu deliliğin su yüzüne çıkacağına ve anlatılmamış bir talihsizliğe neden olacağına dair bir önsezi vardı. Gerçekte, basit bir tereddüt bile tehlikelidir; hiç şüphe uyandırmadan dümdüz yürümeli ve gölgenin sağ tarafında kalmalıdır, çünkü o zaman engizisyon makinesini hiçbir şey durduramaz; sendeleyeni kişi, en sonuncusuna kadar kendisi için bulunan tüm yardımcılarla çevrili olarak stadyuma nasıl geldiğini asla anlayamayacak.

Ati'nin bir zamanlar çok doğal bir şekilde yaptığı şey şimdi ona çok pahalıya mal oluyordu ve ıstırap kötüleşiyordu. Artık "Yölah adildir" veya "Yölah'a ve Temsilcisi Abi'ye selam olsun" demeyi ve samimi görünmeyi bilmiyordu - ve yine de inancı sağlamdı, artıları ve eksileri nasıl tartacağını, iyiyi ve iyiyi ayırt etmeyi biliyordu. uygun inanca göre kötü, ama ne yazık ki, işleri düzeltmek için bir şeyler eksikti - belki duygu, ya da sersemlik, vurgu ya da ikiyüzlülük, evet ve kesinlikle inancın onsuz var olamayacağı o olağanüstü kutsallık.

Ruhunun reddettiği Őey dinin kendisi değil, insanlığın din tarafından ezilmesi idi. İnsanın ancak bir isyan halinde var olabileceğine ve kendini tanıyabileceğine ve bu isyanın ancak her Őeyden önce dine ve onun birliklerine karŐı dönmesi halinde gerček olabileceğine hangi düşünce dizisiyle inandığını hatırlamıyordu. . Belki de ilahi ya da insani, kutsal ya da dünyevi hakikatin insanın gerček saplantısı olmadığını, tüm çılgınlığıyla kavranamayacak kadar engin olan hayalinin insanlığı icat etmek ve bir hükümdar gibi onda yaşamak olduğunu bile düşünmüŐtü. onun sarayında.

Zamanla Ati, hayalini kurduğu rutine alışmasına izin veren biraz huzur buldu. Sonunda diğerleri gibi bir inanan oldu; artık tehlikede değildi. Yarını düşünmeden bugünü yaşamının, soru sormadan inanmanın sevincini yeniden keŐfetti. Çıkışın olmadığı kapalı bir dünyada isyan imkansızdır. Gerček inanç teslimiyet ve teslimiyettedir, Yölah her Őeye kadirdir ve Abi sürünün yanılmaz çobanıdır.

W

Ati bir sabah, Ahlaki Sağlık Komitesi Como'nun ertesi gün aylık personel teftişi için belediye binasına geleceği ve herkes gibi kendisinin de gelmeye çağrıldığı haberini büyük bir rahatlık ve ciddiyetle karşıladı. İnananların topluluğunu gerçekten yeniden btnleştirdiğini hissetti. şimdiye kadar, günah çıkarmaktan ve takva göstermekten muaf olduğu için insanlar onu belli bir mesafede tutmuşlardı; genel olarak, nekahat halindeyken fakültelerine tam olarak sahip olmadığı ve yine de hezeyana yenik düşebileceği ve istemeden tanrısallığı ve onun temsilcilerini gcendirebileceği varsayılmıştır. Sanatoryumdan döndükten sonra, tamamen iyileşene kadar mahallesinde bir seçmelere verilebileceğine karar verildi.*maket* ve yerel Como birimine rapor vereceklerini söylediler. Ebi'nin Kitabında, müminin doğru bir şekilde yargılanabilmesi için sözlerinin efendisi olması gerektiği konusunda ısrar eden birkaç ayet vardır.

Periyodik Teftiş, tabiri caizse, bir ayindi: Bir inananın hayatında önemli bir yer tutuyordu; güçlü bir litürjik eylemdi, dokuz günlük dua ya da Siam ya da Büyük Perşembe Yalvarış ya da sekiz kutsal Mutlak Perhiz günü ya da erkekler için Sezar ve kızlar için Rezeksiyon ya da R-Days kadar önemliydi. En değerli inananları onurlandıran ve en az uzun süreli Beklenti kadar önemli olan dl Günleri veya mutlu seçilmişlerin Kutsal Yerlere yaptıkları hac yolculuğuna damgasını vuran inanılmaz Kutsanmış Gün olan Bidi kadar önemlidir. Mesele Como'dan bir "derecelendirme" almaktan çok, Como dahil herkesin, Ylah'ın ışığında genel uyumun sağlamlaştırılmasına ve *Gkabul*, ve Ylah neyin adil neyin gerekli olduğunu bilir. Herkes sabırsızlıkla Teftişi bekliyordu. Çeşitli ilgili açıklamalarla birlikte altmış üzerinden bir derecelendirme olan sonuç,

herkesin hayatı boyunca üzerinde taşıdığı Bowo adlı Booklet of Worth adlı mor çizgili yeşil bir deftere kaydedildi. Herkesin gururla sergilediği ahlaki bir kimlik kartıydı: hiyerarşiler kurar ve kapılar açardı.

İdari hizmetlerde Teftiş her ayın on beşinci günü yapılırdı. Pek çok şey buna bağlıydı, başlangıç için işçinin ücreti (derecelendirme yüzde elli artırabilir veya yarıya indirebilir), kariyer gelişimi, sosyal yardımlara erişim, konut tahsisi, çocuklar için burslar, doğum ikramiyeleri, karneler, hac listesine kayıt, R-Days için aday gösterme ve kişinin bir kişi olarak statüsüne ilişkin her türlü ayrıcalık. Altmış mucizeden altmış herkesin hayalini kurduğu mucizeydi: kazanana yaşayan bir efsane statüsü verirdi ama -saf talipler bunu her zaman hatırlayamazlardı- böyle bir tanınma derecesi, alıcıyı gösteriş için bir ucubeye dönüştürdü. bir yerden bir yere tükenmek. Ama sadece bu değil, kıskanç tipler ona pislikmiş gibi davranır ve onu bir hain olarak ayırırdı. Teftiş, bir müminin inancını ve ahlakını değerlendirdi ve perde arkasında, Aparatın çeşitli servislerine faydalı bilgiler sağladı. "Özeleştir" anı, eğer düzgün bir şekilde planlanırsa, bazen duygusal çöküntülere ve en ilginç cadı avlarına yol açabilecek spontane itiraflara yol açtı. Kısacası derecelendirme, hayattaki her kapıyı açan ve kapatan bir ana anahtardı. Ölen bir kişi hayatı boyunca mükemmel puanlara sahip olsaydı, ailesi onun aziz ilan edilmesini talep etme hakkına sahipti. Hiç kimse onu elde etmemişti, ancak prosedür mevcuttu ve Cenaze Şirketi tarafından başlatılan aktif tanıtım kampanyalarıyla herkes buna başvurmaya teşvik edildi. Bu gezegensel tekel, Adil Kardeşliğin etkili bir üyesine aitti. Aynı zamanda Ulusal Tarihi Anıtlar ve Devletin Taşınmazları Daire Başkanı olan Sayın Dol. Güçlü argüman, bir kişinin ailesinde resmi bir azizin olması, ailenin her üyesinin cennete girme garantisi olduğu ve bir gün Abi'yi şahsen veya en azından bir perdenin arkasındaki gölgesini görme olasılıklarına sahip olacağı anlamına geliyordu. Kanonlaştırma adaylarına verilen birinci sınıf cenaze töreni, en seçkin vatandaşların cenazesinden bile bin kat daha pahalıya mal oldu ve kim bilir kaç tane sıfır eklemek zorunda kalacaktı. ve bir gün Abi'yi şahsen ya da en azından bir perdenin arkasındaki gölgesini görme olasılıklarına sahip olacaklarını. Kanonlaştırma adaylarına verilen birinci sınıf cenaze töreni, en seçkin vatandaşların cenazesinden bile bin kat daha pahalıya mal oldu ve kim bilir kaç tane sıfır eklemek zorunda kalacaktı.

bir işçinin cenazesine kıyasla - sigortacılar ve diğer mezar kazıcılar için kutsama bu kadar karlı olabilirdi.

Ancak not altı ay üst üste negatifse ve sanığın sağlık durumu başarısızlığının bariz nedeni değilse, mesele başka bir kurumun, Çekirdek, Reform Konseyi'nin yargı yetkisine havale edildi. Ve usulüne uygun bir çağrıdan sonra, yetersiz kişi ortadan kayboldu. Kimse Konsey hakkında bir şey bilmiyordu, ama çoğu zaman düşüncelerindeydi: ölüm gibiydi, yaşayanlar bunu yaşamadı ve onun hakkında hiçbir şey söyleyemezler ve onu deneyimleyenler artık aramızda değiller ve onun hakkında konuşmuyorlar. Hemen listelerden ve anılardan silinen kayıp kişi için, insanlar hayırsever ya da zalimce, "Çekirdek tarafından alındı, Yölah merhametlidir" veya "Çekirdek onu listeden çıkardı, Yölah adil" der ve geri dönerdi. ibadetlerine. Bilmemek korkuyu uzaklaştırır ve hayatı kolaylaştırır.

Ne kadar totaliter olursa olsun - ve belki de tam da bu nedenle Sistem mükemmel bir şekilde kabul edildi, çünkü ilhamı Yölah'tan, Abi tarafından tasarlanmış, Adil Kardeşlik tarafından uygulanmış ve yanılmaz Aparat tarafından izlenmiş ve sonunda inananlar tarafından benimsenmişti. nihai Gerçekleştirme yolunda bir ışıktı.

İki parçadan oluşan çekirdek *maketve* bir Aparat ajanı, Adil Kardeşliğin Muhterem'ine hesap veren ve söz konusu faaliyet alanını veya bölgeyi denetleyen bir rektör tarafından yönetiliyordu. En önemli komitelerden biri de idari personeli değerlendiren komiteydi. Başkentte, şehrin çeşitli hizmetlerinde ve mahallelerinde eylemlerini artıran bir dizi alt komiteye ilham veren sağlam bir organizasyonun yanı sıra belirli bir havanın tadını çıkardı. Kodlarıyla tanınırlardı. Ati'nin Qodsabad'ın güneyindeki mahallesi S21'de faaliyet gösteren komiteye Komite S21 adı verildi. Önemli olan, esnek olmamakla birlikte şaşmaz bir şekilde adil olmakla ilgili bir üne sahip olmasıydı. Başkanı, fahri rektör olan saygıdeğer Hua idi; genç bir adamken inanç için olağanüstü bir savaşçı olmuştu.

Ati, kutsal Sınav atmosferine geri dönmekten çok etkilenmişti. Birçok bakımdan basit bir formaliteydi (tek yapması gereken boş soruları yanıtlamak ve küçük suçları itiraf etmektir), ama orada

sürprizler olabilir ve bu yüzden insanlar hem sakin ve gururlu hem de gergin ve endişeliydi. Komite, Aparattan bir ajan tarafından sürülen ve bir atletik milis filosunun yaya olarak eşlik ettiği güzel bir antika sedanla büyük bir ihtişamla geldi. Daha sonra belediye binasının üst düzey yetkilileri tarafından, belediye binasının önündeki meydana toplanan kalabalık ve personel arasında tezahüratlar eşliğinde karşılandı. Ati, Komite üyelerinden hiçbirini tanıımıyordu. Bu normaldi: Yargıçlar ve yargıçlar arasındaki uzun süreli temasların Teftiş kalitesini bozmamasını sağlamak için iki yılda bir değişiyorlardı ve Ati iki uzun yıldır yoktu.

Sorgu merkezine dönüştürülen tören salonunda hakimler görev yaparken, görevliler de kendilerini hazırlamak için ellerinden geleni yaptı. Bazıları kitaptan seçilen pasajları gözden geçiriyor olabilir. *Gkabal*, diğerleri internette buldukları bilgileri değiş tokuş ediyorlardı. *nadir* lerve gazetelerde, özellikle *NeF*, ülkenin durumu hakkında; başka yerlerde argümanlarını mükemmelleştiriyor, sloganları tekrarlıyor, düşüncelerine ince ayar yapıyor, cümlelerini cilalıyor, dualar okuyor, ileri geri yürürken öne çıkıyor veya bir köşede uykularına sarılı uyuyorlardı. *yanık*. Bir savaştan önceki gece gibiydi; herkes cepheye gitmek için sırasını bekliyordu ama gerçekten endişelenmiyordu: on mermiden dokuzunun boş olduğunu biliyorlardı.

Ati, insanların omuzlarının üzerinden bakmaya ve koridorlardaki gürültüden bir şeyler öğrenmeye çalışarak gruptan gruba dolaştı.

Onun sırası geldi. Belediyede yeni olduğu için en son o gitti. Hamal rütbesine indirilen belediye başkanı tarafından bizzat tanıştırıldı, ancak başka bir hayatta bir *taklit* ve şeylerin önemini biliyordu. Sorgu yargıçları bir masanın arkasındaki podyumda oturuyorlardı. İpek kaplı bir kürsüde bir *Gkabal* "Nihai Gerçekleşmeye Giden Yol" bölümünün ve özellikle 12. ayetin okunabileceği 333. sayfa açtı: "*Sizi Allah yolunda tutmak için, yaptıklarınızı yargılamak ve kalplerinizi araştırmak için, aranızdaki en bilge kişilerden kurulu heyetler kurdum.*" *Gkabal*. Onlara karşı doğru ve samimi olun, onlar benim elçilerimdir. Saklamaya, akıllı olmaya kalkışan güne yazık eder, ben Yölah'ım: Ben her şeyi bilen ve her şeye gücü yetenim.

Belediye çalışanlarının dosyaları kıdem sırasına göre bir masanın üzerine dizildi.

Yargıçların bakışları ve pozisyonlarına uygun sesleri vardı; onlardan korkulabilirdi ama aynı zamanda kişiliklerinden yayılan bir tür insani sıcaklık da vardı; bu izlenim, hiç şüphesiz başkanın ileri yaşından ve değerlendircilerin kendini beğenmiş havasından kaynaklanıyordu. İnce yünlerinin üzerinde *yanık* bir Ahlaki Sağlık yargıcının kırmızı çizgili yeşil etollerini giydiler. Rektör Hua, kalan saçlarının küçük tutamlarının kusursuz beyazlığını vurgulayan kabarık simsiyah bir bone takmıştı. Ati'nin dosyasına hızlıca göz attıktan sonra, "Öncelikle selamlarımı ve dualarımı işit ve alçakgönüllülüğüme şahit ol.

"Selam olsun sana ey adil, güçlü Yölah ve şanlı Vekilin Abi'ye. Evrenin uzak köşelerine, zamanın sonuna kadar övgüler olsun ve Adil Kardeşlik elçileriniz sadakatleri için kutsansın ve adil bir şekilde ödüllendirilsin. Bize bahsettiğin görevi başarma gücü ve aklını bize vermek için sana dua ediyorum Yölah. Yasana göre öyle olsun."

Bir duraklamadan sonra Ati'ye şu şekilde hitap etti:

"Ati, hakikatin bu imtihanında Yölah sana yardımcı olsun. Seni görüyor ve duyuyor. Müminlerin en sadıki, çalışanların en dürüstü ve ashabın en kardeşi olduğunu ona ispat etmek için iki dakikan var. Çok uzun süre hasta olduğunuzu, evinizden uzakta olduğunuzu, derslerinizde ve ibadetlerinizde geri kaldığınızı biliyoruz. Yölah'ın emrettiği ve temsilcisi Abi'nin günlük pratiğini yaptığı gibi, bu seferlik sana müsamaha göstereceğiz. Konuş ve dikkat et gevezelik etme, Yölah gevezeleri hor görür. Savunmanızdan sonra sizi daha detaylı sorgulayacağız ve siz sadece evet ya da hayır diye cevap vereceksiniz."

Değerlendirciler başlarını salladılar.

Ati bir anda, kimseye kanıtlayacak hiçbir şeyi olmadığı, ancak çevredeki gerçekliğin görmezden gelemeyeceği kadar devasa olduğu şeklindeki çılgın düşüncenin aklından geçmesine izin verdi. Ve itaatkâr bir mümin olarak aldığı eğitime nasıl karşı çıkabilirdi: müminlerden hiçbiri bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Öncelikle: Her şeye kadir Yölah'a ve onun harika Temsilcisi Abi'ye ve siz değerli yargıçlarıma alçakgönüllü selamlarımı sunarken size katılıyorum.

saygılarımla selamlarımı sunarım.

“Yüce Rektör, muhterem üstadlar, Yölah hikmetli ve adaletlidir: Sizi böyle yüksek bir makama yerleştirmekle size olan sevgisini göstermektedir. Beni huzuruna çıkarmakla küçük ve cahil olduğumu gösteriyor. Tek kelimeyle, bana çok şey öğrettiniz: Yölah'ın şefkatli bir usta olduğunu - bana karşı cömertliğinizin gösterdiği gibi, size lütfuyla dokundu; Abi'nin yaşayan bir model olduğu, çünkü onu taklit etmek, kamil bir mümin, dürüst bir işçi ve toplumun her ferdine bir kardeş olmak için yeterlidir. Zorlu bir yolculuktan sonra Sîn'deki sanatoryumdan canlı dönmüş olarak buradaysam bunu Yölah'a borçluyum. Her gün, her adımında ona dua ettim ve beni duydu, başından sonuna kadar beni destekledi. Qodsabad'da da aynısını yaptı, beni gerçek bir mümin, samimi bir kardeş ve dürüst bir çalışan olarak karşıladı. Bu yüzden, benden kanıtlamamı istediğin kişi olduğuma inanıyorum ama aynı zamanda kendimi geliştirmek için önümde uzun bir yol olduğunu da biliyorum. Küçüğümle ilgili yargımın bir önemi yok, beni yargılamak ve Adil Kardeşliğin aydınlanmış emirleri altında beni Yölah ve Abi'nin mükemmel hizmetkarı yapmak senin elinde.

Komite etkilenmişti, ancak Ati aslında ikna edici mi yoksa sadece güzel sözler mi söylediğini bilmiyordu.

Mahkeme başkanı Hua tekrar konuştu:

“Raporlarında, *maket* mahallenizden ve belediyedeki patronunuz, görevlerinize titizlikle bağlı olduğunuzu gösterdiğinizi söylüyor. Bu hırstan mı, ikiyüzlülükten mi, yoksa başka bir şeyden mi?”

“Görev dışında, saygıdeğer üstatlar, kendimi ibadetlerimde güncellemek ve kardeşlerimle uyum içinde olmak için. Çok uzun bir süre hastalık beni görevlerimden ve arkadaşlarımdan alıyordu.”

Aparatı temsil eden değerlendirici şüpheyi kaşlarını çatı ve ısrar etti:

“Çalışmak inancı pekiştirir. Sizce imanı karalamak için sebepler bulmak için de araştırma yapılabilir mi? Putuna yakınlaşan insan, bunu onu daha çok sevmek için mi yapar, yoksa okşayıp haince yere sermek için mi?”

“Usta, böyle insanların var olduğuna inanamıyorum, *Gkabulen* parlak güneşi bile gölgede bırakan bir ışıktır; hiçbir yalan ondan saklanamaz, hiçbir hile onu söndüremez.”

“Arkadaşların ve meslektaşların da aynı şeyi düşünüyor mu?”

"Eminim öyledir, ustalar; Her gün onların gerçek müminler olduklarını, doğruluk yolunda yaşamaktan ve çocuklarını kutsal ilkelere göre yetiştirmekten mutlu olduklarını görüyorum. *Gkabal*. Onların yanında olmaktan gurur duyuyorum."

Mahkeme başkanı, "Evet ya da hayır diye cevap ver," dedi.

"Evet."

"Onlardan biri görevinde kusurlu olsaydı bize söyler miydin?"

"Evet."

"Açıklayabilir misin? . . Eğer bir yargıç ortaya çıkarsa ona gereken cezayı verir miydiniz?"

"Yani demek istiyorsun? . . öldür onu?"

"Öyle demek istiyorum, onu cezalandır."

"Şey. . . Evet."

"Tereddüt ettin: neden?"

"Nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi merak ediyordum. Ceza kutsal bir şekilde verilmeli ve ben ellerimle çevik değilim."

Rektör Hua tekrar konuşmaya başladı.

"Artık bize özeleştirici yapmak için bir dakikan var. Dinliyoruz. Ve unutmayın, biz de size bakıyoruz."

"Sayın yargıçlar, ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben önemsiz bir insanım, hatalarım mütevazı insanlarınkidir. Korkak biriyim, istediğim kadar hayırsever değilim ve bazen açgözlülüğe yenik düşüyorum. Beni bu kadar uzun süre etkileyen hastalık, zaaflarımı da şiddetlendirdi ve zorluklar iştahımı keskinleştirdi. Tüm zamanımı adadığım çalışma ve gönüllü çalışmalar, kendime hakim olmama yardımcı oluyor."

"Güzel, güzel, gidebilirsin. Sadakat ve çaba yolunda sizi cesaretlendirmek için size iyi bir puan vereceğiz. Hainleri ve başıboş kadınları cezalandırmayı öğrenmek için sık sık stadyuma gidin, çünkü aralarında kesinlikle Hain Balis'in müritleri vardır; onları cezalandırmaktan zevk al. İnanmanın yeterli olmadığını unutmayın: eyleme de geçmelisiniz; ancak bu sayede mümin gerçek mümin olur, güçlü ve cesur olur."

Ve ayağa kalkmadan önce ekledi:

"Amel etmek iki kere inanmaktır, ama hiçbir şey yapmamak on kere kâfir olmaktır: bunu unutma, Kur'an'da yazılıdır. *Gkabal*."

"Sağolun muhterem efendiler, ben Yölah ve Abi'nin kuluyum, sizin sadık kulunuz."

Ati o gece gözünü kırpmadı. Sınav filmi zihninde defalarca oynadı. Hayatının geri kalanında her yılın her ayında maruz kalacağı rızalı bir tecavüzün filmiydi. Aynı sorular, aynı cevaplar, aynı çılgınlık iş başında. Herhangi bir çıkış yolu var mıydı? Baş aşağı çatısından atlamaktan başka bir tane görmedi.

Ati bunun üstesinden gelemedi. Ertesi gün belediye binasında hayat sanki bir önceki gün hiç yaşanmamış gibi devam etti. Alışkanlığın gücü: başka ne olabilir? Tekrarlanan her şey görünmez rutinin karmaşasının bir parçası olur ve unutulur. Nasıl nefes aldıklarını, göz kırptıklarını, düşündüklerini kim görebilir? Her gün, her ay tekrarlanan, rızaya dayalı bir tecavüz, insanın tüm hayatı boyunca: aşk dolu bir ilişkiye dönüşür mü? Mutlu bir bağımlılık mı? Yoksa şimdi ve sonsuza dek işlemeye devam eden cehalet ilkesi mi? Bilmiyorsak, hiçbir şey bize ait değilse, gerçekten neyden şikayet edebiliriz? Ati bu konuyu biriyle konuşmak isterdi örneğin eski muhafızlardan biri olan patronuyla ama adamın aklında başka şeyler vardı.

Ati, Teftiş'in tek amacının insanları korku içinde tutmak olduğunu düşünmeye başlamıştı, ama bu teoriyi öğrenir öğrenmez onu reddetti: kimse korkmuş gibi görünmüyordu, ne tecavüzden ne de Çekirdek tarafından fırlatılıp atılabilecekleri fikri; üstelik ne komiteler ne de milisler onları korkutmaya çalışmıyordu; herkesin, herkesin ilgilendiği tek şey Yölah'ı memnun etmektir. Başını ya da sonunu nasıl yapacaktın? Mezbahaya giden koyunlar, Ahlaki Teftişe giden erkekler kadar kaderlerine kayıtsız değiller. Yolah açıkça en güçlüsüydü.

Ati için yeniden yerleştirilmesinin durumunu belirlemek acildi: tamamlanmış mıydı, daha yeni mi başlamıştı yoksa kesin olarak imkansız mı olduğuna karar verilmişti?

Ati, belediye binasının dikenli çalılıklarında ona gerçek bir rehber görevi gören, oldukça incelikli bir adam olan işten bir meslektaşla arkadaş olmuştu. Adı Koa'ydı. Her şeyi ve sonra bazılarını biliyordu; insanlara tam olarak duymak istediklerini söyleme sanatında ustalaşmıştı ve herkes onun arkadaşlığından keyif alıyordu. Hiç kimse ona hayır diyemezdi. Başka bir nefes alma şekli olan belediye binasındaki yaygın yolsuzluk göz önüne alındığında, Koa tam olarak nasıl davranacağını biliyordu. Bir tür nefes darlığı içinde yaşamayı öğrenmişti, hiç havası yokmuş gibi görünmeden ve etrafındaki insanların köpekler gibi tırmalayıp soluduklarını görünce gücenmeden. Sanatını Ati'ye aktardı ve bu, Ati'yi hemen midesindeki asitten kurtardı. "Her şey nefes almakta," dedi Koa, onun rahatlayarak gülümsediğini görünce. Birkaç kişi olduğunuzda düşman edinmemek daha kolaydır: birlikte, ikinizin de dayanacak bir şeyleri olduğundan emin olabilirsiniz. Şöyle dedi: "Kurtlarda ulumalısın ya da uluyormuş gibi yapmalısın; melemek yapman gereken son şey." Ama aslında Koa'nın büyük bir kusuru vardı: Nazikti ve acımasız bir sinizm kisvesi altında sakladığını düşündüğü silinmez bir açık sözlülükle birleşen iyiliği tedavi edilemez türdendi. İnsanlar, diğer insanların kendilerine en yüksek fiyatı ödettikleri ve sonra onları asırlarca beklemeye mecbur bırakacakları şeyi orada ve o anda elde etmek için ağlayarak ona gittiler. Bu, pazarı mahvetti ve meslektaşları mahvetti, ancak Koa onlara özellikle duymak istediklerini söylediği için insanlar ona kin beslemedi; ondan bir kez daha -ki bu kesinlikle son seferdi- dilekçe sahiplerini doğru kapıya yönlendirmesini isteyeceklerdi,

Günler ve tartışmalar geçtikçe, Ati ve Koa ortak bir tutkuları olduğunu keşfettiler: *abilang*, Abi'nin Kutsal Kitabı ile doğan ve her şeye gücü yeten ve münhasır ulusal dil haline gelen kutsal dil. Gizeme nüfuz etmeyi hayal ettiler, çünkü

devrimci bir yaşam anlayışının anahtarı olduğuna ikna olmuşlardı. İkisi de birbirinden habersiz aynı sonuca vardılar:*abilang* sıradan bir iletişim dili değildi, çünkü insanları birbirine bağlayan sözler, onları asıl anlamlarından arındıran ve onlara sonsuz derecede dokunaklı bir mesaj, Yölah'ın sözü aşıl原因an din aracılığıyla gitti; bu açıdan dil, evrenler ve dünyalar üzerinde ve aynı zamanda bir bireyin hücreleri, genleri ve molekülleri üzerinde etkili olan, kozmik kapsamda iyonik bir akış yayan, orijinal plana göre dönüştürdüğü ve kutuplaştırdığı devasa bir enerji rezerviydi. Büyü, tekrar ve insanlar ile kurumlar arasındaki serbest alışverişin kaybı dışında kimse nasıl olduğunu bilmiyordu.

- bu dil, müminin çevresinde onu dünyadan izole eden bir güç alanı yaratmış ve prensipte onu yıldızların büyüleyici ilahisi olmayan herhangi bir sese karşı sağır bırakmıştı.*abilang*. Sonunda,*abilang* onu doğal insanla hiçbir ilgisi olmayan, tesadüf ve entrikadan doğmuş, sadece hor gördüğü ve kendi imajına göre şekillendiremezse topuklarının altında ezmek isteyeceği farklı bir varlık haline getirdi. Ati ve Koa, dini aktararak kutsal dilin insanı yalnızca fikirler, zevkler ve küçük alışkanlıklar söz konusu olduğunda değil, aynı zamanda tüm vücudunda, bakışlarında, nefes alma şeklinde de temelden değiştirdiğine inanıyorlardı. İçinde yok olacak ve küllerinden doğan mümin yeni topluluğa beden ve ruhla karışacaktı. O -ölmüş ve hamur haline getirilmiş olsa bile- bir daha asla Yölah'a inanan bir kişi ve Elçisi Abi'den başka bir kimliğe sahip olmayacaktı ve onun soyundan gelenler de doğumlarından önce ve zamanın sonuna kadar bu kimliği üstleneceklerdi. Yölah halkı sadece dirilerden ve kayıplardan oluşmamış, gelecek asırlarda kozmos ölçüsünde bir ordu oluşturacak milyonlarca, milyarlarca mümini de içine almıştır. Ati ve Koa'yı başka bir soru yönlendirdi: Eğer başka kimlikler varsa, bunlar neydi? Ve iki yardımcı soru daha: Kimliği olmayan, var olmak için Yölah'a inanması gerektiğini henüz bilmeyen insan nedir; ve tam olarak insan nedir? var olmak için Yölah'a inanması gerektiğini henüz bilmeyen; ve tam olarak insan nedir? için Yölah'a inanması gerektiğini henüz bilmeyen; ve tam olarak insan nedir?

Ati, sanatoryumda bu sorulara kendini açmıştı ki, içini şüpheler sarmaya başladı ve dindaşlarının cehennemde yaşadıklarını izledi.

tam bir bilinçsizlik ve atalet durumunda kalan çok az hayatları vardı. İlahi olanın özüyle dolu bir yaratığı temel, kör bir larvaya çeviren neydi: şimdi bir soru vardı. Kelimelerin gücü müydü? Gerçek şu ki, o ortaçağ kalesinde, hayal edilemez sınırları olan dünyanın sonunda, şeylerin ve hayatın sesleri, eski, çözülmemiş gizemlerden ve bayat şiddetten oluşan garip bir temele sahipti; zamanla hastaları, inleyerek ve hırıldayarak labirentte dolaşırken gerçekten de yerin hemen üzerinde havada asılı duran düzensiz hayaletlere dönüştürdü; sonra iki ışık arasında ya da yanlarından hafif bir gölge kayarken, sanki sihirle ortadan kayboldular. Ati, çok sık elektrik kesintileri sırasında ses sisteminin gürültü üretmeye devam ettiğini fark etti - ancak bu gürültüyü manyetik bir bellekten veya ilahi bir manyetodan değil, insanların kafalarından, sözlerinin sihirle yüklü olduğu yerden alıyor. Sonsuza kadar tekrarlanan dua ve dua, kromozomlarına gömülmüş ve kodlarını değiştirmişti. İnsanların genlerindeki ses yığınları, bedenlerinden toprağa, yerden de duvarlara gidiyordu; duvarlar, duaların ve büyülerin frekanslarına göre havayı titreştirmeye ve değiştirmeye başladı; ağıt. Havanın kendisi hastalıklı bir tatlıya dönüştü, kalenin derinliklerinde sürüklenen ve mahkumlar ve tövbe edenler üzerinde herhangi bir halüsinojenden daha güçlü bir şekilde hareket eden keskin sis. Sanki tüm bu ihtimal dışı, meçhul halk bir ölümler duasının içinde yaşıyordu. Bu, sonsuz küçük hareketin gücüdür: hiçbir şey ona karşı koyamaz, kimse bir şey fark etmez ve bu arada, minik dalga üstüne minik dalga, angstrom üstüne angstrom, bu hareket ayaklarımızın altındaki kıtaları kaydırır ve derinliklerde fantastik perspektifler izler. . Ati'ye bir vahiy, kavrayışa meydan okuyan bu fenomenleri gözlemlerken geldi: kutsal dil elektrokimyasal bir yapıya sahipti ve şüphesiz nükleer bir bileşene de sahipti. Zihne hitap etmiyordu: daha ziyade onu parçaladı ve geriye kalandan (yapışkan bir çökelti) iyi pasif inananlar ya da saçma homunculi biçimlendirdi. *“Yölah konuşurken söz söylemez, evrenler yaratır ve bu evrenler onun boynunda yayılan nur incileridir. sözünü dinlemektir*

onun ışığını görmek ve aynı anda şekil değiştirmek. Şüpheciler sonsuz laneti bilecekler: gerçekten onlar ve onların soyundan gelenler için başladı.”

Koa başka bir yol izlemişti. Başlangıçta ileri düzeyde bir kurs almıştı. *abilanghak* edene açık prestijli bir kurum olan Kelam Mektebi'nde ve Koa, rahmetli dedesi ünlü olduğu için çoğundan daha layıktı. *taklit* Kudsabad'daki Büyük Mockba'dan, vaazlarıyla tanınan Kho, muhteşem şok formülleri (şu olağanüstü savaş narası gibi: "Ölümümüze gidelim ki, mutluluk içinde yaşayalım") Abistan ordusu tarafından bir slogan olarak benimsendiğinden beri armaları), önceki Büyük Kutsal Savaş sırasında sayısız iyi ve kahraman milis birliği oluşturmuştu. Hala büyükbabasının baskıcı figürünü hedef alan belirli bir çocuk isyanının avı olan Koa, daha sonra kendini bir bilim profesörü olarak kurmaya gitti. *abilang* Harap olmuş bir banliyödeki bir okulda ve orada, sanki emrine bir saha laboratuvarı verilmiş gibi, doğmuş olmalarına rağmen genç öğrencilerin zihinleri ve bedenleri üzerinde kutsal dilin sahip olduğu gücü kendi gözleriyle görebildi. ve mahallelerinin yaygın ve gizli dillerinden birini konuşarak yetiştirdiler. Çevrelerindeki her şey onları afaziye, yozlaşmaya ve çekişmelerle dolu sürüklenen bir hayata mahkûm ederken, sadece bir üç aylık kısa öğrenme döneminden sonra *abilangateşli* inananlar, diyalektik konusunda bilgili ve şimdiden toplumun oybirliğiyle yargılayanlar haline getirildiler. Ve bu ciyak ciyak ciyak ciyak bağırان, kinci kuluçka, silaha sarılmaya ve dünyayı fethetmeye hazır olduklarını ilan etti. Gerçekten de, fiziksel olarak bile artık aynı değillerdi; daha şimdiden iki ya da üç korkunç Kutsal Savaş'ın onları yapacağı şeye benziyorlardı: çömelmiş, kambur, yara bereli. Birçoğu artık yeterince bildiklerini ve daha fazla derse ihtiyaçları olmadığını düşündü. Yine de Koa onlara din ve onun gezegensel ve göksel amaçları hakkında tek kelime etmemişti; Kur'an'ın tek bir ayetini bile öğretmemişti. *Gkabul*, genel selamlama dışında: "*Yölah harika ve Abi onun Delegesı*" Ne de olsa bu, mutlu insanlar arasında, merhaba demenin biraz küstahça bir yoluydu. Gizem nereden geldi? Koa'nın daha kişisel bir sorusu daha vardı: Gizem onu neden etkilememişti; *abilangve Gkabul* ve onların içini dışını biliyordu ve kimin atası geçmişte kitlesel zihinsel manipölasyon ustasıydı? İki sorusundan hangisi

daha tehlikeli: Başlangıç için belirlemesi gereken buydu. Sonunda, bir fitil yaktığınızda bir şeylerin olmasını beklemeniz gerektiğini anladı. Siz göremeseniz bile fikirlerin ilerleyişinde ve eşyanın düzeninde belli bir süreklilik vardır: Pencereden atılan bir kurşun sokağın diğer ucundaki ölü bir adamdır ve geçen zaman bir boşluk değil, sebep ve sonuç arasındaki bağlantıdır. Zavallı Koa, okul yılının son gününde, sanki o öğrenciler arasında hayatından endişe ediyormuş gibi notunu verdi; sonra şehre geri döndü ve düzgün maaşlı istikrarlı bir iş aramaya başladı. Dilin sırrını bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti ama ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Öğrencilerine ne olmuştu? İyi miydiler, dürüst müydüler? *maket*, övülen şehitler, hayranlık duyulan milisler, profesyonel dilenciler veya kendini stadyumda bulan gezgin ve kâfirler? Koa bilmiyordu; harap olmuş banliyölerde olup bitenler hâlâ çok belirsizdi, duvarlar ve uçurumlarla çevrili, kendi başlarına dünyalardı; nüfusları bir ömür boyunca birkaç kez değişti. Herkesin hastalıktan, yoksulluktan, savaştan, felaketlerden ve talihsizlikten ve hatta zeki küçük entrikacıları alıp düşmanın arasına sokan başarıdan nasibini aldı; kimse bağışlanmadı, sonunda hepsi öldü, ama diğer taraftan bir o kadar çok kişi geldiği için - yerinden edildi, sürgüne gönderildi, sürgüne gönderildi; göçmenler, mülteciler, dönecekler, başarısızlıklar da - kimse bir şey fark etmedi, ister buradan ister başka bir yerden gelsinler, bu dünya dışı varlıkların hepsi birbirine çok benziyordu. Her yerde olduğu gibi, ister insan olsun ister bukalemun, duvarların rengini aldılar ve cüzzamlı duvarlar ve diğerleri kurt yemiştir - olayın tüm trajedisi buydu. Koa'nın alaycı yanı bu şekilde kendini ifade ediyordu.

İki yoldaş, işlerini çeşitli şekillerde sürdürdüler. katıldılar *maket* titizlikle inceleyerek *Gkabul*, olarak dinlemek *taklit* bin defa şişirilmiş Abistan efsanelerini yorumlamış; "Yölah'a ve Vekili Abi'ye selam" selamıyla, yanıt verenler ve dua eden figürler yığını tarafından bir koro halinde yankılanan, tellallar onları dua etmeye teşvik ettikleri anda sürünün transa girdiğini gözlemlediler. yoğun tefekkür ve sağduyulu şüphe atmosferi. Hepsinin arkasında inanılmaz bir sihir numarası yatıyordu: Ne kadar çok izlerseniz, o kadar az anlıyorsunuz. Belirsizlik ilkesi

müminleri yönetti; çoğu zaman canlı mı ölü mü olduklarını ya da o anda farkı kendilerinin anlayıp anlayamadıklarını bilmiyorlardı.

Ayrıca, herhangi bir yeni faaliyetin başlamasından şüphelendiklerinde kendilerini davet etme yetkisine sahip olan ve Civics olarak bilinen mahalle sivil komitelerinin uyanıklığını atlatmanın mümkün olduğu durumlarda, birbirlerinin evlerinde de eğitim gördüler. Ve işten sonra arkadaşlar arasındaki sohbet gerçekten çok fazla yeni bir şeydi: sadece Chitan böyle bir aylaklığa ilham verebilirdi. Civic'ler yeşilleriyle uzaktan görülebiliyordu.*yanık*Floresan sarı çizgileri vardı, ama herhangi bir gözetleyiciyi habersiz yakalamak için numaralar kullanmaktan çekinmiyorlardı ve bu yüzden sakinler, kapılarını çift sürgülediklerinde bile sürekli korkuyorlardı. “Yölah ve Abi adına açın, buradan veya buradan Sivil Komite burası!”: Bu, kimsenin duymak istemediği türden bir çağrıydı. Hiç kimse makineyi nasıl durduracağını bilmiyordu: bir celp, bir sorgulamaya yol açtı ve sonra bir gün kendinizi stadyumda, copa sırtınız ya da bir taş yağmuru altında buldunuz.

Sivillerin vatandaşlar tarafından oluşturulan ve yetkililer tarafından onaylanan kanunsuz komiteler olduğu açıklanmalıdır (bu durumda Ahlak ve İlâhi Adalet Bakanlığı Kamu Ahlakı Hizmeti ve Kamu Gücü Bakanlığı Sivil Öz Savunma Dernekleri Bürosu), mahallelerinde herhangi bir sapkın davranışı cezalandırmayı, sokakları denetlemeyi ve asayişin sağlanmasını amaçlayan; Good Behavior Civics gibi bazıları büyük beğeni topladı; diğerleri, özellikle Tembellik Karşıtı Yurttaşlar hor görüldü. Sayısız farklı komite vardı ama birçoğu geçiciydi, dönemseldi ve doğrulanabilir bir amacı yoktu. Belirlenmiş binalarda, dinlendikleri, eğitim aldıkları ve mahalleye baskınlarını planladıkları Yurttaş kışlasında toplandılar.

Her şey söylenip yapıldığında, Ati ve Koa, herhangi bir işe yaramayacak kadar küçük bir özgürlük parçasının hâlâ hüküm sürdüğü harap olmuş banliyölerde dolaşmayı tercih ettiler ve sarsılmaz imparatorlukların dayandığı sırlara saldırmaya başlamak için çok fazla özgürlüğe ihtiyacınız var. kurulan. Ve gerçekten de bu, en saf türden bir başkaldırıydı: gerçekten geldikleri bir noktaya ulaşmışlardı.

bir gün ölüm gettolarında, eski halkların hayatta kaldığı ve arşivlerden bile kaybolmuş eski sapkınlıklara inatla sarıldığı o uzak yerleşim bölgelerinde yaşamak için gidebileceklerini düşündüler. *"Onlara hayat verdim ve düşmanım Chitan'a, sefil Balis'e katılmak için bana sırtlarını döndüler. Öfkem büyüktür. Onları yüksek duvarların arkasına geri püskürteceğiz ve en korkunç şekilde ölmeleri için her şeyi yapacağız."* Ebi'nin Kitabında böyle anlatılırlar.

Bu bölgelere girmenin bir yolunu bulmak imkansız görünüyordu: askerler, onları hermetik olarak kapatan baş döndürücü duvarlar boyunca amansızca devriye geziyorlardı ve gördükleri anda ateş ediyorlardı. Ayrıca mayın tarlasını ve gettoyu şehirden ayıran geçilmez chevaux de frize barajını geçmek zorundaydınız; radardan, kameralardan, gözetleme kulelerinden, köpeklerden ve kesinlikle akıl almaz olan Vs. Karantina sırasında olduğu gibi, vebalı bir bölgeyi titizlikle izole etme meselesi değildi; inananları Chitan'ın ölümcül miazmalarından korumak hayati önem taşıyordu. Böylece ağır silahlara duaların ve bedduaların ölçülemez gücü eklendi.

Yine de gettoya ihtiyatlı bir şekilde gitmek için kanallar eksik değildi. Bunlar, gettolara yasadışı yollardan tedarik sağlayan tüccarlar klanı olan Lonca'nın işiydi - bariz bir şekilde, vahşilikleri sınır tanımayan Chitanous troglodytes tarafından savunulan yoğun yeraltı tünelleri ağları aracılığıyla yüksek bir fiyata. İki arkadaş sonunda dalmaya başladı: Durum böyleyken, onlar da yapabiliirdi. Sonuna kadar tüm birikimlerini tüketmişlerdi. *didi*. İki yıl zorunlu sakatlıktan sonra, Ati'nin kaynakları kısıtlıydı, bu yüzden Sîn dağlarında tanıştığı hacılardan elde ettiği birkaç kutsal emaneti satmak zorunda kaldı.

Belediye binasındaki ofislerinde sahte bir isim altında bir ruhsat uydurdular ve gettoyla iyi işler yapmak isteyen tüccarlar kılığına girerek Lonca'nın yerel temsilcisinin huzuruna çıktılar. Ve bir akşam, bekçi ziyaretini tamamladıktan hemen sonra, dışarı çıktılar ve kısa bir süre sonra kendilerini ortalıkta dolaşan tüm kötü söylentilerle ünlü eski bir mezarlığın yanındaki harap bir evin arka avlusunda zekice kamufle edilmiş oldukça büyük bir kuyunun yanında dururken buldular. bu konuda. Mükemmel gece görüşüne sahip bir homunculus onları bekliyordu; hemen onları bir gondola oturttu, bir zile ve iki kaldıraca bastı ve araç baş döndürücü bir şekilde yerin derinliklerine doğru alçalmaya başladı. On saatten fazla bir süre sonra,

onları surların ve mayın tarlasının altına götüren dev bir karınca kolonisinden birçok kez saptıktan sonra, ülkedeki en kapsamlı getto olan The Renegades olarak bilinen gettoya çıktılar; adı bile hassas bir müminin bayılmasına ve yetkilileri histeri nöbetlerine sokmasına neden olabilir. Sabahtı ve güneş gettoda parlıyordu. Yerleşim bölgesi birkaç yüz kareye yayıldı *chabirler* Qodsabad'ın güneyinde, Issızlığın Yedi Kızkardeş'i olarak bilinen yerin ötesinde, Ati'nin mahallesinin kenarı boyunca uzanan, şekilsiz ve çatılmış yedi tepeden oluşan bir zincir. Halkın Regs olarak adlandırdığı Hainler, dünyalarına Hur adını verdiler ve onlar Hurs'du. Koa bu kelimelerin çekimleri olması gerektiğini düşündü. *hu*, bir kelime *habile* lehçe, Qodsabad'ın kuzeyindeki iç bölgelerde birkaç düzine insanın hala kötü bir şekilde konuştuğu ve Koa'nın kısa bir süre öğrendiği eski bir deyim. *Huveya MERHABA* "ev", "rüzgar" ve hatta "hareket" gibi bir anlama geliyordu. Yani Hur açık ev ya da özgürlük bölgesi olacaktı ve Hurs özgürlüğün sakinleri, rüzgar kadar özgür ya da rüzgar tarafından taşınan insanlar olacaktı. Koa eski birinden öğrendiğini hatırladı. *habile* Yerli, uzak atalarının bir kuş olarak temsil ettikleri Huros veya Hurus adlı bir tanrıyı, gerçekten de rüzgarda uçan özgür bir yaratığın görüntüsü olan bir kraliyet şahini onurlandırdılar. Zamanla ve nesnelerin erozyona uğramasıyla Huros, Hurs'a dönüştü, bu da Hur'a ve Hur'a yol açtı. *hu*. Ama adam, o unutulmuş zamanlarda kelimelerin neden iki heceli olabileceğini bilmiyordu. *huros*, hatta üç beğeni *ha-bi-le*, hatta dört veya daha fazla, hatta ona kadar, oysa günümüzde Abistan'da bulabileceğiniz tüm diller (hatırlatmak gerekirse, hepsi gizli), yalnızca bir veya en fazla iki heceli kelimeler içeriyordu; *abilang*, Yölah'ın gezegende Abistan'ı kurduğu kutsal dil. Bazı insanlar zamanla ve uygarlıkların olgunlaşmasıyla birlikte dillerin uzayacağını, anlam ve hecelerinin artacağını düşünmüş olsa da, tam tersi olmuştu: kısalmış, küçülmüş, yansıma ve ünlem koleksiyonlarına indirgenmiş, oldukça seyrekleşmişti. üstelik ilkel bağırışlar ve inlemeler gibi gelen ve karmaşık düşüncenin gelişmesine ya da düşüncenin sağlayacağı üstün dünyalara erişime hiçbir şekilde izin vermeyen kelimeler. Sonların sonunda sessizlik hüküm sürecek ve ağır basacak, dünya var olduğundan beri yok olanların tüm yükünü ve daha da ağır yüklerini taşıyacak.

onları adlandırmak için mantıklı kelimeler olmadığı için asla gün ışığına çıkmadı. Bu, gettonun kaotik atmosferinden ilham alan geçici bir yansımaydı.

Konumuz bu olmayabilir ama tarihin hatırına kısa bir ara vermek gerekiyor: gettolar ve kaçakçılığı hakkında çok şey söylendi. Her şeyi engellemek için her şeyi birbirine karıştırmış olsalardı, her şeyi farklı yapmazlardı. Lonca'nın arkasında, ülke hayatını organize eden ve yöneten devasa bir şahsiyet olan Protokol, Törenler ve Anma dairesi başkanı Adil Kardeşliğin Muhterem Hoc'unun ve oğlu Kil'in gölgelerinin pusuya yattığı söylendi. Abistan'daki tüm iş adamlarının en girişimcisi olarak bilinir. Hatta bazı çevrelerde, gettoların Aparat'ın bir icadı olduğunu öne sürmeye cüret eden insanlar bile vardı. Teori, ülkeyi en gizli düşüncelerine kadar kontrol etmedikçe mutlakıyetçi bir rejimin var olamayacağı ve iktidarda kalamayacağı yönündeydi - ki bunu yapmak imkansızdı, çünkü kontrol ve baskı yolunda icat edebilecekleri her şeye rağmen, bir gün bir rüya şekillenip kaçabilirdi ve sonra tam da umulmadığı yerde muhalefet doğar ve gizli mücadele ile pekiştirilirdi ve doğal olarak savaşımlara sempati duyma eğiliminde olan insanlar. tiranlık, zaferin inandırıcı bir hipotez gibi görünmesi koşuluyla, bu muhalefeti destekleyecekti. İktidar mutlak doğasını koruyacaksa, ilk hamleyi kendisi yapmalı ve muhalefeti kendisi yaratmalı, ardından gerçek muhaliflerinin onu kucaklamasını sağlamalı, gerektiğinde yaratıp eğiteceği ve daha sonra kendi rakiplerinden koruyacağı insanlar - aşırılık yanlıları, muhalifler, hırslı teğmenler, işleri halletmeye can atan olası varisler, hepsi sanki birileri tarafından birdenbire ortaya çıkacaktı. mucize. Burada ve orada birkaç isimsiz suç, savaş makinesini desteklemeye yardımcı olabilir. Kendi düşmanı olmak, ne olursa olsun zaferin garantisidir. Düzenlemek elbette zordu, ama bir kez başladıktan sonra kendi kendine çalıştı, herkes gördüğü şeye inanacak ve hiç kimse şüphe ve dehşetten kurtulamayacaktı. Aslında pek çok insan geleceğini bile görmedikleri darbeler yüzünden ölecekti. İnsanların inanması ve inançlarına umutsuzca sarılması için savaş gereklidir; gerçek, hiç bitmeyen, sayısız her şeyi halletmeye can atan olası mirasçılar, sanki bir mucize eseriymiş gibi birdenbire ortaya çıkacaklardı. Burada ve orada birkaç isimsiz suç, savaş makinesini desteklemeye yardımcı olabilir. Kendi düşmanı olmak, ne olursa olsun zaferin garantisidir. Düzenlemek elbette zordu, ama bir kez başladıktan sonra kendi kendine çalıştı, herkes gördüğü şeye inanacak ve hiç kimse şüphe ve dehşetten kurtulamayacaktı. Aslında pek çok insan geleceğini bile görmedikleri darbeler yüzünden ölecekti. İnsanların inanması ve inançlarına umutsuzca sarılması için savaş gereklidir; gerçek, hiç bitmeyen, sayısız her şeyi halletmeye can atan olası mirasçılar, sanki bir mucize eseriymiş gibi birdenbire ortaya çıkacaklardı. Burada ve orada birkaç isimsiz suç, savaş makinesini desteklemeye yardımcı olabilir. Kendi düşmanı olmak, ne olursa olsun zaferin garantisidir. Düzenlemek elbette zordu, ama bir kez başladıktan sonra kendi kendine çalıştı, herkes gördüğü şeye inanacak ve hiç kimse şüphe ve dehşetten kurtulamayacaktı. Aslında pek çok insan geleceğini bile görmedikleri darbeler yüzünden ölecekti. İnsanların inanması ve inançlarına umutsuzca sarılması için savaş gereklidir; gerçek, hiç bitmeyen, sayısız Düzenlemek elbette zordu, ama bir kez başladıktan sonra kendi kendine çalıştı, herkes gördüğü şeye inanacak ve hiç kimse şüphe ve dehşetten kurtulamayacaktı. Aslında pek çok insan geleceğini bile görmedikleri darbeler yüzünden ölecekti. İnsanların inanması ve inançlarına umutsuzca sarılması için savaş gereklidir; gerçek, hiç bitmeyen, sayısız Düzenlemek elbette zordu, ama bir kez başladıktan sonra kendi kendine çalıştı, herkes gördüğü şeye inanacak ve hiç kimse şüphe ve dehşetten kurtulamayacaktı. Aslında pek çok insan geleceğini bile görmedikleri darbeler yüzünden ölecekti. İnsanların inanması ve inançlarına umutsuzca sarılması için savaş gereklidir; gerçek, hiç bitmeyen, sayısız

kayıplar ve kimsenin göremediği veya hiçbir yerde görülmeden her yerde görülebilen bir düşman.

Abistan'ın vahiyden beri birbiri ardına kutsal savaşlar yürüttüğü mutlak Düşman, böylece daha da önemli bir göreve, Yölah dininin göğü ve yeri boylamasına işgal etmesini mümkün kılma görevine sahipti. Hiç kimse o Düşmanı görmemişti, ama gerçekte ve prensipte gerçekten vardı. Abistan'da bir yüzü, adı, vatani, hududu olmuşa, bu vahiyden önceki o karanlık zamanlar olmuştur. Neyden yapıldığını kim bilebilirdi? her gün *NeFs* savaş hakkında, halkın hevesle okuyup tartıştığı nefes nefese bildirilerle bildirildi, ancak Abistanlılar mahallelerinden hiç ayrılmadıklarından ve ülkenin savaş bölgelerini görselleştirecek haritaları olmadığından, bazılarına savaşın tek gerçek gerçeği gibi görünebilirdi. içindeydi *NeFe*tebliğler. Sinir bozucuydu, ancak her ağaç kendi meyvesinden bilindiği için, büyük savaşları onurlandırmak için manzarayı süsleyen ve şehit düşen askerlerin isimlerini taşıyan hatıra dikilitaşları aracılığıyla savaşın gerçekliğini biliyorlardı. Bazen bir vadide, bir nehirde ya da bir toplu mezarda şurada burada dağılmış halde cesetleri bulunan kayıp kişilerin isimleri, belediye binalarına asıldı ve *maketler*. Kayıplar korkunçtu ve insanların dinlerine bağlılığının yeterli kanıtıydı. Mahkumlar kötü bir sona ulaştı; ordunun onları kısa süre sonra öldükleri kamplara gönderdiği söylendi. Tüccarlar, bu yerlerden birine veya diğerine götürülen yollar boyunca sonsuz sayıda esir gördüklerini anlattılar. Ati'nin kendisi buna tanıklık edebilirdi: Sîn'de boğazları kesilmiş askerlerin vadilere atıldığını ve eve dönüş yolunda bir ordu motorlu tugayı tarafından çekilen sonsuz bir mahkum sütununun korkunç görüntüsünü görmüştü.

Düşmanın esir aldığı Abistanlı askerlerin de aynı muameleye tabi tutulacağından kimsenin şüphesi yoktu. Herkesin aklını kurcalayan soru şuydu: Düşman onları nereye götürdü ve bunu böylesine mükemmel bir sağduyuyla nasıl başardı?

Kutsal Savaş birçok gizemden oluşur.

Gettoya ve onun Hainlerine gelince, bunlar somuttu ve tek bir amaca hizmet ediyorlardı: inananları günlük yaşamlarında sıkı bir şekilde kontrol altında tutmak. Tavuğu yakından izlemek için yakınlarda gizlenen bir tilki gerekir.

kümes Hüküm süren kaos bir korumaydı; o kadar mükemmeldi ki hiçbir şey fark edilmedi. İnsanlar, Yurttaşlar tarafından yapılan düzenli tacizlere kolayca katlanıyor; sokakta takılabilir, insanların yanına gidip onlarla sohbet edebilir, *yanık*, namaz vaktini unutun, Abistan'da hiç bilmediğiniz, gölgeli, gürültülü yerlerden birine gidin. *didiveya* bir *ril* gibi sıcak bir içecek elde edebilirsiniz. *rufveyalikveya* bazıları tüketiciler tarafından büyük beğeni toplayan mükemmel soğuk içecekler, *sivilce*, örneğin ve kişinin bakışlarını bulandırma ve aklını karıştırma gücüne sahip olan. Bu yerlerde, arkalarda, bir kasa ve çuval yığınının ya da kirli bir perdenin arkasında, her zaman bir koridor ya da karanlık, dar bir merdiven bulunurdu ve insanı nereye götüreceğini merak ettirirdi.

Tüm bu özgürlüğün pek bir amaca hizmet ettiğinden emin olunamaz ama şeytanca heyecan vericiydi. İşin en şaşırtıcı yanı, yaşadıkları kargaşa içinde bu kadar özerkliğe sahip olan Reg'lerin, geçmişten kalma mal ve eşyalarını satmak için Ur dedikleri Qodsabad'a gitmeyi çok sevmeleriydi. ileri gelenler) ve ailelerine ikramlarda bulunmak. Onlar da Lonca'nın tünellerine başvurdular ve kaçakçılara para ödediler. Aparat onları acımasızca avladı ve yakalananların Büyük Yalvarış'tan sonraki Perşembe günü stadyumda kaldıklarını söylemeye gerek yoktu. İnfazları birinci sınıf bir gösteri yaptı ve şenliklerin açılış numarasıydı. Bu amaç için AntiRegs olarak bilinen özel bir polis gücü oluşturulmuştu ve onlar bu hayaletimsi kişileri nasıl tespit edeceklerini biliyorlardı. onları gölgelemek ve doğru ve uygun olduğu gibi yakalamak. Görünüşe göre bu yaratıklar, uzun haydutluk deneyimleri ve vahşi yaşama, çok fazla katı rutinle sınırlanan inananlardan çok daha tepkiseldi. Ama kimse bundan bahsetmedi çünkü bu bir efsaneyi yok eder ve devlet güvenliğini baltalardı; ancak, güçleri sınır tanımayan V'ler, Regs'in zihinsel imzasını tanımlayamıyor gibi görünüyordu; ultrasonik dalgaları o kadar güçlüydü ki, V'lerin radarını doyurup onu bozan yarasaların imzasıyla karıştı. Daha da kötüsü, Reg'lerin zihinsel akışı, özellikle bir V'de eğitilmişse, aksi halde evrensel olarak korkulan, görünmezlik, her yerde bulunma ve telepati konusunda ünlü ustalar olan yaratıklar için acı verici ve her halükarda aşağılayıcı bir iç kanamaya neden olabilirdi.

Konuşma konuları, hiç kimse burnundan veya kulaklarından kanamayı bırakın, V'leri bile görmemişti. Gerçek şu ki, masum yarasalar periyodik olarak kitlesel kıyıma kurban gidiyorlardı, bu katliamda nüfus, gökyüzünü dalgalarından kurtarmak için aktif rol alıyordu - ama tabiat onlara başka bir olağanüstü yetenek bahşetmişti: şimşekten daha hızlı üreyebiliyorlardı. Bu yüzden, alacakaranlıkta, küçük vampirler uyanıp avlanmak üzere yola çıktıklarında, Hur'lar gettolarından ayrılıp, suç ortakları ve köpeklerin kendilerini bekledikleri Qodsabad'ı işgal ettiler ve şafak sökerken tekrar üşüştüler. doymuş yarasalar mağaralarına döndüler. Hurs'un hayvana neden saygı duyduğunu anlamak kolaydır.

Ordunun Regs'in yok edilmesinde oynayacağı bir rol vardı: Topçuları, dronları ve eski helikopterleri, özellikle de Qodsabad halkının Moskova'da toplandığı büyük anma şenlikleri sırasında gettoyu düzenli olarak bombalıyordu. *maket/erve* stadyumlar ateş seviyesindeydi. O zamanlar da hikâyeler dolaşıyordu: Ordu helikopterleri bombalarını gettonun göbeğine değil, boş arazilere rastgele atmıştı; meskenlerde veya sığınaklarda, bombalarının ve mermilerinin barut yükü yetersiz olur, ses çıkarır, insanları yaralar, hatta birkaçını öldürür ama o kadar değil vb. spekülasyonun sonu yoktu. Açıklama, Lonca'nın, Regs'in sembolik olarak yok edilmesi için savaştığıydı. *Gkabu/iyilik* ruhu; Elbette, Reg'ler iğrenç yaratıklardı, kutsal olmayan ve kirliydi, ama aynı zamanda iyi müşterilerdi ve zaten korkunç gettolarında tutsaklardı, hayatlarını bağışlamak o kadar da kötü bir fikir değildi: Lonca'nın ricası böyleydi istekli dinleyicileri olan her katta. Ticaret ve din arasında her zaman bir suç ortaklığı olasılığı vardı, biri olmadan diğeri olamazdı. Oradan, Lonca'nın yüzbaşılara rüşvet verdiği sonucuna varmak ve Regs'i kendilerine karşı düzenlenen baskınlar konusunda uyarmak için tek bir adım vardı. Karmaşık bir denklemdi: Abistan'ın var olmak için onları öldürmesi gerektiği gibi yaşamak için Regs'e ihtiyacı vardı.

Qodsabad gettosu içler acısı bir durumda olmasına rağmen belli bir çekiciliğe sahipti: tek bir bina bile kendi başına ayakta duramıyordu; her şeyi dik tutan, ancak yalnızca tam olarak tutan jüri teçhizatlı destek ve atel ormanları vardı. Her yerde moloz dağları yakın zamanda veya daha önce meydana gelen çökmeleri ve her iki durumda da meydana gelen haksız talihsizliği anlatıyordu.

Paçavralar içindeki çocuklar oynayarak veya satacak bir şeyler arayarak harabelerin üzerinden koşturuyorlardı. Pislik hakimiyetini bulmuştu ve birçok yerde çöpler çatılara yığılmıştı; başka yerlerde dizlerine kadar zemini kaplıyordu. Depolama sahası uzun zaman önce sınırlarına ulaştığı için, bu çöpler tahliye edilemedi veya yakılamadı (tüm getto, sakinleriyle birlikte alevler içinde kalacaktı) ve bu nedenle açık havada birikerek oraya buraya savrulmak üzere. rüzgar; getto, çöpleri ve bentleri üzerinde yükseldi. Gündüz genellikle gece kadar karanlıktı. Elektrik yoktu ve bu, dar sokaklar, kaotik şehircilik, yıkım, alarmların feryatları, zamansız bombalama, barınaklarda geçirilen uzun kasvetli saatler ve hızla çoğalan diğer her şey gibi, uğursuz bir kapalılık hissine eklendi. kuşatılmış bir şehirde. Hepsi hayatı daha karanlık hale getirdi ve güçlü bir fren görevi gördü. Bununla birlikte, bir tür ruh, bir direniş kültürü, idare etme ekonomisi, hayatta kalmanın ve umut etmenin bir yolunu bulan amansız küçük bir kovan faaliyeti vardı. Hayat öylece geçip gidiyor, arıyor, tutunuyor, icat ediyor, her türlü zorlukla yüzleşiyor ve sonra insanca mümkün olduğu kadar yeniden başlıyordu. Getto hakkında, gerçekliği ve gizemi, varlıkları ve kusurları, trajedileri ve umutları hakkında söylenecek çok şey olabilirdi ama aslında en olağanüstü yanı, Qodsabad'da kimsenin görmediği bir şeydi. şu: Sokaklarda kadınların varlığı, insan olarak tanınabilen ve gelip geçici gölgeler olmayan kadınlar: yani ne maske takıyorlar ne de maske takıyorlar. bir tür ruh, bir direniş kültürü, idare etme ekonomisi, hayatta kalmanın ve umut etmenin bir yolunu bulan amansız küçük bir kovan dolusu faaliyet vardı. Hayat öylece geçip gidiyor, arıyor, tutunuyor, icat ediyor, her türlü zorlukla yüzleşiyor ve sonra insanca mümkün olduğu kadar yeniden başlıyordu. Getto hakkında, gerçekliği ve gizemi, varlıkları ve kusurları, trajedileri ve umutları hakkında söylenecek çok şey olabilirdi ama aslında en olağanüstü yanı, Qodsabad'da kimsenin görmediği bir şeydi. şu: Sokaklarda kadınların varlığı, insan olarak tanınabilen ve gelip geçici gölgeler olmayan kadınlar: yani ne maske takıyorlar ne de maske takıyorlar. bir tür ruh, bir direniş kültürü, idare etme ekonomisi, hayatta kalmanın ve umut etmenin bir yolunu bulan amansız küçük bir kovan dolusu faaliyet vardı. Hayat öylece geçip gidiyor, arıyor, tutunuyor, icat ediyor, her türlü zorlukla yüzleşiyor ve sonra insanca mümkün olduğu kadar yeniden başlıyordu. Getto hakkında, gerçekliği ve gizemi, varlıkları ve kusurları, trajedileri ve umutları hakkında söylenecek çok şey olabilirdi ama aslında en olağanüstü yanı, Qodsabad'da kimsenin görmediği bir şeydi. şu: Sokaklarda kadınların varlığı, insan olarak tanınabilen ve gelip geçici gölgeler olmayan kadınlar: yani ne maske takıyorlar ne de maske takıyorlar. Hayat öylece geçip gidiyor, arıyor, tutunuyor, icat ediyor, her türlü zorlukla yüzleşiyor ve sonra insanca mümkün olduğu kadar yeniden başlıyordu. Getto hakkında, gerçekliği ve gizemi, varlıkları ve kusurları, trajedileri ve umutları hakkında söylenecek çok şey olabilirdi ama aslında en olağanüstü yanı, Qodsabad'da kimsenin görmediği bir şeydi. şu: Sokaklarda kadınların varlığı, insan olarak tanınabilen ve gelip geçici gölgeler olmayan kadınlar: yani ne maske takıyorlar ne de maske takıyorlar. Hayat öylece geçip gidiyor, arıyor, tutunuyor, icat ediyor, her türlü zorlukla yüzleşiyor ve sonra insanca mümkün olduğu kadar yeniden başlıyordu. Getto hakkında, gerçekliği ve gizemi, varlıkları ve kusurları, trajedileri ve umutları hakkında söylenecek çok şey olabilirdi ama aslında en olağanüstü yanı, Qodsabad'da kimsenin görmediği bir şeydi. şu: Sokaklarda kadınların varlığı, insan olarak tanınabilen ve gelip geçici gölgeler olmayan kadınlar: yani ne maske takıyorlar ne de maske takıyorlar. *yanık*ve belli ki önlüklerinin altında bandaj yok. Daha da iyisi, istedikleri yere gitmekte özgürdüler; yatak odalarındaymış gibi dağınık giyinerek sokakta ev işleriyle uğraşıyorlardı; halka açık alışverişe giderler, sivil savunmaya katılırlar, çalışırken şarkı söylerler, teneffüslerde birlikte sohbet ederler ve dahası, zaman ayırmayı gerçekten bildikleri için gettonun zayıf güneşinde tenlerini esmerleştirmek için dışarı çıkarlardı. kendilerini güzel göstermek için Ati ve Koa, bir kadın bir şeyler satarak yanlarına geldiğinde o kadar duygulandılar ki, gözlerini yere indirdiler ve her tarafları titremeye başladı. Sanki hayat alt üst olmuştu; nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Kadınlar onları oldukları gibi tanıdı, sadece bilen garip Abistanlı topaklar. *abilang*, bu yüzden kendi lehçelerinde çok tıslayan bir anlamsızlıkla konuştular ve bir ellerinde satılık ürünü sallayarak ve diğer ellerin parmaklarını kullanarak sözlerini kesin hareketlerle vurguladılar.

sayısını gösteren diğerrilssanki alkış bekliyormuş gibi yoldan geçenlere yan yan kurnaz bakışlar atarken dağıtmak. Konuşma daha fazla ilerleyemediğinden ve Koa harap olmuş banliyölerde aldığı dil kursları sırasında edindiği lehçeyi tükettiğinden, iki arkadaşı ellerinden geleni satın aldılar ve bundan sonra kadınları uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Annelerinin bir tavuğun kafasını kesmesinden daha kısa sürede bir enayi soymayı bilen çocuklardan bahsetmiyorum bile.

Gettodaki birkaç Reg, Lonca'nın temsilcileriyle uğraştıktan ve küçük kaçakçılık gezilerinde Qodsabad'dan geçmeye alışkın olduklarından kutsal dili anlıyordu. Ama bildikleri ticaretle sınırlıydı, sayılar ve mimiklerle ifade ediliyordu. Büyük çoğunluk saçma sapan anladı, kutsal dilin onlar üzerinde hiçbir etkisi olmadı, hatta tümüne sahip olsalar bile. *Gkabu* kulağına döktüler. Bu sadece inananlar üzerinde işe yaradığı anlamına mı geliyordu? Bu kabul edilemezdi, *Gkabul* evrenseldir ve Yölah, tıpkı Abi'nin yeryüzündeki tek Temsilcisi olması gibi, tüm evrenin efendisidir. Sağır, gerçekten duymayandır.

Bunu sona sakladık, çünkü bu şey özgürleşmiş (şüphe duyanlar mı diyelim) inananlar için bile dehşet verici: gettonun duvarları çivi, karakalem veya kurşun kalemle çizilmiş grafitilerle kaplıydı. . . daha da kötüsü, insan dışkı. Gettoda yaygın olan dillerden biriyle Abistan, inançları ve uygulamalarıyla alay eden duvar yazıları. Müstehcen çizimler eksik değildi ve bunların açıklamaya ihtiyacı yoktu. Duvarlarda şurada burada duvar yazıları vardı. *kabile* Koa'nın deşifre edebileceğini: rapor etmeyeceğimiz kesin küfür. "Bigaye'ye ölüm", "Bigaye bir soytarı", "Bigaye körlerin kralı ve karanlıklar prensi mi?", "Abi=Bia!" (içinde *habile*, *bia* "vebalı fare" veya "çarpık adam" (!), "Yaşasın Balis", "Balis galip gelecek", "Bali'nin kahramanı, Abi sıfır", "Yölah boş laf" gibi bir anlama gelir. Ati ve Koa bu dehşeti geride bırakmaya can atıyorlardı; akıllarında onlara dair herhangi bir hatıra, onları, devre kesici gitmeden çok önce sonar onları taramak zorunda kalmayacak olan Qodsabad'a döndüklerinde V'lere ayırırdı. Arkadaşlarımız bu düşünceyle titrediler.

Qodsabad'da herkes, Yölah onu cennetten kovduğundan beri Balis'in bu ölüm gettosunda saklanmış olması gerektiğine inanıyordu. bu

Abistanlılar arasında, özellikle de Qodsabad sakinleri arasında en büyük korku, Balis ve ordusunun gettoda kaçıp kutsal Abistan topraklarından geçip gitmesiydi. Yenilmez Lejyonu bir yana, Yölah'ın yüksek korumasından yararlanan Abi'ye karşı açıkçası güçsüz olacaktı ama sıradan insanlara büyük zarar vereceklerdi. Sonunda, gettonun etrafındaki tüm bu donanma, tüm bu kontroller ve sözde ölümcül bombardımanlar, gülünç ablukadan bahsetmiyorum bile, Regs'in Qodsabad'a akın etmesini engellemekten çok Abistan'ın iyi halkına güven vermek içinmiş gibi görünüyordu. . Aparat, bir şeyi diğerinin yerine yapma ve insanları bunun tam tersinin gerçekleştiğine inandırma konusunda yetenekliydi.

Unutmayalım ki, Ati ve Koa'nın küçük fikri, kafalarını dolduran bu tüylü şeyleri anlamaktı:*Din ve dil arasındaki bağlantı neydi? Din, kutsal bir dil olmaksızın tasavvur edilebilir mi? Hangisi önce gelir, din mi yoksa dil mi? Bir insanı mümin yapan nedir: dinin sözü mü yoksa dilin müziği mi? Sofistike ve zihinsel manipülasyon ihtiyacından özel bir dil yaratan din mi, yoksa yüksek bir mükemmellik seviyesine ulaştığında, kutsal kılmak zorunda olduğu ideal bir evren icat eden dil mi? "Silahı olanın sonunda onu kullanacağı" varsayımı hala geçerli mi? Başka bir deyişle, din doğası gereği zorbalığa ve cinayete mi dönüşüyor? Ama istedikleri genel bir teori değildi, kesin soru şuydu: *yaptıabilang yaratmak* Gkabulyoksa *tam tersi miydi*? Eşzamanlılık diye bir şey yoktur, yumurta ve tavuk aynı anda doğmazlar, biri diğerinden önce gelmelidir. Bu durumda, bu sadece bir tesadüf olamaz, dünyanın tarihindeki her şey *Gkabul* daha en başında bir plan olduğunu ve planın büyümeyi ve genişlemeyi hedeflediğini gösterdi. Daha çok soru: *Peki ya ortak diller, neyi icat ettiler ve onları ne yarattı? Bilim ve materyalizm? Biyoloji ve natüralizm? Büyü ve Şamanizm? Şiir ve duygusallık? Felsefe ve ateizm? Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ve bilim, biyoloji, büyü, şiir ve felsefenin bunlarla ne ilgisi var? tarafından da sürgün edilmediler mi?* Gkabul ve tarafından göz ardı edildi *abilang*?*

Boş ve sıkıcı olmanın yanı sıra, eğlencelerinin tehlikeli olduğunu anladılar. Ama beyhude, boş şeylerden başka yapacak bir şey olmadığında yapacak ne vardı? Tehlikeli olması kaçınılmazdı.

Ve kesinlikle öyle olduklarını düşündüler, bir kez daha kendilerini yüz kişi bulduklarında.*sikkalayer* altı tünellerinin devasa labirentinde ve birkaç saat sonra, tıpkı baykuşlar ve yarasalar sessizce sinsi gölgeleriyle gökyüzü. Bu gibi durumlarda, böylesine soğuk, gri alacakaranlıkta, tüm dünya yakın bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyor.

Qodsabad'ın ışığına geri dönmek bir rahatlama, bir endişe ve tarif edilemez bir gurur kaynağıydı. Bir yandan, iki arkadaşın yaptıkları özel bir şey değildi: Gettoda gezintiye çıkmışlardı, Lonca ajanlarının her gün karlarını toplamak, emir almak ve yol boyunca tıpkı ters yöne giden küçük kaçakçıların her gün mallarını satmak ve birkaç tavuk çalmak için Qodsabad'a gelmesi gibi. Ama öte yandan olağanüstü bir olaydı: Ati ve Koa zaman ve mekanın sınırını, yasak sınırı geçmişti; Balis dünyası için Yölah dünyasını terk etmişlerdi ve gökyüzü düşmemişti.

İş yerinde ve mahallelerinde onlar için en zor şey, içlerindeki her şey, davranışları, nefes alışları artık Günah kokarken, doğal davranıp Yurttaşları ve Ahlaki Teftiş yargıçlarını yanıltmak olurdu. Onlara yapışmak *yanıks* andaletleri de gettonun eşsiz, silinmez kokusuydu.

Yasak dünyaya yaptıkları yolculuktan dünyayı sarsan dört öğreti getirmişlerdi. 1) Bölme duvarlarının altında bağlantı tünelleri bulunmaktadır. 2) Gettolar, insan ebeveynlerden doğan insanlar tarafından doldurulur. 3) Sınır, müminlerin uydurduğu bir dalalettir. 4) İnsan dinsiz yaşayabilir ve bir rahibin yardımı olmadan da ölebilir.

Ayrıca eski bir muammanın cevabını da geri getirdiler: Abi'nin Abistan'ın duvarlarına yapıştırılmış on milyar posterine küstah bir el tarafından karalanmış halde bulunduğu çok şok edici olan Bigaye kelimesi: gettoda bu kelime her gün kullanılıyordu. . Suçlu, yuvasına dönmeden önce Abistan'a yaptığı saldırının izini bırakmak isteyen bir Reg olmalıydı. Tutuklanan ve idam edilen adam kesinlikle sokaktan rastgele topladıkları zavallı bir adamdı. İle

Karşılaştırdınca Koa, Bigaye'nin Argo'dan geldiğini anladı.*habileve* "Ağabey", "Yaşlı serseri", "Büyük lider" veya "Eski dostum" gibi bir anlama geliyordu. İfade "*Büyük göz*" Bu nedenle, Adil Kardeşlik'in kararnamesinde kullanılan yanıltıcı; her halükarda bu kelime Abistan veya getto dillerinin hiçbirinde mevcut değildi, muhtemelen bazı eski dillerden geliyordu, Birinci Büyük Kutsal Savaş olan Char sırasında tüm sakinler Kuzey, Kuzey'e karşı inatçı muhalefetleri nedeniyle yok edilmişti.*Gkabal*. Ati, sanatoryumdaki asma köprünün üzerindeki taşta kazınmış metnin o dilde yazılmış olması gerektiği sonucuna varmıştı, çünkü kale o döneme, hatta daha öncesine tarihleniyor ve "1984" simgesi bir tarihten başka bir şeye işaret ediyor olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, kesin olarak bilmek imkansızdı: yaş kavramı gibi tarih kavramı da Abistanlılar için geçerli değildi; onlar için zaman birdir, bölünmez, hareketsiz ve görünmezdir, başlangıç sonudur ve son başlangıçtır ve bugün hep bugündür. Ancak bir istisna dışında: 2084. O sayı bir tür ebedi hakikat olarak herkesin zihnindeydi, yani dokunulmaz bir sırdı, zamanın uçsuz bucaksız hareketsizliğinde bir 2084 olacaktı, yapayalnız ama zamanda nasıl konumlandırılacaktı ki? hangisi sonsuz? En ufak bir fikirleri yoktu.

Ati ve Koa birbirlerine bir gün biraz daha öğrenmek için gettoya geri dönmeleri gerektiğini söylediler.

BTamamTHREE

Abistan semalarında yeni işaretlerin belirdiği, Efsaneye efsanelerin eklendiği, Ati'yi gizem ve talihsizlikle dolu yeni bir yolculuğa çıkmaya teşvik edecek bir mucize. Arkadaşlık, aşk ve gerçek, ilerlemek için güçlü güdülerdir, ancak insan olmayan yasalarla yönetilen bir dünyada hangi amaca hizmet edebilirler?

BEN

Abistan'ın uykulu semalarında bir gök gürlemesiydi. Oh, gerçekten, bir kargaşa ve çok fazla tekrar vardı! Bilgi, yedi gün gibi kısa bir hafta içinde ülke çapında bin kez dolaştı. *nadirler*, gazeteler, *NeF*, *maketler*—günün yirmi dört saati çağrıda

- ne ses tellerini ne de megafonları esirgemeyen kasaba tellallarından bahsetmiyorum bile. Adil Kardeşliğin Büyük Komutanı Saygıdeğer Dük Abi'nin talimatı üzerine kırk bir günlük kesintisiz sevinç ilan etti. Yölah'a halkına sunduğu muhteşem hediye için teşekkür etmek amacıyla devasa dua toplantıları ve eşit sayıda adak törenleri düzenlendi. Buna layık bir davanın üretilmesi için para toplamak amacıyla bir kamu finansmanı kampanyası başlatıldı ve hafta sonunda devlet bütçesinin eşdeğeri artırıldı. İnsanlar, hükümetten ölçülü olmaya itiraz etmemiş bir tebliğ olsaydı daha fazlasını verirdi: bir şeyler yedekte tutulmalı.

Kurumsal seslerin ilgili bilgilere eklediklerini bir kenara bırakırsak - basında yer alan birkaç bin sayfalık açıklama ve basında yüzlerce saatlik öğrenilmiş yorum. *nadirler*- konunun özüne inilebilir: *çok önemli yeni bir kutsal tapınak keşfedilmişti!* Finansman desteğiyle finanse edilecek bazı küçük çalışmalardan sonra, kısa süre sonra hac için açılacaktı ya da tanıtım aldatmacası hemen öyle iddia ediliyordu ki, insanlar arasında büyük bir coşku ve daha az devasa olmayan bir ticari faaliyet telaşı yarattı. Tanıtım, ilk yıl yirmi milyon, ikinci yıl otuz ve birbirini izleyen her yıl kırk olan akıllara durgunluk veren tövbe rakamını yansıtıyordu. Gelecek on yıl için rezervasyonlar dolmuştu. İşler kontrolden çıkmıştı, insanlar sinirleniyor, fiyatlar tavan yapıyordu... *yanık*, çantalar,

sandaletler ve hacı asaları artık bir servete mal oluyordu ve kıtlık tehdidi vardı. Yeni bir dönem başlamıştı.

Hepsi bu değildi: din tarihçileri, hukuk doktorları ve Grand *Mockbis* önümüzdeki on yıllarda çok meşgul olurdu. Daha şimdiden uçlarını keskinleştiriyor ve kağıt stokluyorlardı; Abistan'ın tarihini yeniden yazmak zorunda kalacaklardı. *Gkabul*, kuruluş konuşmalarını gözden geçirin ve dahası Kutsal Kitap'taki bölümleri rötuşlayın. Abi'nin kendisi hafızasının onu yanıltmış olabileceğini kabul etmişti; hayatı o kadar karmaşık ve heyecan vericiydi ki, yönetmesi gereken koca bir gezegen vardı ve Yölah talepkardı.

Bu yeni türbe sıradan bir yer değildi; beklenmedik, değişen bakış açıları sunardı. Yüzlerce örnekten biri: *Gkabul*, Qodsabad Tarihini merkezindeydi; ama gerçek başka yerde yatıyordu, Vahiy'den önce Kudsabad yoktu, onun yerine bugünkü Kudsabad gettosu olan Ur olarak bilinen müreffeh bir metropol vardı ve Abi başka bir bölgede yaşıyordu. Ancak daha sonra, iş amacıyla Ur'a yerleşmek için geldi. Kutsal Kitap'ın yeni taslağı, Abi'nin Ur'dan kaçtıktan sonra bu mucizevi köyde birkaç yıl saklandığı, şimdi Balis'in elinde olan o yozlaşmış şehrin lordları tarafından tehdit edildiği gerçeğini entegre etmek zorunda kalacaktı. düşman. O günlerde Balis'e hâlâ Chitan deniyordu ve Düşman, sadece düşmandı; bugün sahip oldukları efsanevi auraya sahip değillerdi, ancak toprakları Kuzeyin Birleşik Yüksek Bölgeleri, Lig olarak bilinen yozlaşmış, barbar halklardan oluşan bir gruptular. *abilang*.Ölmelerini beklemek yeterli olabilirdi, sonları oldukça üzücü olabilirdi ama içlerinde bir kötülük vardı ve bu, müminlere de bulaşıp onları bozabilirdi. Abi, o günlerde sadece Tanrı olarak anılan Yölah adlı yeni bir tanrının mesajını o köyde, yeni hayatının sadeliği içinde duymaya ve duyurmaya başladı. Mesajı ışık doluydu, tek bir slogana sığabilirdi: "Tanrı her şeydir ve her şey Tanrı'dadır." Tek Tanrı'nın Tanrı olduğunu söylemenin zarif bir yolu vardı. Unutmayalım ki Abi'nin bilmediğimiz başka bir adı vardı; Tanrı onu eşsiz ve nihai elçisi olarak kabul ettiğinde, adını inananların sevdiği Baba anlamına gelen Abi olarak değiştirdi.

Ancak mühtedilerin mahsulü, antik dünyayı yerle bir edecek bir zincirleme reaksiyonu başlatabilecek kritik bir kitleye ulaştığında, Tanrı adını açıklayacaktı: Yölah, onunla sonsuza dek hüküm sürerdi. Ve yine o köyde, bir gece, bir ışık parlamasında, Yölah, Abi'ye dünyanın dört bir yanına dağılmış insanları toplamak için kullanacağı kutsal dili öğretecek ve onları tövbe ve minnettarlıkla Tanrı'nın yoluna götürecekti. *Gkabal*. Ona inancın yeterli olmadığını öğretecekti: Ne kadar parlak yansa da ateş sönebilir ve insanlar zor, yılanların büyülenmesi gerektiği gibi boyun eğdirilmeleri gerekir, onlara karşı her zaman dikkatli olunmalı ve bunu yapmak için kalıcı olarak hipnotik olan güçlü bir dil alır. Abi kendine ait iki veya üç icat ekledi ve dili vaftiz etti *abilang*. Gücünü kendi arkadaşları üzerinde doğruladı: Birkaç dersten sonra, Tanrı'nın var olduğu ve onları izlediği düşüncesinden dehşete düşen zavallı şeytanlar, retorisi ve savaşın kurnazlığını hokkabazlık eden şeytani karizmatik komutanlara dönüştüler. Koa, aynı deneyi harap olmuş bir banliyödeki çocuklar üzerinde yapmış ve aynı inanılmaz sonucu elde etmişti: Bir aylık derslerden sonra artık cahil küçük veletleri tanıyamıyordunuz. *"Kutsal dille müritlerim ölüme kadar yiğit olacaklar; dünyaya hakim olmak için Yölah'ın sözlerinden başka bir şeye ihtiyaçları olmayacak. Bu sözler, arkadaşlarımı dahi komutanlar haline getirdi ve şimdi de onları seçkin askerler yapacaklar; zafer hızlı, tam ve kesin olacak"* diyor ki, Abi Kitabı'nın 5. başlığı, 12. bölümü, 96. ayeti ve devamında kaydedildiği gibi. Abi, bu embriyonik orduyla bu köyden, dünyanın ilk Büyük Kutsal Savaşı olan Char'ı başlatacaktı. *Gkabal*. Abi'nin kariyeri ve insanlığın geleceği için çok önemli olan bu sığınağı nasıl unutabildiği merak edilebilirdi ama kimse merak etmiyordu: Abi Delegeydi, Yölah ona her durumda ilham verdi.

Daha sonra Abi, Adil Kardeşliği kurup onu kabinesi ve tüm dini ve hükümet kurumlarından daha yüksek devlet otoritesi haline getirdiğinde, şunu ilan edecekti: *abilang* resmi evrensel dil olmak ve gezegenin herhangi bir yerinde bulunabilecek diğer tüm deyimlerin ilkel ve saygısız olduğuna dair bir kararname çıkarmak. Tarih bize Aparatı kimin yarattığını, amacının ne olduğunu, nerede olduğunu söylemez.

satranç tahtasında ne durdu, ne de onu yöneten; öğrenmeye çalışanlar başarısız oldu ve girişimlerini daha fazla sürdürmediler.

O zamanlar Adil Kardeşlik'in sözcüsü ve Abi'nin iletişim yöneticisi olan Saygıdeğer Rob, basın aracılığıyla ve Büyük Meclis'te çok dokunaklı bir konuşma yaparak durumu açıkladı. *Mockba* Qodsabad'da, sevgili Delege, Ur tehdidi göz önünde bulundurularak büyük riskler alarak kendisini böylesine bir kardeşlik sevgisi gösterisiyle kabul eden bu köyün Kutsal Savaşlardan birinde yıkıldığına ve yerle bir edildiğine gerçekten ikna olmuştu. Yölah tarafından gönderilen bir melek rüyasında ona gelip güzel köyün hala orada olduğunu, kendi başına ayakta durduğunu bildirene kadar bu yıl bu konuda tek kelime etmemesinin nedeni buydu. iki fit ve geçidinin tatlı kokusunu hâlâ koruyordu. Bu kadar çok ilahi müsamaha karşısında şaşkına dönen Abi, hemen bir keşif görevi gönderdi. Köy gerçekten oradaydı, tıpkı rüyasında gördüğü gibi, ladin ağaçlarıyla kaplı ve doğaüstü bir ışıkla parlıyordu. *maket*, pagan yönüyle komik bir manzara; Abi onları kasabaya dönüştürdüğünde sevinç dolu köylüler burayı inşa etmişti. *Gkabal*. Bir coşku dalgasıyla harekete geçerek, Muhterem Hoc'tan, Kurban ve Hac Bakanlığı'na, hak eden müminlerin bir an önce mübarek köyü ziyaret etmeleri ve orada neşe bulmaları için ne gerekiyorsa yapmasını emretmesini istedi.

Saygıdeğer Dia'dan, gizemli Dia'dan, Adil Kardeşliğin çok etkili bir üyesi ve Mucizeleri Soruşturma Departmanı başkanından tüm uygun araştırmaları yapmasını ve köyün korunduğu durumun hiçbir şey olmadığı sonucuna varmasını istedi. Mucizevi olmaktan uzak ve bu fenomenin Abi'nin orada kalmış olması gerçeğiyle bir ilgisi olmalı. Hangi Dia hemen yaptı. İnananlar, onu bir mucize olarak selamlamakta ve kutsanmasını istemekte ittifak ettiler. Abistan sokakları şaşmaz sabrını bir kez daha gösterdi. Abi, tanınmasının bir göstergesi olarak, Dia'ya bu kutsal yere hac yolculuğunda kalıtsal bir imtiyazla birlikte "Onurlular arasında Onurlu" unvanını verdi. Saygıdeğerler, güçlü meslektaşlarını kutladılar: onun terfisi

ittifakların tüm etkileşiminin gözden geçirilmesini ima etti; Adil Kardeşlik ve Aparat dünyası bundan böyle Dia'nın yanında ya da aleyhinde dönecekti.

Şenlikleri kapatmak için, birkaç bin mahkum infaz edildi -dönekler, ayaktakımı, fuhuş yapanlar, genellikle değersiz kişiler. Hapishaneler ve kamplar boşaltıldı ve insanların soykırım için üzerlerine düşeni yapabilmesi için sokaklarda bitmeyen yürüyüşler düzenlendi. Büyük *Mockba* Büyük *Mockba* of Qodsabad, kameraların şehvetli bakışları altında, kendi elindeki bıçağı derme çatma bir akıl hastanesinde buldukları yırtık pırtık, tüylü, uğursuz bir haydutun boğazına dayayarak kutsal katliamı başlattı. Sefilin derisi sertti ve zayıf olan yaşlıydı. *taklit* nefes borusunu delmeden önce on deneme yapması gerekti.

Köyün keşfi duyurulduğu anda Ati, olayın Nas'ın çalıştığı arkeolojik alanla ilgili olduğunu anladı. Sadece biraz şaşırmıştı. Medyanın aktardığı şekliyle, hikayenin Nas'ın ona Qodsabad'a yaptıkları uzun yolculuk sırasında anlattıklarıyla çok az ortak noktası vardı; temelde köyü sadece hacıların keşfettiği, onlara hiçbir meleğin bilgi vermediği: geniş arazileri sular altında bırakan sağanak yağmur nedeniyle belirlenen rotalarından çıkmak zorunda kaldılar - yolları kesti, yer işaretlerini karıştırdı ve ıssızlığa tehlike ekledi. Hacılar felaket bölgesinin etrafından dolanırken o kadar kasvetli yerlerden geçtiler ki, herhangi bir insanın oraya yerleşmek isteyebileceğini hayal etmek bile imkansızdı. Rüzgarlardan korunacak bir yer ararken, dinlenmek ve ibadetlerini yerine getirmek için köye geldiler. Tek bir bozulma belirtisi olmadan canlı, hatta hoş görünüyordu; Sanki sakinler sadece bir iş için dışarı çıkmış ve hemen geri dönecekmiş gibi görünüyordu. Tövbe edenler kısa süre sonra köyün mumyalanmış gibi öldüğünü anladılar; kuru iklim ve aşırı yalıtılmışlığının onu zamanın ve insanlığın yıkımlarından koruduğunu. Mahalle sakinlerinin büyük bir telaşla mekanı terk ettikleri belliydi. Tabelalar vardı -yemekler için hazırlanmış masalar, ardına kadar açılmış kapılar, bir yerde devrilmiş banklar. mumyalanmış gibi; kuru iklim ve aşırı yalıtılmışlığının onu zamanın ve insanlığın yıkımlarından koruduğunu. Mahalle sakinlerinin büyük bir telaşla mekanı terk ettikleri belliydi. Tabelalar vardı -yemekler için hazırlanmış masalar, ardına kadar açılmış kapılar, bir yerde devrilmiş banklar. mumyalanmış gibi; kuru iklim ve aşırı yalıtılmışlığının onu zamanın ve insanlığın yıkımlarından koruduğunu. Mahalle sakinlerinin büyük bir telaşla mekanı terk ettikleri belliydi. Tabelalar vardı -yemekler için hazırlanmış masalar, ardına kadar açılmış kapılar, bir yerde devrilmiş banklar. *midra*- sabah olmuş olmalı, üçüncü ve dördüncü namaz arasında,

mekanı terk ettiler. Ama ne zaman? Çok uzun zaman önce, söylenebilecek tek şey buydu; havadaki bir şey, bu zaman-uzay göstergeleriyle ilgili belirsiz ve mistik olan her şeyde antik çağları, uzak geçmişçi çağrıştırıyordu. Ama belki de baskı duygusu, yerin sonsuz yalnızlığından kaynaklanıyordu. Nas, köye vardığında kendisini başka bir boyuta fırlatılmış gibi hissettiğini söylemişti. Hacılar, fırtına dinene kadar orada kalmaya karar vermişlerdi; zamanlarını büyüleyici köyü keşfederek ve geceleri ateşin etrafında, hafızalardan silinmiş eski efsaneleri hatırlayarak geçirdiler.

Kamplarına vardıklarında, gözlerini kocaman açarak keşiflerini anlattılar ve tanıklıklarını desteklemek için bölgeden aldıkları çeşitli nesneler gösterdiler - önemsiz ama aynı zamanda çok sıra dışı şeyler. Ama ne olduklarını kimse söyleyemezdi, kahretsin! Bu sıradan bir mesele olmadığı için, kamp müdürü nesnelere el koydu, amirine bir rapor sundu ve birkaç hafta sonra Nas liderliğindeki Qodsabad'dan bir heyet geldi. Aparat, hacılara yetişmek ve onları hızlı bir şekilde bilgilendirmek ve ardından gizli bir yerde karantinaya almak için hemen helikopterle başka bir görev başlattı. Tek bir gazete *veyanadir* köy sakinlerinin esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmasından, ya da bölgede bulunan tuhaf nesnelerden ya da hacıların haksız yere hapsedilmesinden bahsetti. Resmi olarak belirlenen yoldan sapmayı üstlenen inanç komiseri, rehber ve gardiyanlar ağır şekilde cezalandırıldı; her hacın kutsanmış bir yolu vardı ve uzunluğu ve imtihanları da en az amaç, türbe kadar önemliydi; dünyadaki hiçbir güç bu yolu değiştiremezdi - Abi'nin kendisi değiştiremezdi, o da değiştiremezdi.

Ve böylece hacıların topladığı nesneleri ilk inceleyen ve köye ilk giren Nas oldu. Orada bulduğu şey onu derin düşüncelere daldırdı. Atı onu tüm değeri için ısrar etse de daha fazlasını söylemeyi reddetti. Yakın zamandaki dostlukları, Nas'ın Arşivler, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'nın yeminli müfettişi olarak bağlı olduğu gizlilik kuralına uyulmamasına hiçbir şekilde izin vermedi. Bir gece kamp ateşinin başında dudağı titreyerek uzaya bakarken keşfettiklerinin Abistan'ın sembolik temellerini sarsabileceğini ağzından kaçırdı.

Adil Kardeşlik hükümeti, düzeni eski masumiyetinde sürdürmek için çok sert önlemlere başvuracaktı - boğucu kısıtlamalar, toplu sürgün, büyük yıkım. Bu açıklama Ati'yi gülümsetmişti: Köy köydür, çölde bir parantez, şehre giden yolda unutulmuş bir avuç ailenin hikayesi. Köylerin yazgısı yılların tozu içinde kaybolmak ya da şehrin üzerine kapanıp hepsini yutmaktı; kimse kayıplarına çok uzun süre ağıt yakmaz. Nas, hükümeti hafife almıştı; ideal çözümü bu kadar kolay bulabileceklerini asla hayal etmemişti: köyü kutsal bir türbe mertebesine yükseltin ve işte karşınızda; kutsanmış ve ilgi odağı haline getirilmiş, ikiyüzlü bakışlardan veya saygısız sorgulamalardan güvenli bir şekilde gizlenmiş olacaktı. Sistem asla utanç verici bir gerçeğin açığa çıkmasıyla tehdit edilmez; daha ziyade bu gerçeği sahiplenerek pekiştirilecektir.

Dürüst olmak gerekirse Nas başka bir şey düşünüyordu: rehber ve muhafızlar, kamp müdürü ve yaverleri birer birer ortadan kaybolmaya mahkum oldukları için tanıkları bekleyen üzücü kader. Kendi kaynaklarına bırakılan hacılar, vahşi doğada kaybolacak ve çok geçmeden onlar da yok olacaktı. *bunadirler* trajediyi bildirecek ve dokuz günlük ulusal yas ilan edilecek. Şehit olarak öldüler, asıl mesele buydu, yani törenler biter bitmez insanlar öyle derdi. Ve Nas kendini kilit bir tanık olarak düşündü: sadece kendi gözleriyle görmemiş, önündeki şeyin derin önemini kavramıştı.

Köyün adını sormanın bir anlamı yoktu. Kimse bunun böyle bir kayıp olduğunu bilmiyordu - silinmiş ve yerine Abistanlı bir isim konmuştu. Adil Kardeşlik ciddi bir toplantıda toplandı ve onu Mab olarak vaftiz etti. *med Abi*, Abi'nin sığınağı. Abistan kurulduğundan bu yana, eski çağlardan kalma yer, kişi, eşya adları, diller, gelenekler ve diğer her şeyle birlikte sürgüne gönderilmiş; kanun buydu, ayrıcalıklı bir Abistani türbesi mertebesine yükseltildiği için bu köy için herhangi bir istisna yapmaya gerek yoktu.

Köyün keşfinden duyduğu ilk heyecan ve adı sonsuza dek mucizeyle anılacak olan arkadaşısı Nas'a karşı hissettiği gururun kabarmasıyla birlikte yatıştıktan sonra, Ati birkaç şey hatırladı. Nas ona köyün Abistanlı olmadığını, Abistanlıların inşa etmediğini ve orada oturmadıklarını söylemişti, binlerce detay gerçeği doğruluyordu: mimari, mobilyalar, giysiler, tabaklar. Ne gibi görünüyordum *midrave* bir *maket* Abistan'dakinden tamamen farklı düzenlenmişti. Belgeler, kitaplar, yıllıklar, kartpostallar ve diğer basılı materyaller garip bir dilde yazılmıştı. Kimdi bu insanlar, tarihleri, devirleri nasıldı, nasıl olup da müminler âlemi Abistan'a varmışlardı? Nas'taki arkeolog, köyün ne kadar iyi korunduğuna ve herhangi bir insan kemiğinin bulunmamasına hayret etti. Hiçbiri tatmin edici olmayan bir dizi teori dikkate alındı. İlk fikir: köy saldırıya uğramış ve sakinleri toplanmış ve Tanrı bilir nereye sürülmüştü. Belki, ama hiçbir mücadele ya da yağma izi yoktu; ve eğer köylüler savaş sırasında öldürüldüyse, onların cesetleri neredeydi? Başka bir olasılık: Sakinler kendi istekleriyle ayrılmışlardı, ama neden bu kadar ani? Sessiz hayatlar sürüyor gibiydiler,

Ati ve Koa bunu uzun uzadıya tartıştılar. Bir mucize teorisi onları bir saniye bile ikna etmedi; köyün durumunu açıklamak için değişmeyen kuru iklim gerçeğini ve insan kemiklerinin yokluğunun olası olmayan ama romantik açıklamasını, yani köyde hâlâ hayatta kalan son birkaç kişinin yaşıyor olması olasılığını tercih ettiler. Hikaye şöyle gelişti: Köylüler bir gün her ne sebeple olursa olsun evlerinden kaçmışlar; yol boyunca telef oldular ya da izleyecekleri yol üzerinde tartıştılar: Gerçek şuydu ki, bitkin ve çaresiz birkaçı geri dönmüştü ve eve vardıklarında inzivaya çekilmiş bir yaşam sürüyorlardı, saklanmak için vahşi doğada ya da dağlarda yaşıyorlardı. bir şapka damlasında. Hacı donanmasının bir sel gibi üzerlerine aktığını işitince, hayatta kalan talihsizler sonlarının geldiğini haykırdılar. Durum buysa, sığınakları istila edildiğine, işgal edildiğine, dönüştürüldüğüne ve kâse gibi korunduğuna göre şimdi neredeydiler? Çölde mi öldüler? Rastladıkları ilk kalabalığa karışma umuduyla bir megalopolise ulaşmış olabilirler mi? Tüm olasılığıyla; ama böylesine yasaklayıcı ve şüpheli insanları kandırma şansları neydi?

idareyi, Yurttaşları, V'leri, Aparat'ın casuslarını, AntiReg'leri, ordu devriyelerini, Gönüllü Lawenforcing İnananları, Gönüllü Milisleri, Ahlaki Teftiş yargıçlarını nasıl atlatabilirlerdi? *maket* ve cevap verenleri, çeşitli muhbirleri ve hiçbir duvarın, hiçbir kapının yıldırmadığı komşuları? Bilinmeyen bir dünyada kaybolan bu hayatta kalanlar, bunları biliyorlar mıydı, Bigaye'nin her şeyi sihirli gözüyle gördüğünü biliyorlar mıydı? *nadirlers* sadece görüntü yayınlamakla kalmadılar, onlara bakanları da filme alıp düşüncelerini mi aldılar? Nereden bakarsanız bakın, sonları kaçınılmazdı çünkü tahmin edebileceğiniz gibi o köylüler, *Gkabulve* yasak dilleri konuşuyordu. Kendileri ve türlerinin devamı için en iyisi, eğer bölgelerinde kalmışsa, olabildiğince hızlı bir şekilde en yakın gettoya gitmek olacaktır. Belki yaptıkları buydu, belki köylerinden daha da izole bir yer buldular ve her türlü denemeye dayanabilecek bir inziva yeri inşa ettiler. Ati, ülkenin ne kadar büyük olduğunu, hayattan ne kadar yoksun olduğunu biliyordu; Yeryüzünü en uzak noktalarından en uç sınırlarına kadar çaprazlama koşan, aceleci inançlarıyla kör olmuş hacı sürüleri olmasaydı, hiçbir şey kendini sonsuza dek içinde kaybetmekten daha kolay olamazdı.

Ati'yi, kendisi için sahip olduğu tek adres olan bakanlığında Nas'ı ziyaret etmenin bir yolunu bulmaya zorlayan bu düşüncelerdi. Bunları Koa ile paylaştı ve plan üstüne plan yapmaya başladılar. Mahallelerini hiç terk etmedikleri için -yazılı olmadığı ve kimsenin şartlarını bilmediği için çok daha katı olan bir yasa tarafından yasaklanan bir şeydi bu- nereye gidecekleri ya da bakanlığa kime yol soracakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. ve her köşe başında karşılaşacakları engelleri nasıl aşacaklarına dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Şu anda, Qodsabad'ı hiç bilmediklerinin, onun neye benzediğini veya orada ne tür insanların yaşadığını bilmediklerinin gayet iyi farkındaydılar. Şimdiye kadar dünya onlar için mahallelerinin devamından başka bir şey değildi. ama zaptedilemez gettonun ve gizemli köyün varlığı, Sistem'de ve birçok gizli dünyada gedikler olduğunun kanıtıydı. Ati, sanatoryumdan dönerken yolda Abistan'ı kuşatan boşluğu görmüştü.

her Şeye gücü yeten bir büyü tarafından ruhları kaçırılmıŐtı. Mutlakiyetçi ruh *Gkabal*? Bigaye'nin yayılan d Ő n esi? Büyük Kutsal Savaşların arındırıcı nefesi mi?

Y lah harika ve dünyası gerçekten karmaşık.

Artık mahalleden çıkıp Arşivler, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Anılar BakanlıŐı'na ulaŐmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Tstok alma zamanı gelmişti. Ati ve Koa, son zamanlarda işledikleri tüm suçların ve kabahatlerin bir listesini çıkardılar. Güzel bir manzara değildi: Sadece gettoya kaçıışı, Balis ve Regs'in cehennemi yuvasını hesaba katarsak, onları on kez stadyuma göndermeye yetecek kadar vardı. İyi bir önlem olarak geri kalanını da ekleyebilirler - ruhsatlı iş, zorla girme ve girme, bir kamu belgesinin tahrif edilmesi, işlevin gasp edilmesi, organize bir çetede kaçakçılık, hırsızlık ve diğer küçük suçlar - iyi bir önlem olarak. Kimsenin en ufak bir anlayış göstermesini beklemenin anlamı yoktu: belediye binası, Lonca, *maket* Ahlaki Teftiş yargıçları, meslektaşları ve komşularının hepsi ateşli suçlayıcılar olarak ortaya çıkacaktı; aldatma, yanlış yapma, tövbe etme suçlamalarını savururlardı. Stadyumdaki kalabalık çıldırır, vücutlarını ezmeye çalışır ve köpeklerin kavga etmesi için kemiklerinde birkaç et parçası kalana kadar onları sokaklarda sürüklerdi. Gönüllü Kanun Uygulayan Müminlerin itibarı bu darbe ile çok artacak ve mahallede tarihe geçecek bir pogromu ateşleyeceklerdi.

Yine de, iki arkadaşın sapkın düşünceler şöyle dursun, hiçbir zaman yıkıcı düşünceleri olmadı; onlar sadece ne tür bir dünyada yaşadıklarını bilmek istiyorlardı - onunla savaşmak için değil, insan ya da tanrı, kimse buna bağlı değildi - ama gerçekleri tam olarak bilerek ona katlanmak ve mümkünse onu ziyaret etmek. Adı olan bir keder katlanılabilir bir kederdir; Kişi şeyleri doğru bir şekilde nasıl adlandıracağını bilirse, ölümün kendisi bir çare olarak görülebilir. Evet, doğru (ve bu acı bir sapkınlık), dünyalarından kaçma umuduyla oynamışlardı - çılgınca, düşünülemez bir şey, dünyaları o kadar geniş ki sonsuzlukta kaybolmuştu; Onu geride bırakmak için kaç can gerekirdi? Ama umudun doğası böyledir; gerçekliğin herhangi bir ilkesine aykırıdır ve bu nedenle birbirlerine şu gerçeği bir varsayım biçiminde söylediler: dünya diye bir şey olamaz.

Çünkü sınırlar olmasaydı dünya yok olurdu, var olmazdı ve bir sınır olsaydı o zaman aşılabilirdi, dahası, ne pahasına olursa olsun aşılması gerekir, çünkü son derece olasıdır hayatın eksik tarafı diğer tarafta bulunmaktadır. Ama ey iyilik ve hakikat Tanrısı, müminleri, dilediğini seven ve kucaklayan yaşamı, yaşamı zorlamaktan vazgeçmeleri gerektiğine nasıl ikna edeceksin?

Ati, iyi kalpli Koa'yı illüzyonlarına sürüklediği için kendini suçlu hissetti. Sonra, arkadaşının doğuştan asi, birinci sınıf bir maceracı ve önemli bir güce boyun eğen biri olduğunu düşünerek kendini affetti. İçinde büyük acılar taşıyordu, damarlarında akan kan kalbini yakıyordu, büyükbabası tüm ülkedeki en tehlikeli delilerden biriydi, en son üç Büyük Kutsal Savaş için milyonlarca genç şehit verdi ve kanlı vaazları kimindi? öğretildi *midresVemaketlers*anki şiirmişler gibi, hâlâ katliam için gönüllü kotalarını dolduruyorlar. Koa, ocukluğunun ilk zamanlarından beri dünyadaki tüm kendini beğenmiş insanlara karşı yakıcı bir nefret beslemişti. Kaçmıştı ama kaçmak yetmez, bazen durmak gerekir, sonra yetişirler, köşeye sıkıştırırlar. Ati, Sistem'den nefret ediyordu ve Koa, Sistem'e hizmet eden adamları hor görüyordu; aynı duruşma değildi ama sonuçta ikisi birlikte ilerlediğinden, çoğunu asmak için aynı ipi kullanabileceklerini düşünebiliyordu.

Artık buralara kadar geldiklerine göre, iki arkadaşın durup bir çizgiyi aştıklarını ve aynı yönde devam etmenin onları ölüme götüreceğini düşünmeleri gerekiyordu. Körü körüne hareket etmemelidirler. İsyanlarını yakalanmadan buralara kadar taşımaları zaten mucizeden başka bir şey değildi. Hâlâ statüleri tarafından korunuyorlardı. Ati bir gaziydi; veremden kurtulmuş ve Sîn'deki korkunç sanatoryumdan dönmüştü; ve Koa şanlı bir isim taşıyordu ve benzersiz SDW'nin, İlahi Söz Okulu'nun mezunuydu.

Konuştular, tartıştılar, doğru anı beklediler, kamuflaj tekniklerini her geçen gün geliştirerek; kontrol noktalarında zorlanmadan ileri geri gittiler; dindarlık gösterilerinde birbirlerini nasıl geçeceklerini herkesten daha iyi biliyorlardı ve

sivil disiplin; semt *taklit*ve Ahlaki Teftiş yargıçları onları örnek olarak gösterdi. Geri kalan zamanlarını kanal arayarak, bilgi izleyerek, teorileri sorgulayarak geçirdiler. O kadar çok şeyi anladılar ki, dikkatlice araştırdığınız sürece bir şeyleri bulmanın ne kadar kolay olduğunu ve hile ile gizliliğin yaratıcılığı veya en azından tepkiselliği nasıl geliştirdiğini görebiliyorlardı. Ve zaten şunu öğrenmişlerdi: bakanlıklar ve büyük yönetimler, şehrin tarihi merkezinde devasa bir kompleks içinde yer alıyordu. Bir teoriyi bildiğiniz gibi, buna inanmanız gerekmeden zaten tahmin etmişlerdi. Bu kompleks, Abi hükümetinin kalbi olan Abigov'du ve tüm bunların ortasında Kiiba'nın gurur duyduğu bir yer vardı - en az yüz yirmi yıllık görkemli, hiyeratik bir piramit. *sikkalar*yüksekliğinde, on hektarlık bir tabana yayılmış, kırmızı çizgili parlak yeşil granitle döşenmişti ve piramidinin dört yanında, şehri izleyen ve telepatik ışınlarıyla gördüğü her şeyi sürekli inceleyen Abi'nin gözü vardı. Burası Just Brotherhood'un oturduğu yerd. Yüz bin bomba onu sallayamadı. Bu gruplandırmanın arkasındaki mantık, güvenlik ve verimlilik kaygısıydı, neden olmasın, ama amaç her şeyden önce Sistemin gücünü ve onun altında yatan aşılmaz gizemi göstermekti; Muazzam, çözülemez bir totem etrafında, doğaüstü güçlere sahip bir liderin etrafında, başka bir deyişle, dünyanın ve onun parçalanmışlıklarının var olmadığı ve sadece o dünyanın bir Sistem etrafında döndüğü için bir arada durduğu fikri üzerine, mutlakiyetçi bir düzen böyle inşa edildi. ve liderleri.

Orada on binlerce memur haftanın yedi günü, gece gündüz çalıştı ve Allah'ın yarattığı her gün, altmış ilden gelen on binlerce ziyaretçi -memurlar ve tüccarlar- çeşitli idarelerin girişlerine akın etti. taleplerini bırakın, isimlerini listelere yazın, sertifika alın ve tam terhis edin. Dosyalar, birkaç ay veya yıl sürebilecek uzun bir yolculukla titanik makinenin derinliklerinde bir yere gönderildi ve ardından kompleksin bodrum katlarına gönderilerek özel bir tedaviden geçirildi.

- kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarımız, bu yeraltı mahzenlerinin gerçekten anlaşılmaz başka bir dünyaya açıldığını, oradan dünyanın derinliklerine inen ve anahtarı yalnızca Büyük Komutan'da olan gizli bir tünelin açıldığını ve bu tünelin amacının söylendiğini duymuşlardı.

bir halk ayaklanması durumunda Saygıdeğerleri . . . Varoş! Dürüst olmak gerekirse, insanlar gerçekten neler olup bittiğini anlamadıklarında her şeyi söylerlerdi. Gerçek şuydu ki, hiç kimse bir devrim olasılığını gerçekten dikkate almıyordu, hele Saygıdeğerlerin, evrenin efendileri olduklarında gettoda kalıtsal düşmanları arasında saklanmak gibi kaba bir öneriye tenezzül edecekleri hipotezi bir yana. helikopterler ve uçaklar onları gezegende herhangi bir yere anında götürmek için ve sürekli gökyüzünü araştırmak, dünyadaki her canlıyı yok edebilecek uçan kaleleriydi. Bazı bilgiler değersizdir ve dikkati dağıtır. Büyük ihtimalle tünel bir havaalanına veya Abi'nin sarayına ulaşmak için kullanılmıştı.

Bir ilahiyat bilimi dergisinin eski bir sayısında Ati ve Koa, Adil Kardeşliğin Büyük Komutanı Saygıdeğer Duc'u, Protokol, Törenler ve Anma Törenleri yöneticisi güçlü Hoc da dahil olmak üzere birkaç Saygıdeğer Kişiden oluşan bilgili bir meclisle çevrili halde gösteren bir fotoğraf buldular. . Hepsi kalın yeşil altın işlemeli bir giysiye bürünmüştü.*yanık*ve başlarına rütbelerinin belirgin kırmızı başlığını takmışlardı; yeni bir yönetimin, kutsal mutlak perhiz haftası olan Siyam ayınlarının düzgün bir şekilde yerine getirilmesi için paha biçilmez bir varlık olarak tanımladığı Lunar Ephemeris Bürosu'nun açılışını yapıyorlardı. Sonra bir tür üstü kapalı tehdit olarak şunları ekledi: "Büyük Komutan, Büyük Komutan arasındaki hiç bitmeyen çatışmaya yakında bir son vereceğine olan inancını ifade etti.*Mockbis* kutsal Siyam haftasının başlangıç ve bitiş saatleriyle ilgili olarak eyaletlerde." Abi Kitabı'nın kendisi konuyla ilgili çok belirsiz olduğu ve doğası gereği hataya açık bir yöntem olan ayın görsel gözlemini dayattığı için etkisiz kalan bir tehdit, üstelik saygıdeğer bir uygulama olan bir uygulama.*makether* türlü kanıta sağır oldukları kadar gün ışığında da dar görüşlülerdi. Makale, onların kayalar kadar inatçı olduklarını, saygı gösterilmesi gerektiğini ima etmek istemedi, sadece kayaların diğerlerinden daha makul olabileceğini belirtmek istedi. *maket*vardı. Arka planda zorlu

hükümet kompleksi görünürdü, kısmen eski askeri kale ve kısmen harap olmuş modern şehir olan, bulutlara uzanan kuleleri ve Makyavelci niyetleri akla getirecek şekilde iç içe geçmiş kanatları ve müstemilatı ile melez bir holding. İçinde gizlenmiş her türlü gizem ve eziyet ve bu devasa reaktörün kalbinde ne tür düpedüz ölçülemez bir enerji harcanması gerektiğini hayal etmek kolaydı.

Resmin daha gerisinde, dik, dolambaçlı sokakları, birbiri üzerine kemerli dar binaları, harap, dökülen duvarları ve Antik Çağ'dan beri manzaraya sabitlenmiş gibi görünen insanlarla tarihi şehir seçilebiliyordu. mahvolmuş hayat İşte o sonsuz labirentte çeşitli idarelerden memurlar yaşıyordu. Devlet Memurlarının Kasbahı olan Kassi olarak adlandırıldı. Kendini kraliçelerine adanmış karıncalar gibi, bedenleri ve ruhları Sistem'e aitti. Abigov'un kalbinde, onları tahsis edilen katlara götüren bir o kadar karmaşık bir merdiven ağına bağlanan loş bir tünel yığınının işe gittiler; bu nedenle, dünyalarında yalnızca bağırsakları, omurgayı ve boşlukları gördüler. Hepsinde otomatikleştirilmiş savaş fabrikasından bir şeyler vardı; korkutucuydu ama aynı zamanda bir dakiklik garantisiydi. Büyük amcası Fazilet ve Günah Bakanlığı'nda memur olan (ve kötü uygulanmış bir reformdan sonra, bir gün diğer yüz meslektaşıyla birlikte stadyuma gönderilmiş olan) çöp toplama servisinden bir meslektaşı aracılığıyla. Bakan ve tüm ailesi), Ati ve Koa her yönetimin kendi yerleşim bölgesine sahip olduğunu öğrendi. Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Anılar Bakanlığı çalışanları M32 sektörünü işgal etti. Demek Nas'ın yaşadığı yer orasıydı. bir gün önce Bakan ve tüm ailesi olmak üzere yüz meslektaşıyla birlikte stadyuma gönderilmişti), Ati ve Koa her yönetimin kendi yerleşim bölgesi olduğunu öğrendi. Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Anılar Bakanlığı çalışanları M32 sektörünü işgal etti. Demek Nas'ın yaşadığı yer orasıydı. bir gün önce Bakan ve tüm ailesi olmak üzere yüz meslektaşıyla birlikte stadyuma gönderilmişti), Ati ve Koa her yönetimin kendi yerleşim bölgesi olduğunu öğrendi. Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Anılar Bakanlığı çalışanları M32 sektörünü işgal etti. Demek Nas'ın yaşadığı yer orasıydı.

Ayrıca, Saygıdeğerlerin Perşembe Yalvarması sırasında sırayla görev yaptıkları Büyük Mockba'nın Abigov'un hemen ötesinde olduğunu da öğrendiler; on bine kadar tapan kişiyi tutabilir. Her hafta, akranları tarafından sıradan insanların anlayamayacağı kadar karmaşık bir protokole göre seçilen bir Muhterem, namazı kıldırır ve ardından Allah'tan bir ayeti yorumlardı. *Gkabu* güncel olaylarla, özellikle şu anki Büyük Kutsal Savaşla veya gizlice hazırlananlarla bir ilgisi olması. Sadık sözlerini noktaladı

güçlü, yiğit tezahüratlarla: "Yölah harika!" "*Gkabulyöntemdir!*" "Abi kazanacak!" "Balis'e lanet olsun!" "Düşmana Ölüm!" "Regs'e ölüm!" "Hainlere ölüm!" Bundan sonra, günahlarından arınmış olan sürü, neşe içinde, gelmeyi seçecek kadar çok insanı alabilen büyük stadyuma doğru yöneldi.

Koa bu yerleri biliyordu ama oralara dair hiçbir anısı yoktu. Prestijli bir ailenin torunu olarak *taklit* Büyük Mockba'nın rektörü olan ve Muhterem Hoc'a ait bir papaz locasının parlak bir araştırmacısının oğlu olarak, Muhteremler bölgesinde yaşamıştı. Orada bir ustanın gözleri vardır, sıradan insanları görmez, duymaz, dünyayı bilmez insan. Kiiiba'nın bitişiğindeki İlahi Söz Okulu'nda, Tanrı ve azizlerle bu kadar iç içe olan Koa, yeryüzünde yaşadığını unutmuştu - ve gerçekte bunu hiç bilmemişti, kimse ona bunu söylememiştir. insanlar insandı. Ama diğerlerinden daha mucizevi bir gün, gözlerini açtığı anda bu zavallıların ayaklarının dibinde acı içinde kıvrandığını gördü. O andan beri isyan ateşi onu terk etmemiştir.

Saatler süren tartışmalardan sonra arkadaşlarımız, bir kez işe yarayan bir şeyin ikinci kez işe yarama ihtimali olduğu sonucuna vardılar. Böylece Abigov'a özel bir görev için gitmelerini sağlayan bir celpname hazırladılar. Ve şimdi sokaklarda iyi ve dürüst işçiler gibi koşmaya hazır dılar, ancak iş başında kendilerini öldüremeyecek kadar mutluydular.

BEN

Beklenmedik bir zamandı. Tam bohçaları hazır olduğunda ve yol aşağı yukarı boşaldığında, Koa bölge mahkemesine çağrıldı. Habercinin gözleri parlıyordu ve burnu akıyordu çünkü bu önemli bir meseleydi: Koa, Ekselansları Baş Mübaşir tarafından çağırılmıştı. Oraya vardığında, beyaz sakallı ve iyi cilalanmış eski bir imparatorluk tilkisi *yanık* Mahalledeki En İyi Müminler Meclisi ABBN'nin oybirliğiyle ve Yölah ve Abi adına onu, Koa'yı üçüncü derece küfürle suçlanan bir sürtük davasında Yok Edici pozisyonuna aday gösterdiğini bildirdi ve adaylık zaten yüksek yerlerde onaylanmıştı. Bunun üzerine Koa'ya onayını imzalattı ve dosyanın bir kopyasını ona verdi. Bu önemli bir olaydı: Son cadı davası uzun zaman önceydi, yakın zamanda böyle bir soruşturma yürütebilecekleri kimsenin aklına bile gelmemişti; ama din onu zor durumda bırakacak bir şey olmazsa zayıflar ve öldürücülüğünün bir kısmını kaybeder. Din, canlılığını stadyum ve savaş alanından olduğu kadar, savaş alanında sessizce çalışmaktan da alır. *make*ki komşu kadın arasında çıkan bir tartışma sırasında, on beş yaşındaki utanmaz genç bir kadın olan sanık, kapıyı çarparak çarparken, adil Yölah'ın ona böyle kötü komşular vererek sefil bir şekilde başarısız olduğunu söylemeye cüret etti. Sanki gökyüzünde ani bir şimşek çaktı. Mahalledeki her fahişe hep bir ağızdan ona karşı tanıklık yaptı ve Civics candan destek için koşarak geldi. Bu konuda hiç şüphe olamazdı, bir karara varmak sadece beş dakika sürerdi, konu sadece kaltağın bayılıp kendini işemesini izlemek için tartışılırdı. Onlar oradayken, kocayı ve beş çocuğunu almışlardı; daha sonra Ahlaki Sağlık Komitesi tarafından dinleneceklerdi; gerekirse, davalarını sunmadan önce ifade vermeleri ve bir özeleştirici beyanı vermeleri gerekecekti,

Reformasyon. Bulunabilecek en iyi şey olan böyle bir deneme için önemli bir haleye sahip bir felaket tellallığı gerekliydi ve Koa mükemmel bir seçimdi. Onun adı - ve her şeyden önce büyükbabasının adı - onu uzaktan aydınlatan bir deniz feneri gibiydi. Çevredeki bir mahalledeki bir mahkemenin böyle bir amblem altında görev yapması büyük bir onur olacaktır. Mahkeme salonu dolup taşacak, mesele tarihe geçecek, adalet daha önce hiç olmadığı kadar zafer kazanacak ve inanç, Kīiba'dan bile görülebilecek şekilde milyon kat güçlenecekti. Küfür eden sürtük, ardından servet getirecekti; adalet saflarında terfi telaşı olurdu.

"Ne yapmalı?" - soru buydu. İki arkadaş bunu saatlerce tartıştı. Koa, önceden bildirilen bir insan kurbanına varan bir şeyle ilişkilendirilmeyi reddetti. Ati tamamen onun arkasındaydı. Koa'nın gettoya ya da uzun zaman önce takılmaktan zevk aldığı harap olmuş banliyölerden birine gidip saklanması gerektiği görüşündeydi. Ancak Koa tereddüt etti: mahkemeden gelen celplerden kurtulmanın hala mümkün olabileceğini, Adil Kardeşlik'ten bir kararnamenin Yok Edici'nin saygıdeğer yaşta bir adam olması gerektiğini şart koştuğunu ve en azından bir süredir hizmet etmiş olduğunu düşündü. akredite edilmiş bir fahri inananlar meclisinde beş yıl geçirmiş veya bir Kutsal Savaşta yer almış veya arkasında kıskanılacak pozisyonlarda bir kariyere sahip olmuştur. *taklit*, yanıt veren, mezmur yazarı ya da büyücü, Koa'nın karşılamadığı koşullar: henüz otuz yaşındaydı, adına hiçbir şanlı başarıları yoktu, hiç din öğretmemişti, herhangi bir tarikatçı birliğin parçası olmamıştı ya da kimseye karşı silah taşımamıştı. , dost veya düşman. Sorun şu ki, bu argümanı öne sürerse, bu, kanuna yardım etmeyi reddettiğini ve kutsal saygısızlığı onayladığını gösterecekti ve sonunda mahkum kadınla birlikte stadyumda olacaktı. "Ne yapalım?" gerçekten doğru soruydu. Ati, Nas'tan Koa'nın lehine müdahale etmesini istemek için yaklaşan randevularından en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalarını önerdi. Tüm Abistan'daki en ünlü türbenin kaşifi olarak, bakanının minnettar kulağına sahip olmalı ve onun emriyle Koa bakanlıkta işe alınabilir ve böylesine stratosferik bir seviyede kişi angaryadan muaftır. ve çok aşağıdaki dünyadan habersiz. Koa şüpheliydi. Nas, bakanın kulağına sahip olabilirdi ama bakanın dinleyeceğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu; hatta tam tersini duyabilir.

Koa ürperdi ve "Beni mi istiyorlar? Pekala, onlara göstereceğim, neresinin acıdığını yok edeceğim."

Ati ürperdi. Koa'nın kalbi öfkeyle doluydu.

Yok Edici, cadı denemelerinde önemli bir katılımcıydı. Birinin davasını savunmak için mahkemede değildi - sanığın, derneğin veya davacının davası; Yölah ve Abi'nin gazabını yüksek sesle ilan etmek ve temizlemek için oradaydı. Kıdsabad'ın müteveffa Büyük Mockbi'sinin çocuğu ve muhteşem İlahi Söz Okulu'nun eski öğrencisi değilse, kim Yüce Olan'ın ve Temsilcisinin öfkesini ifade edecek belagat ve tonlamaya sahip olabilir?

"Yok Edici" ifadesinin nereden geldiğini kimse bilmiyordu; resmi unvan, şüphecilerin "Yölah'ın Aptalı"na dönüştüğü "Yölah'ın Tanığı" idi. "Yok edici" kesinlikle ortaya çıktı, çünkü uzun zaman önce, Düşmanın ve Bali ordularının hakim olduğu o karanlık zamanlarda, Yölah'ın Şahitleri inançsızlara sistemli bir şekilde kazığa geçirerek işkence uyguladılar; bir ağaç. Saraydaki müdavimler, Yok Edicilere beddualarından yola çıkarak başka, daha nazik bir ad verdiler: Vay Baba ya da Kardeş Vay, çünkü tüm tiradları "Yazıklar olsun size..." diye başlıyor. . . !" veya "Yazıklar olsun ki . . . !" Aslında, oldukça basit bir şekilde, *maket* Kutsal Savaş çağrısı yaptıklarında yaptılar. Büyük Yok Ediciler -ve bazıları mesleklerinde o kadar iyiydiler ki sanıkları bile etkilediler- "Yölah ve Abi'nin Dostları" olarak ilan edildiler, bu unvan onlara en büyük ayrıcalıkları sağladı. İsminin, bilgisinin ve enerjisinin ışığında, Koa'nın o panteona muzaffer bir giriş yapacağından ve büyük miktarda para ve saygı kazanacağından emindi; ama işte oradaydı, fakir ve asi olmayı ve temelde belirsizlik içinde yaşamayı seçmişti.

Görüşmelerinin sonunda iki arkadaş ilk fikirlerinin peşine düşmeye karar verdiler: Nas'ı aramaya gidecekler ve ondan yardım isteyeceklerdi. Başarısız olurlarsa nerede durduklarını göreceklerdi: Koa ya gettoda kaybolacak, harap olmuş bir banliyöde eriyecek ya da... . . kaderiyle yüzleş ve canının istediği gibi yok et.

Zaman çok önemliydi; duruşma bir sonraki ayın on birinci gününe ertelendi. Bu uğursuzdu, çünkü insanların

yıllık DCR, Göksel Ödül Günü'nü kutlamak için çıldırdı; seçilenlerden daha çok hayal kırıklığına uğramış ruhlar olacak, tribün kalabalıkla dolup taşacak ve stadyuma giden yol her zamankinden daha kalabalık ve kalabalık olacaktı. Utanmaz kadının taşlanması bir düzen olmayacaktı, yolun yarısına geldiğinde çoktan paramparça olmuştu. Her şeyi göz önünde bulunduran yargıçlar, hatırı sayılır bir fayda elde etmek amacıyla açıkça kaosu ve kederi büyütme istediler ve herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Bir Saygıdeğer, belki de Büyük Komutanın kendisi tarafından fark edilmek istiyorlardı, neden Abi olmasın? ve bir gün asilliğe giden merdivenin ilk basamağı olan "Yölah ve Abi'nin Dostu" onurlu mertebesine yükseltileceklerdi. Yine bir basamak daha ve bir kaleye sahip olma hakkını elde edeceklerdi. *maket*Büyük Perşembe Yalvarış sırasında, topluluğa nutuk atmak için.

Ve böylece, kader gününden iki hafta önce, sabahın erken saatlerinde, *maket*Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'na gizli bir görevle giden dürüst memurlar olarak durumlarını kanıtlayan zengin damgalı belgelerle silahlanmış, bohçalarını taşıyan tellal, Ati ve Koa mahallelerinin son sınırlarını aştılar; kalpleri patlamak üzere atıyordu, ama doğruca Abigov'a doğru yola koyuldular. Hatta bir haritaları bile vardı, arşivlerin bekçisi yaşlı Gog tarafından onlar için çizilmişti ve üçüncü Büyük Kutsal Savaş'tan kısa bir süre önce ya da hemen sonrasında bir gün, Kutsal Kitap'ta kişisel haberci olarak çalıştığı zamanı hatırlıyordu. *ômd*Ekselansları Mübaşir, onunla Abigov'a gitmişti ve orada öyle harikalar görmüştü ki, granit dağlar gibi sonsuz koridorları ve yeraltı gecesinde kaybolan tünelleri gibi etkileyici binalar; tarif edilemez makineler, bazıları felaket kadar gürültülü ve diğerleri çok stresli, hiç bitmeyen bir geri sayım içinde sadece yanıp sönüyor ve sarsılıyordu; insan beyninden daha karmaşık dosya ayırıcılar ve pnömatik tüp ağları; Kutsalı tüküren endüstriyel presler *Gkabulve* Abi'nin milyonlarca kopyası olan poster; ve her yerde, kendi başlarına ya da ekipler halinde, hepsi son derece odaklanmış ve ısıtılı hallerinde kaskatı kesilmiş insan yığınları vardı. *yanık*: gözle görülür şekilde, aşkın bir türe aitlerdi. Onlar bir

soğuk bilgelik, ama belki de alev üstüne kül olan sönmüş delilikti. Konuşmuyorlardı, ne sağa ne de sola bakıyorlardı, her biri kendisine söyleneni harfiyen yerine getiriyordu. Onlardaki yaşam soğuktu, yoktu, en iyi ihtimalle artıktı, her halükarda çok basitti; yerine alışkanlık yerleşmiş ve çok kesin bir otomatik etkileşim sistemi yaratmıştı. Abistan'ı çalıştıran bu robotlardı ama onlar gerçeğin farkında değillerdi; koku alma duyuları bu tür şeyleri hissedecek kadar güçlü değildi ve asla gün ışığını görmediler: Hizmet ettikleri din ve Sistem'in kuralları bunu yasaklıyordu. Emek ve namaz arasında, onları kasbahlarına geri götürecek tünellere koşacak kadar zamanları vardı. Yerel siren yalnızca bir kez çaldı ve konvoy beklemedi. Asla sapmadıkları rutinlerinin dışında, hantal ve kördüler. Tökezlerlerse veya yoldan çıkarlarsa, hizmetten çıkarılırlar ve atılırlar veya hurdaya çıkarılırlar. Potansiyel uyumsuzlar olarak, sırayla uyumsuz olacak olan meslektaşlarını, komşularını ve sevdiklerini endişelendireceklerdi. Bu bulaşmayı önleme yöntemi sayesinde, endişe ve beceriksizlik başlı başına salgın hastalıklar olduğundan, saflar hızla azaldı. Abistan'da işler böyleydi; ülkenin bir kaderi vardı, Yölah ve Abi'ye bu sadık, uzlaşmaz şekilde inandı, bu da onu her zamankinden daha hararetle, daha körü körüne inanmaya sevk etti. endişe ve beceriksizlik kendi içlerinde salgın hastalıklar olduğu için. Abistan'da işler böyleydi; ülkenin bir kaderi vardı, Yölah ve Abi'ye bu sadık, uzlaşmaz şekilde inandı, bu da onu her zamankinden daha hararetle, daha körü körüne inanmaya sevk etti. endişe ve beceriksizlik kendi içlerinde salgın hastalıklar olduğu için. Abistan'da işler böyleydi; ülkenin bir kaderi vardı, Yölah ve Abi'ye bu sadık, uzlaşmaz şekilde inandı, bu da onu her zamankinden daha hararetle, daha körü körüne inanmaya sevk etti.

Sadece bir iki gün içinde, arkadaşlar sağlam bir özgüven kazanmış, sanki sınırlar, tabular, iyi komşuluk kuralları yokmuş gibi bir sokaktan diğerine dolaşıyorlardı. Aksan dışında, insanların tıpkı kendi S21 mahallelerinin sakinleri gibi olduğunu keşfettiklerinde şaşırdılar; burada şarkı gibi konuşuyorlardı, orada dil gırtlaktan ve sarsıntılıydı; diğer mahallelerde nazal, ıslık ya da nefes nefese olabilir ve hepsi büyük bir sırrı açığa çıkardı: İnsanların ve nesnelerin görünürdeki tekdüzeliğinin ardında, insanlar aslında çok farklıydı ve evdeyken, aileleri ve arkadaşları arasındaydılar. dışında başka diller de konuşuyorlardı.*abilang*, tıpkı S21'de yaptıkları gibi. Aksanları, kokuları, bakışları ve ulusal bayrağı giyme biçimleri gibi onları ele veriyordu. *yanık*; ancak resmi müfettişler, Yurttaşlar, Gönüllü Yasa Uygulayan İnananlar, Gönüllü Milisler ve polise bağlı Devriyeler veya serbest gardiyanlar, kendileri yerel olduklarından ve yalnızca yerel oldukları için aksanlarındaki bu sahte notaları duyamadılar.

aynı bölge. V'ler kesinlikle yapabiliirdi, çok fazla güçleri vardı - ama gerçekten var mıydılar?

Ati ve Koa, çok resmi damgalarla kaplı resmi izin belgeleriyle korunuyorlardı, ama yine de -dikkatli, dikkatli- ellerinden geldiğince ülkenin aksanını ve görgü kurallarını benimsemeye çalıştılar, hasta ve dilsiz oynadılar, hatta işitme güçlüğü çeken ahmak.

Her şey düşünüldüğünde, övgüyü hak eden caddeydi: yaşayan bir kaostu, orada kendi kardeşini tanımazdın. Müfettişlere sürekli talep vardı, kendilerini yoruyorlardı, bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlar, bir avı diğerini yakalamak için saliveriyorlardı ve sonunda kafa karışıklığına kabusu da ekliyorlardı.

Bir mıknaatısın bir çiviye çekmesi gibi yabancı olan Ati ve Koa dikkatleri üzerine çekmiştir. Yine bir grup müfettiş tarafından çevrelenmişlerdi. Kalabalık koşarak geldi ve etraflarında bir çember oluşturdu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediler ve müfettişleri doğru sorularla yönlendirmekten çekinmediler. Ama sonuçta sorgulama çok geleneksel kaldı: Ati ve Koa bunu ezbere biliyorlardı.

"Hey! Hey, siz, yabancılar. . . Evet sen . . . bu tarafa gel."

"Selamlar kardeşlerim, saygıdeğer müfettişler."

"Yölah, Abi ve Büyük Komutan adına, tımarhanemizin Muhteremini unutmamak için, selâmet onların üzerine olsun, kimsin, nereden geldin ve nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yölah'a, Abi'ye ve Büyük Komutanımıza hamdolsun, Sayın Yargıç'ı unutmamak için, biz Devletin gizli bir görevdeki memurlarıyız, S21'den geldik ve doğruca Abigov'a gidiyoruz."

"S21 mi? Bu nedir?" "Orası

bizim mahallemiz."

"Komşun? Ve nerede?"

"Bu taraftan, güneye, buradan üç günlük yürüme mesafesi. . . ama kuş uçuşu belki sadece bir saat."

"Kuşların benim bildiğim bir mahallesi yok. Ve kutsal Qodsabad'da bizimki H43'ten başka mahalle yok. Yani başka bir şehirden geldiniz. Abigov'da ne işin var?"

"Özel dosyaları Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'na götürüyoruz."

"Abigov nedir?"

“Hükümet, Adil Kardeşlik ve diğer her şey. . .” Kalabalık uyanıktı ve doğru anda geldi: “Hey, müfettiş! Evraklarını sorun, arayın, bu günlerde mahallede çok fazla hırsızlık oldu.”

Müfettişler her şeyi kontrol altına aldı.

“Bize evraklarınızı, seyahat izniniz, Değer Kitapçığınızı ve okul kayıt kartınızı gösterin.*makeť*”

“İşte buradasınız, cesur ve yorulmak bilmez müfettişler. Kartlarımız sizin tarafınızdan incelendi.*makeť*, sabah namazımızı kıldığımız ve geceyi meditasyon ve oruçla geçireceğimiz yer.

“Puanlarınızın iyi olduğunu ve dualarınız için üst sıralarda olduğunuzu görüyorum, bu iyiye işaret.”

Kalabalık saldırılarını yineledi: “Dikkat, akıllılar, onlardan kutsal okumalarını isteyin.*Gkabal*. . . ve onları arayın, Yölah aşkına!”

“Öyleyse bir bakalım: Kutsal Kitap'ın 42. suresinin 76. ayetini oku, başlığı 7.

Gkabal” “Bu yeterince kolay, diyor ki: “*Ben, Abi, Yölah'ın lütfuyla, Müfettişlere Adil Kardeşlikten, Aparattan, Yönetimden veya sadık müminlerin hür inisiyatifinden olsun, dürüstçe, içtenlikle ve eksiksiz bir şekilde boyun eğmenizi emrediyorum. . Hareket edenlere, gizleyenlere, gizleyenlere karşı gazabım büyük olacak. Öyle olsun.*”

“İyi iyi. Sizler iyi, dürüst müminlersiniz. Seyahat izniniz onaylayıp yolunuza devam etmenize izin vermeden önce bize verecek paranız var mı? Paraya çevrilebilecekleri takdirde kutsal emanetleri kabul ediyoruz.”

“Biz düşük maaşlı memurlarız, size sadece iki teklif verebiliriz.*didis* ve Sîn'den bir tılsım, seni veremden ve soğuktan korur, mutlaka sana karamel veya ballı çörek ısmarlar.”

A

Ve böylece, Qodsabad'daki yolculukları devam etti: Gerçeği söylemek gerekirse, ne kadar geniş olduğu veya çok bin yıllık bir şehir olarak statüsü, bin kez kutsal olduğu göz önüne alındığında, pek iyi şeyler yoktu: sürekli yorucu bir kalabalık baskısı, zorunlu molalar hepsi *maketler* yol boyunca, her kavşakta teftişler, birbiri ardına dinsel törenler, hacı adaylarının doğaçlama ziyafetleri, zaman zaman Regs'in, delilerin veya kaçakların muhteşem kavgaları ve tutuklamaları; ve ayrıca bir dizi iç karartıcı manzara: stadyuma götürülen mahkumlar, kamplara giden mahkum konvoyları ve zorunlu çalıştırma; ve sonra zorunlu duraklar vardı *nadirler* (istisnai olarak, Büyük Komutan ekranda canlı yayındaysa). Abi'nin posterlerinin önünde -ki binlercesi vardı- küçük bir mısra okuyup geri çekilmek adettendi; ve dilencileri de unutmayalım, onlardan uzak durmaya çalışmak çok yorucuydu, ortalık onlarla dolup taşıyordu ve yasa her birine bir şeyler vermeyi gerektiriyordu - bir *didi*, bir ekmek kabuğu, biraz tuz, satılabilir bir kutsal emanet veya daha iyisi olmadığı için değiş tokuş edebilecekleri veya satabilecekleri bir şey.

Genel olarak, Ati ve Koa iyi gidiyordu: sahte kağıtları gerçek kağıtlardan daha iyiydi. Kalabalık onları aşağılamış olabilir, ancak kanun ve düzen güçlerini ikna etmekte hiç zorlanmadılar. Civics diğerlerinden daha can sıkıcı olsa da, cehaletten kaynaklanıyordu: Bu zavallı şeytanlar sefaletlerinden kurtarılmalıydı - bırakın anlamayı, okumayı bile bilmiyorlardı, açıklamanız, tekrarlamanız, ifade etmeniz ve tekrarlamanız gerekiyordu. her cümle onları mükemmel, üstün dindarlıkları için tebrik ediyor. Devlet işleri için Abigov'a gitmelerini zorunlu kılan bir seyahat izniyle, Ati ve Koa'nın Civic'leri hor görme ve onlara önlerindeki sokağı süpürmelerini söyleme hakları vardı, ama onlar bunu yapmaktan kaçındılar: ani bir talih tersine döndü her zaman mümkündü ve intikamları korkunç olacaktı.

Önemli olan, ünlü, göz kamaştırıcı Kiiiba'sı yükselen bir güneş gibi dört bir ufuktan görülebilen Abigov'a kadar yollarına devam etmek ve akıllarını başlarına almaktı. Oradan daha üç günlük bir yürüyüş vardı.

Yol boyunca iki arkadaş şehri keşfettiler ve hiçbir şeyi kaçırmadılar. Aslında, göz alabildiğince kendi fakir mahallelerinin kopyalarından başka bir şey değildi, ama çeşitli parçalar, dünyanın başlangıcı veya sonu atmosferinde bu kopuk şekilde bir araya getirilerek bir krallık oluşturunuyordu. mutlak tuhaflıktan. İhtiyar Gog ürpererek onları uyarmıştı: "Bizim mahallemizde daha iyi durumdayız, insanlar sizi burada tanıyor, yapacak işleriniz var ve sizi gömecek birileri her zaman olacaktır. Dışarıda seni kim alacak, köpekleri kim uzak tutacak?"

Qodsabad hayal bile edilemeyecek bir yerdi, tepetaklak olmuş, hiçbir şeyi şansa bırakmayan değişmez bir düzenin hüküm sürdüğü uçsuz bucaksız bir alan. Bu paradoksal düzenlemeden ortaya çıkan izlenim, şeylerin çılgınlığı tarafından inananların yeryüzündeki yaşamlarının tam bir kopyasını bulacakları cennetsel bir cennet vaadine dönüşen nihai, evrensel bir felaket izlenimiydi. Bu nedenle, Büyük Kutsal Savaş, burada aşağıda ve orada yukarıda her dünyada yürütülecek ve mutluluk, ister melekler ister iblisler olsun, insanlar açısından her zaman ulaşılamaz bir özlem olacaktır. Bu koşullar altında Yölah'a inanmak bir mucizeden fazlasını gerektiriyordu: Düş ile gerçeği birleştirmek için fantastik bir reklam makinesinin gücüne ihtiyaç vardı. Ama fantazmagorik ağa bir kez yakalandınız mı, Qodsabad diğerleri gibi bir evdi: bir gün kendini bir fare kadar perişan, ertesi gün bir tarla kuşu kadar mutlu hissedebilirsin ve böylece hayat devam etti, tamamen hayal kırıklığı yaratmadı; herkesin yüzde elli mutlu ölme şansı vardı.

İki arkadaş göze çarpıyordu ve bu yüzden yol boyunca meraklı yoldan geçenler yanlarına koştular ve onlara hep aynı, son derece sıradan sorular sordular: "Sen kimsin kahretsin, nereden geliyorsun, böyle nereye gidiyorsun? ?" İnsanlar, birinin evlerini, ailelerini nasıl terk edebildiğini anlamadı. *maketve* hacca gitmek veya Büyük Kutsal Savaşta savaşmak dışında ailelerinin gömüldüğü mezarlıkları; S21 adında bir mahalleyi ya da ünlüleri hiç duymamışlardı.

Sınırı oluşturan ve onu gettoda ayıran “Terkedilmişliğin Yedi Kızkardeşleri”, pek çok kişinin adını duyduğu itibarıyla. M60, H42 veya T16'da yaşıyorlardı. Ati ve Koa'nın adını hiç duymadıkları ve kutsal Qodsabad'ın kendi mahallelerinden ibaret olduğunu düşünüyorlardı. Gettonun nerede saklı olduğunu bilmedikleri için getto onları pek endişelendirmedi; onları korkutan şey, Bali'ler ve kanlarıyla büyücülük yapmak için geceleri çocukları ve inananları kaçıran lanetli Reg'lerdi. Ancak hepsi, o güzel Abistanlı kalitesini, misafirperverliğini paylaşıyordu ve yolcuları kendileriyle birlikte namaz kılmaya davet etmeleri son derece doğaldı. *maketve* gönüllü faaliyetlere katılmak, böylece yaklaşan R-Day'i göz önünde bulundurarak puanlarına önemli ölçüde katkıda bulunmak. Ayrıca onlara yiyecek ve içecek teklif ettiler ve karşılığında istedikleri para sadece bir nezaketti, kısasa kısasa, cömertlikle cömertlik bir araya geldi. Ancak ister bir savaş taktiği ister basit bir insani zayıflık olsun, kanun ve düzen güçlerinin huzurunda, nazik tutumlarını bir kenara bırakıp yabancılara karşı tacizlerde bulundular.

A

Ati ve Koa Abigov'a yaklaştıkça, Kii'ba piramidi görkemli, fantastik ihtişamını ortaya çıkarmaya başladı. O yönde attıkları her adımda piramit iki kat daha güçleniyordu. *sikkalar* yükseklikteydi ve çok geçmeden ucu göklerin akkor halindeki derinliklerinde kayboldu. Bu yakından bakıldığında, zirveyi görmek için boynunuzu yatay olarak kaldırmanız gerekiyordu.

Sonunda neredeyse hedeflerine ulaşmışlardı: geçilecek tek bir mahalle kalmıştı, A19, eskiden ortaçağ topraklarında var olan türden dayanılmaz bir karmakarışıklık - araba sürmeye uygun dar, sağlıksız gecekonduların mahallelerinde üst üste yaşayan perişan yaratıklar. cüzzamlı. Bunun nedeni, eğer varsa, gecekonduların tarihinde yatmaktadır. İnsanlar, hizmetlerini zengin lordlara kiralamak için şehrin kenarında kamp kurdular, güzel evlerini inşa ettiler, güvenliklerini sağlamak için surlar ve zindanlar kurdular ve iş biter bitmez kendilerini başladıkları yerde, dışarıda, yakalandıklarında buldular. tuzakta. Efendisiz bir köle olmak her şeyden beterd. Bundan sonra nereye gidebilirler? Aile büyüyordu, ne kadar fakir olsalar da komşularıyla bağ kurmuşlardı, "Buradan gidersen ölürsün"; yani işsizlik, garip işler arasında, ve çeşitli kaçakçılık, uzun vadeli geçici bir varoluşa yerleştiler, metal levhayı metal levhaya, tahtayı tahtaya yığdılar, hava akımını durdurmak için saz kullandılar, böylece kendilerini evlerindeymiş gibi daha rahat hissedeceklerdi. ve çocuklarını kendilerinden devralmaya hazırladılar. A19, mahalleler ilerledikçe, yalnızca çok ilkel bir gelişme aşamasındaydı; bir gün uygun kalıcı evleri, olukları ve taşmaları olan sokakları, pazarlar ve kutlamalar için meydanları, berduşlar için sığınakları ve müfettiş yığınları olacaktı. A19, mahalleler ilerledikçe, yalnızca çok ilkel bir gelişme aşamasındaydı; bir gün uygun kalıcı evleri, olukları ve taşmaları olan sokakları, pazarlar ve kutlamalar için meydanları, berduşlar için sığınakları ve müfettiş yığınları olacaktı. A19, mahalleler ilerledikçe, yalnızca çok ilkel bir gelişme aşamasındaydı; bir gün uygun kalıcı evleri, olukları ve taşmaları olan sokakları, pazarlar ve kutlamalar için meydanları, berduşlar için sığınakları ve müfettiş yığınları olacaktı.

İki arkadaş, her üç adımda bir durdurulmadan veya çekilmeden bunu yapabildiklerine şaşırarak dümdüz yürüdüler.

Son gecekondu mahallesini de geride bıraktıklarında, hükümet şehri -Tanrı'nın Şehri- önlerinde belirdi: Muazzam, titanik. Hiçbiri insan ölçeğinde değildi; insanlar burada -Yölah en büyüğüdü- sonsuza dek, sonsuza dek Tanrı için çalışıyordu. Bu bir insan çabasıydı, ama tüm insan anlayışını aştı. Bir sürpriz nefeslerini kesti: Tanrı Şehri, birkaç düzine kalınlığında, dağ kadar yüksek bir duvarla çevrelenmişti. *sikkalar!* Bunu nasıl aşacaklar, şaşkına çevirecekler! Gog bundan hiç bahsetmemişti. Arşivcinin hafızasında boşluklar vardı ve bu büyük bir eksiklikti. Diğer açıklama, duvarın Yecüc'ün ziyaretinden sonra yapılmış olduğuydu. Abigov'a gittiğinde henüz on beş yaşındaydı ve mübaşirin gölgesinden daha hızlı koşan küçük ulağı her şeyi görmedi; şimdi hafızası üzerinde çok az kontrolü olan, huysuz bir yaşlı adamdı. O zamandan beri çok şey olmuştu: işgaller, kutsal savaşlar, nükleer savaş da dahil, tüm savaşların anası, insanlık tarihindeki en büyük haydut ve mutant sürüsünü gezegene salan; Milyonlarca deli ve serseriye yol açan görkemli devrimler ve devasa baskılar olmuştu; tüm bölgeleri harap eden ve milyonlarca zavallının önlerinden kaçmasına neden olan kıtlıklar ve dünya çapında salgın hastalıklar olmuştu. Aşırı iklim değişikliği geri kalanını halletti ve gezegenin coğrafyasını kökten değiştirdi.

- hiçbir şey eskisi gibi değildi - okyanuslar, kıtalar, dağlar ve çöller, tüm jeolojik çağlar boyunca ve tek bir insan ömrü boyunca daha önce hiç olmadığı kadar yerlerinden edilmişti. Yüce Yölah yetmedi; Adil Kardeşliği ve müritlerini korumak için de bu boyutta bir duvar aldı. Gog'un Abigov'u kendi zevki için ziyaret ettiği o dönemden hayatta kalan tek şey Abi'ydi, ama o, Delegeydi, ölümsüz ve taşınmazdı. Ve önemsiz bir ölümlü olan Gog, sonunun yaklaştığını gördü.

Bu böyle gider, bir sorun çözüm bulunana kadar sorun olarak kalır. Bazen aramaya gerek yoktur, çözüm kendiliğinden gelir ya da sorun sanki büyülenmiş gibi ortadan kaybolur. İşte böyle oldu: Devasa duvarın dibinde çaresizlik içinde inleyen iki arkadaşı görünce, yüküyle yoldan geçen biri onlara döndü ve şöyle dedi: "Girişi arıyorsanız, şu tarafta, güneyde. ,

kabaca üç*chabirler*buradan ama sıkı bir şekilde izleniyor ve müfettişler katı ve dürüst. Yeterince sık denedik. . . Aceleniz varsa veya saklayacak bir şeyiniz varsa, fare deliğinden girebilirsiniz, bu yüz *sikkalar*buradan sağınızda memurlar kasbahına gidiyor. Abistan'ın her yerine sattığımız sebze ve kaçak malları gidip onlardan belge ve izin almak için kullanıyoruz. Bir bakanlığa veya Kība'ya girmek istiyorsanız, bir celp veya seyahat iznine ihtiyacınız var. Onları Toz'dan satın alabilirsin, onu atölyesinde, hemen yanında bulabilirsin.*maket*. Ona seni benim gönderdiğimi söyle Kapıcı Hu, sana iyi bir fiyat verecektir. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, onun evinde bulabilirsin. Burada A19'da özgürce hareket edebilirsiniz, müfettiş yok, çizgiyi takip ediyorlar ama çok fazla casus var, bu yüzden dikkatli olun. Hayırlı olsun, Yölah yanınızda olsun."

Ve hiçbir zaman iki arkadaş yirmiyi kapladısı*sikkalar*onların sağında. Fare deliği oradaydı. Kocaman bir fare olmalıydı, yoksa zamanla delik el arabalarının ve kamyonların girmesine izin verecek kadar büyümüştü: İnatçı kaçakçıların nesiller boyu mucizevi bir şekilde hayatta tutmayı başardıkları tufandan önceki, ateş püskürten canavarlardan birkaç örnek kalmıştı.

Tanrı Şehri'nin hayal gücüne meydan okuyan, labirente benzeyen ve bir hataya kadar kaotik bir mimari topluluk olduğu söylendi. Ve çok etkileyici: Abistan'ın tüm gücü duvarlarının arkasında toplanmıştı ve Abistan tüm gezegendi. Kadim tarih hakkında bir iki şey bilen Koa'ya göre, Adil Kardeşliğin Kība'sı, Büyük Beyaz Nehir ülkesi olan yirmi ikinci eyaletteki büyük piramidin bir kopyasıydı. Abi'nin Kitabı inananlara, Yölah'ın adının sadece Râ veya Rab olduğu çok eski bir çağda, Yölah'ın gerçekleştirdiği bir mucize olduğunu inananlara bildirdi. Nehir insanlarını putlara tapmaktan vazgeçmeye ve yalnızca kendisine tapınmaya ikna etmeye gelmişti; söylediklerini kanıtlamak için birkaç mucize gerçekleştirmesi gerekti. Ki yaptı. Anıt, bir gecede, ne yaygara kopartılarak ne de tozutularak dikilmişti.

Bakanlıklar ve büyük yönetimler zamanla daha da büyümüşü, biraz gelişigüzel, enine boyuna yayılıyordu ve Abistan'ın kendisi de her yöne, gezegenin en uzak noktalarına kadar genişlemeyi bırakmadı. Bir gün sırtımızı duvara yasladığımızda, Bigov şehrinin tamamında herhangi bir erişim yolu veya memurlar için konut inşa edilecek tek bir karelik açık alan kalmadığı ortaya çıktı. Hal böyle olunca civar köylere el konuldu ve Allah Şehri'nin surları içine entegre edildi ve Abistan'ın en sadık müminlerinden toplanıp zor yoldan eğitilen memurlara tahsis edildi; böylece trafik yolları yer altına yerleştirildi. Güvenlik bir karınca kolonisi gibi tasarlanmış ve labirent, engel, çıkmaz sokak, kontrol noktası, darboğaz, ve tüm değerleri için kısıtlama uygulanmıştı. Yetkili bir rehber olmadan kimse içeri girip çıkamazdı ve bu temelde, insanları tüneller boyunca ve ardından doğrudan yönetim binalarının koridorlarına açılan asansörlerle yukarı doğru kasbah ile ofis arasında serbestçe hareket ettirecek bir personel taşıma sistemi tasarlandı. Birisi -yalnızca Büyük Komutan Abi veya Duc olabilirdi- personelin artık her türlü ihtiyaçtan korunan ve aynı şekilde herhangi bir dış etkiden korunan Tanrı Şehri'nden ayrılmasına gerek olmadığına karar verdi. Her şey alışkanlık, zorunluluk ya da tropizm tarafından geliştikçe, memurlar ilkel insanlar haline geldi ve yavaş yavaş karıncalara dönüştü. Işıldayan siyahlarıyla örtülü ve bu temelde, insanları kasbah ile ofis arasında tüneller boyunca ve ardından doğrudan yönetim binalarının koridorlarına açılan asansörler boyunca serbestçe hareket ettirecek bir personel taşıma sistemi tasarlandı. Birisi -yalnızca Büyük Komutan Abi veya Duc olabilirdi- personelin artık her türlü ihtiyaçtan korunan ve aynı şekilde herhangi bir dış etkiden korunan Tanrı Şehri'nden ayrılmasına gerek olmadığına karar verdi. Her şey alışkanlık, zorunluluk ya da tropizm tarafından geliştikçe, memurlar ilkel insanlar haline geldi ve yavaş yavaş karıncalara dönüştü. Işıldayan siyahlarıyla örtülü ve bu temelde, insanları kasbah ile ofis arasında tüneller boyunca ve ardından doğrudan yönetim binalarının koridorlarına açılan asansörler boyunca serbestçe hareket ettirecek bir personel taşıma sistemi tasarlandı. Birisi -yalnızca Büyük Komutan Abi veya Duc olabilirdi- personelin artık her türlü ihtiyaçtan korunan ve aynı şekilde herhangi bir dış etkiden korunan Tanrı Şehri'nden ayrılmasına gerek olmadığına karar verdi. Her şey alışkanlık, zorunluluk ya da tropizm tarafından geliştikçe, memurlar ilkel insanlar haline geldi ve yavaş yavaş karıncalara dönüştü. Işıldayan siyahlarıyla örtülü Birisi -yalnızca Büyük Komutan Abi veya Duc olabilirdi- personelin artık her türlü ihtiyaçtan korunan ve aynı şekilde herhangi bir dış etkiden korunan Tanrı Şehri'nden ayrılmasına gerek olmadığına karar verdi. Her şey alışkanlık, zorunluluk ya da tropizm tarafından geliştikçe, memurlar ilkel insanlar haline geldi ve yavaş yavaş karıncalara dönüştü. Işıldayan siyahlarıyla örtülü Birisi -yalnızca Büyük Komutan Abi veya Duc olabilirdi- personelin artık her türlü ihtiyaçtan korunan ve aynı şekilde herhangi bir dış etkiden korunan Tanrı Şehri'nden ayrılmasına gerek olmadığına karar verdi. Her şey alışkanlık, zorunluluk ya da tropizm tarafından geliştikçe, memurlar ilkel insanlar haline geldi ve yavaş yavaş karıncalara dönüştü. Işıldayan siyahlarıyla örtülü

Gog, kendi tereddütlü, arkaik sözleriyle, gördüğü pek az şeyin, Abigov'un devasa bir gizem fabrikası olduğu izlenimini uyandırdığını açıklamıştı; orada görev yapanlar bunun ne işe yaradığını ve nasıl çalıştığını bilmiyorlardı; anlamak için değil, uygulamak için programlanmışlardı. Gog, dillerde bilinmeyen bir kelime kullanmıştı. *abilanqve* oldukça

tela ffuzu zor: Abigov'un bir "soyutlama" oldu ğ unu söylemişti, ama kaba bir tanım bile yapmaktan acizdi. Yaş lıları affetmek zordur, dedi Koa sıkıntıyla, yaş en azından bir iki şey öğretmeye hizmet etmeli, yoksa yaş lanmanın ne anlamı var? Ama iş te buradasın, kùltür var ve kùltür var, bilgine katkıda bulunan bir kùltür var ve sonra bilgisizli ğ ine katkıda bulunan daha yaygın bir çeş itlilik var. Gog uzun bir süre tekrar eden bir kabus gö rdü: kendisini garip seslerin oldu ğ u cehennem gibi bir koridorlar, tüneller ve merdivenler karmaş asında dolaş ırken gö rdü ve bir gö lgenin onu takip etti ğ i veya hemen önünde oldu ğ u izlenimiyle eziyet gö rdü. bazen de gelip i ğ renç bir kokuyla boynundan aş a ğ ı esiyordu. Hep aynı saatte uyanırdı: Dar bir tünelde dü mdüz koşarken, birdenbire korkunç bir gürültüyle önüne ve arkasına iki ağır parmaklık bıçak gibi dü ş tü. Onun için bitti. Umutsuz bir ç ığ lık attı ve. . . irkilerek uyandı, ter iç inde kaldı. Sadece hatırası onu nefessiz bıraktı.

Tüm cesaretlerini toplayan Ati ve Koa, fare deli ğ inden duvarın di ğ er tarafına geçtiler.

Karşı da bir kalabalık vardı, dost canlısı bir kalabalık; pazar günüydü, memurlar kirli toprak ve durgun su cennetine pis kokan taze sebzeleri stokluyordu - cılız havuçlar, lapa gibi so ğ anlar, buruş uk patatesler ve püstüllerle kaplı bir çeş it mutant balkaba ğ ı. Satıcılar diş lerinin arasından yalan söyleyerek mallarını mükemmel ve lezzetli olarak lanse ettiler. Pazar, penceresiz iki bina arasında, bir inşaat alanından arta kalan molozlarla üst üste yığı lmış dar bir geç itte kuruluyordu. Ati ve Koa, insanların ezilmesinde gö rdükleri her şeyden etkilenmiş lerdir. Memurların aş ırı solgunlu ğ u ve yakınlarda herhangi bir müfettiş in olmaması gizli şeyleri akla getiriyordu: Aygıtın kendisi bu marjinal kaçakç ılı ğ ı kış kırtmış ya da teş vik etmiş olmalı. ç ünkü memurların biraz temiz hava almasına ve geç imlerini iyileştirmesine izin verdi ve hükümetin onlara verdi ğ i ruhsuz, cimri yemek, kim bilir neden yapılan grimsi bir un ve kırmızımsı, yağ lı bir karış imdan baş ka bir şey değ ildi. kim bilir nerede Ortaya ç ı kan karış im, yağ murdan sonra zehirli mantar ve ç alılık kokan pembemsi bir yulaf ezmesiydi. Ati, sanatoryumda servis edilen tek yemek oldu ğ u için bu yeme ğ i zaten çok iyi biliyordu.

sabah, öğle ve akşam, her gün. Yulaf ezmesi görüldüğü kadar masum değildi, çünkü gizli bileşenler içeriyordu: bromürler, yumuşatıcılar, sakinleştiriciler, halüsinojenler ve alçakgönüllülük ve itaat iştahını artıran diğer katkı maddeleri.

Sıradan insanların günde beş kez beslediği pap,*kira*, besin açısından fakirdi ancak tat ve aroma bakımından zengindi; hafif kavrulmuş una yeşil bir sıvı, çeşitli otların yumuşatıldığı su ve zehir veya diğer narkotiklere yakın iki veya üç madde serpilerek elde edilebilirdi. Bu pek önemli değildi, insanlar bu şeyleri seviyordu, asıl mesele buydu.

Zaman zaman bir tüccar gelip Abistan'da hiç bilinmeyen çikolata, kahve, biber gibi ürünler getirirdi. Devlet memurları, önemli idari belgelerle ödedikleri bu ilaçlara bağımlı hale geldiler. Bazıları tutkuyla çiğneyip kokladıkları biber veya kahveye bağımlılık geliştirmişti; yirmiyeye kadar masanın altında satıldılar *didis* bir gram

Bu iyi bir fırsattı, bu yüzden iki arkadaş bunu değerlendirdi: Memurların temiz havada sebzelere bakmaktan ne kadar mutlu olduklarını görebiliyorlardı - sarhoş edici bir duygu - bu yüzden içlerinden birinin yanına gittiler. meslektaşlarından biraz daha uyanık.

"Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığına mensup ünlü bir arkadaşımızı ziyaret etmeyi çok isteriz. . . Onu tanıyor olabilirsiniz, adı Nas. . . "

İyi devlet memuru irkildi; kızardı, sonra mırıldandı, "Ben . . . uh . . . HAYIR . . . BEN . . . Onu tanımıyorum," omzunun üzerinden baktı. Sonra üstünü beklemeden koşarak uzaklaştı.

Diğerleri de benzer şekilde tepki verdi, irkildi ve topuklarının üzerine çöktü. Dili kopmuş veya konuşma ve muhakeme için beyin lobu kopmuş insanlara konuşmak kolay gelmez. Yaklaştıkları son kişi çelişkiler içinde kendi üzerine yıkıldı: " . . . BEN . . . ah . . . onu hiç duymadım . . . BEN . . . BEN . . . onu bilmiyorum . . . O gözden kayboldu . . . ve onun ailesi . . . hiçbir şey bilmiyoruz, bizi rahat bırakın!" Ve arkasına bile bakmadan sırayla ortadan kayboldu.

Ati ve Koa ezildi. Aldıkları muazzam riskler ve Qodsabad boyunca yaptıkları olağanüstü yolculuk işe yaramamıştı. Kanun kaçağı oldular ve hiç de azımsanmayacak derecede; döndüklerinde stadyum onları bekliyor olacak, gösterinin yıldızları onlar olacak; yargıçlar Koa'nın adına çok fazla yatırım yapmışlardı ve böylesine ölümcül bir aşağılama, en iyi türden hızlı bir intikam almayı gerektirecekti - kazığa veya kazanlarca kaynar yağa geri dönülmesi. Ati ve Koa bir daha eve dönmeyi akıllarına getiremezlerdi.

Tekrar tekrar, akla gelebilecek her tonda, "Kayboldu!" dediler. . . .
"Ortadan kayboldu?" Lanet kelimeyi anlamadılar, ürkütücüydü: "Kayboldu", bu ne anlama geliyordu - Nas öldü mü, yoksa tutuklanmış, idam edilmiş, kaçırılmış mı? Yoksa kaçmış mıydı? Neden? Başka ne? Bu, insanların onu aradığı anlamına mı geliyordu, aranıyor muydu? Neden? Ya ailesi, neredeydiler, hapishanede, toplu bir mezarda, bir yerlere saklanmışlar? "Ortadan kayboldu!" . . . "Ortadan kayboldu?"

"Ne yapalım?" bir kez daha acil soru oldu. Adımlarının onları nereye götürdüğünden hiç emin değillerdi, sonunda dışarı çıktılar.*makethu* onları işaret etmişti. Küçük, sıcak, rustik bir yerdi, zemini taze samanla kaplıydı ve orada dua etmek ahırda beslenmek gibiydi. Aniden Qodsabad'ı geçerken biriktirdikleri yorgunluğu hissettiler; durup düşünmek için sakin ve temiz havaya ihtiyaçları vardı. Durumları umutsuzdu; geri dönüş yoktu ve ilerlemenin yolu yoktu.

bu *taklit* Bu yeni tapanları rahatsız eden bir şey olduğunu görebildiği için yanlarına geldi.

"Hu geldi ve bana senden bahsetti - üzgün olduğunu ve gidecek bir yerin olmadığını görebiliyorum. Bu gece burada uyuyabilirsin ama sabah ilk iş buradan gitmen gerekecek. Bela istemiyorum, her yerde casuslar var. En iyisi gidip Toz'u görmek, o sana nasıl yardım edeceğini bilir. Ona söyle Rog *taklit* gönderdi, sana iyi bir fiyat verecek."

Ama herkesin tavsiye ettiği Toz kimdi? Ertesi gün onu görmeye gidecekler ve onun var olup olmadığını ve gerçekten her şeye bir çözümü olup olmadığını öğreneceklerdi.

Geceyi düşünerek geçirdiler. *bumakethor*layan ruhlarla doluydu, mışıl mışıl uyuyordu; her köşede bir sarılı gölge vardı*yanık*- beş parasız gezginler, şansı yaver gitmeyen insanlar, evsizler, hatta belki de kaçaklar. Ati ve Koa'nın üzerinde nahoş bir izlenim oluştu: yapışkan, acı verici bir korku; Just Brotherhood'dan. O şeyin ne olduğunu, gerçekten yararlı bir kurum mu yoksa dört duvar arasındaki muazzam bir gizem mi olduğunu öğrenmeye hiç çalışmamışlardı ve doğruyu söylemek gerekirse, bunun ima ettiği katı teslimiyetin ötesinde kimse gerçekten umursamıyordu, çünkü insanlar başa çıkmak için kendi günlük dertleri. Alışkanlık, başlangıçta yerinde olmayan her şeyi siler. Adil Kardeşler'in Abistan'da garip bir şekilde hüküm sürdüğünü iki arkadaş anlamaya başlıyordu: Tam ama korkaktı. her yerde mevcut ve uzak ve insanlar üzerindeki mutlak gücüne ek olarak, kim bilir hangi paralel, daha yüksek dünyaya yönelmiş başka bilinmeyen, esrarengiz güçlere sahipmiş gibi görünüyordu. Saygıdeğerler insandı, ama Abi gibiydiler - daha az bir dereceye kadar tabii ki, ama aynı zamanda ölümsüz, her şeye kadir ve her şeyi bilendiler. Temelde yarı tanrılar. Dünyadaki güçlerinin boyutunu başka nasıl açıklayabilirdi ki? Yine de altta yatan bir paradoks vardı: Eğer onlar tanrı ya da yarı tanrıysa, bitler ve sorunlarla dolu bu kadar önemsiz yaratıklar olan insanlar arasında ne yapıyorlardı? Erkekler tahtakuruları, solucanlar ve sadece bir gün yaşayan diğer zayıf yaratıklarla karışır mı? Hayır, onları ayaklar altında ezip yollarına devam ederler. Bu tür karşılaştırmalar her zaman alakalı değildir, size şunu kabul edeceğim; hayat bir sorudur, asla bir cevap değildir. ve insanlar üzerinde sahip olduğu mutlak güce ek olarak, kim bilir hangi paralel, daha yüksek dünyaya yönelmiş başka bilinmeyen, esrarengiz güçlere sahipmiş gibi görünüyordu. Saygıdeğerler insandı, ama Abi gibiydiler - daha az bir dereceye kadar tabii ki, ama aynı zamanda ölümsüz, her şeye kadir ve her şeyi bilendiler. Temelde yarı tanrılar. Dünyadaki güçlerinin boyutunu başka nasıl açıklayabilirdi ki? Yine de altta yatan bir paradoks vardı: Eğer onlar tanrı ya da yarı tanrıysa, bitler ve sorunlarla dolu bu kadar önemsiz yaratıklar olan insanlar arasında ne yapıyorlardı? Erkekler tahtakuruları, solucanlar ve sadece bir gün yaşayan diğer zayıf yaratıklarla karışır mı? Hayır, onları ayaklar altında ezip yollarına devam ederler. Bu tür karşılaştırmalar her zaman alakalı değildir, size şunu kabul edeceğim; hayat bir sorudur, asla bir cevap değildir.

Sonunda uykuya dalmadan hemen önce, en kısa zamanda ünlü Toz'u görmeye gideceklerine karar verdiler. Her şeyi bilseydi ve her şeyi yapabilseydi ve söylendiği kadar müsait olsaydı, o zaman Nas'a ne olduğunu öğrenmelerine yardım ederdi - yaşıyorsa ona, öldüyse ailesine ulaşmak için. ya da hapishanede. Ayrıca Toz'dan kendilerine bir sığınak bulmasını isteyeceklerdi ki bu, düzenin hiç kurulmamış gibi görüldüğü A19'da zor olmasa gerek. Koa'nın ağırlığınca altın değerinde bir eşyası vardı ve bir mümin kendini feda etmekten kendini alamazdı.

sahip olmak için her şey: Abi'nin kendisinden büyükbabasına Kutsal Savaş'a olan bağlılığından dolayı onu tebrik eden bir mektup.

Töz bir bukalemundu, hemen anlardınız; duruma uygun yüzü takma yeteneğine sahipti. Bu yüzden Ati ve Koa'yı ilgili bir arkadaş olarak karşıladı. "Kardeş Hu ve Rog*taklit*Bana dertlerinizi anlattınız, gelin, gelin, kendinizi evinizde hissedin, burada güvendedeyiz" dedi kollarını sallayarak. Güven duygusuyla sarsıldılar.

Bir diğer şaşırtıcı şey ise Toz'un milli forma giymemesiydi.*ateş*, ve bunda uygunsuz bir şey yoktu: o, onların böyle gördükleri ilk insandı. *buyanık*Abistan'da sadece bir giysi değildi; Müminin üniformasıydı, inancını giydiği gibi giyilmesiydi: Birini asla çıkarmadı, diğerini de terk etmedi. Bunu açıklamak için birkaç kelime almaya değer. Onu icat eden ve mükemmelleştiren Abi'nin kendisiydi.*yanık*Delege olarak kariyerinin başında. Kendini cahil, pire basmış insan kitlesinden ayırmak ve varlığı ve güvenle vaaz etmek onun göreviydi. Efsaneye göre, onlara satmaya çalıştığı bu yeni tanrı hakkında bir açıklama talep eden nankör kalabalığın karşısına çıkmak için eline gelen ilk şeyi, yeşil bir çarşaf olan yeşil bir çarşafı omuzlarına attı, sonra inancı az olan asi haydutlarla yüzleşmek için yola çıktı. Rüzgarda dalgalanan pelerini ve uzun, ateşli sakalıyla görkemli bir şekilde ortaya çıktığında, kalabalık kavradı, şekli değişti ve daha fazla uzatmadan onu peygamberleri olarak alkışladılar. Ertesi sabah onları eğitmek için halkın yanına geldiğinde, "Abi, kukuletanın nerede? Takın ki, bize doğruyu söylediğinizi dinleyelim. " Her şey böyle başladı: İnsanlar, kukuletanın keşişi nasıl yarattığını, inancın da müminleri yaptığını öğrendi. Abi'nin boynuna küçük bir iple bağlanan doğaçlama pelerini, baldırlarına doğru dökümlü olarak genişledi; kısa sürede Onurluların üniforması haline geldi, ardından*maket*, sonra yetkili tüm ajanlar ve sonunda herkes için zorunlu hale geldi - halkın erkekleri, kadınları ve çocukları. Pelerinin eteği kimin kim olduğunu belirtmek için

farklı renklerde üç paralel şeritle süslenmişti: ilki cinsiyeti gösteriyordu, erkekler için beyaz, kadınlar için siyah; ikincisi meslek, memurlar için pembe, esnaf için sarı, müfettişler için gri, din adamları için kırmızı; ve üçüncüsü sosyal sınıfı gösteriyordu - alt, orta, üst. Zaman içinde kod, durumların çeşitliliğini dikkate alacak şekilde gelişti; şeritlere yıldızlar, ardından hilaller eklendi. Sonra başlık vardı - atkılar, şapkalar, fesler, takkeler veya boneler, sandaletler, sakal ve tıraş şekli. Bir gün, birkaç bölgeyi kasıp kavuran bir ateşin ardından, kadınların *yanık* ayaklarına kadar uzatılmış ve vücudun etli, çıkıntılı kısımlarını sıkıştıran bir bağlama kayışları sistemi ile takviye edilmiş, ardından flaşörleri içeren ve başı sıkıca saran bir başlık ile tamamlanmıştır; buna denirdi *yanık kaba*, kadının *yanık*, yapılan *yanık*; evli kadınlar için yeşil şeritli siyah, bakireler için beyaz ve dullar için griydi. *Burni* *Neyanık* kirli beyaz yünlü bir kumaştan yapılmıştır. Şerefe layık olana şeref: Muhteremler' *yanık*, olarak bilinir *burni civciv*, kadife, kaparisonlu, yaldızlı ve parlak, ipek astarlı ve altın iplik süslemeli, ermin bir başlık ve gümüş iplikle dikilmiş günlük oğlak derisinden sandaletlerle giyildi. Bu cübbe, asası değerli taşlarla kaplı gül ağacından bir kraliyet asası ile tamamlanıyordu. Saygıdeğerlerin katipleri ve muhafızları da ağır bir şekilde süslenmişti. Yani kiminle uğraştıklarını anlamak için tek bir bakış yeterliydi. Teslimiyet ilkesinin altında tekdüzelik ve markalaşma ilkesi yatıyordu. Ancak gerçeklik biraz farklıydı; insanlar o kadar disiplinli değildi ve fakirler renkleri, hele parlak ve ışıltılı herhangi bir şeyi özellikle tercih etmiyorlardı; onların *yanık* tekdüze gri, kirli ve yoğun şekilde yamalıydılar, ancak onlardan memnundular. Abistan otoriter bir dünyaydı ama titizlikle uygulanan çok az kanun vardı.

Toz, tuhaf kıyafetlerinin içinde son derece rahat görünüyordu. Abistan'da bu şeyler olmadığı için kendi uydurduğu veya kim bilir nereden bulduğu kelimelerle onlara atıfta bulunmuştur: Vücudun belden aşağısı için alt kısım giydirilmiştir. *pantolonlar* ve gövdesi boynuna kadar *gömlek* ve bir *ceket*; ayakları su geçirmez kaplıydı *ayakkabı* ve her şey düğmeli, üst üste binen, düğümlü veya kuşaklıydı. Bir palyaçoya yakışır bir kıyafetti. Dışarı çıkmak

sokağa çıktı, normale döndü; ayakkabılarını çıkardı, bacaklarını kıvırdı *pantolon*lar baldırın ortasına kadar, her türlü araziye uygun iyi sandaletler giydi, sonrayan komuzlarının üzerinde müreffeh bir tüccara yakışıyordu - ve işte oradaydı, isimsiz kalabalığın içinde görünmezdi.

Aceleyle iki arkadaşını dükkânının arkasına itti; başka bir gezegenden gelmiş gibi görünen tuhafliklarla doluydu. Ödevini yapmış, her eşya için bir isim bulmuş ve ne işe yaradığını biliyordu. Sohbetleri sırasında -Toz konuşkandı- ziyaretçilerine bazı şeyleri işaret ederek, onların üzerinde oturduklarını bildirdi. *sandalyeler*, yaklaşık bir *masave* duvarda asılı olan tahta parçalarının *resimler*, ve orada, üzerinde *büfeler* *Nekaideler*, bakışları neşelendiren o küçük şeylere denirdi *biblolar*. Ve hiç tereddüt etmeden ve hata yapmadan her şeyi adıyla çağırarak yoluna devam etti. Bu kadar çok ismi, bu kadar çok yabancı nesneyi ve kimsenin bilmediği bir dilde nasıl hatırlayabildi? Bu, iki arkadaşın anlamaya çalışmadığı bir muammaydı.

Dostane şaşkınlıklarından cesaret alan Toz rahatladı ve iyi huylu ve açık sözlü oldu.

“Bunlar seni şaşırtıyor, bunu görebiliyorum ama bilseydin burada tamamen sıradan olmayan hiçbir şey olmadığını görürdün, çünkü o yok olmuş çağda insanlar böyle yaşıyordu, adını hiç duymadın. Sabırla ve hatırı sayılır bir güçlkle, dükkânımda ve evimde, hiç bilmememe rağmen beni nostaljiyle dolduran o dünyadan bir parça yeniden inşa etmeyi başardım. . . ama belki de bunların ne olduğunu bilmiyorsun, onlar *kitabın*. . . Sana biraz göstereceğim, yukarıdaki odam onlarla dolu. bende de *varkataloglar*, *Ve broşürler*, bakması o kadar güzel ki, ne hakkında olduklarını anında anlayacaksınız. Onları sadece arkadaşlara gösteriyorum. . . ve dürüst olmak gerekirse, bu kısımlarda bende hiç yok. . . Gerçek zevk bencildir. . . Ben satarken zevkimi müşteriye iletirim ve sonra başka zevkler arıyorum.”

Ati ve Koa büyülenmişti. Toz gerçekten olağanüstüydü; mübarek gün boyunca onu dinlemeye hazırdılar. Yeryüzünde böyle insanların var olabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Mutluydular ve gururları okşanmıştı; Toz onlara, onların kendisine güvendiği kadar güvendi, onlara her şeyi anlattı. . . açık gibi *kitap*.

Sonra ziyaretlerinin amacına geldi. Birkaç kelimeyle onlara her şeyi bildiğini ve gerisini tahmin ettiğini gösterdi; açıklamalarla zaman kaybetmelerine gerek yoktu.

"Arşiv, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'nda görevli bir arkeolog olan Nas adlı bir arkadaşını aradığınızı biliyorum. Muhteşem Delegimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) mukaddes vahyi aldığı Mab köyündeki soruşturmayı yürüten parlak bir genç adam. *Gkabal*. Fare deliğinin yanındaki karaborsada sorularınızla birkaç dürüst memuru ürküttünüz ve doğal olarak onlar da patronlarına ve Moral Health yargıçlarına neyin peşinde olduğunuzu bildirdiler. Ne yazık ki, orada oldukları ve sorularınızı dinledikleri için ağır şekilde cezalandırıldılar. . . Ve o andan itibaren bilgi kulaktan kulağa dolaştı ve sonunda bana ulaştı. Bu işler böyledir, eninde sonunda her şey bende biter, ben herkesle arkadaşım. Pekala, şimdi bana Nas'la nasıl tanıştığınızı anlatın ve bana kendinizden bahsedin. Sana yardım etmemi istiyorsan, bana her şeyi anlatmalısın."

Ati ve Koa bir an bile tereddüt etmediler. Ati, Sîn'deki sanatoryumdan Qodsabad'a dönerken bir yerde Nas ile nasıl tanıştığını, hacıların keşfettiği gizemli köy hakkında nasıl uzun sohbetler yaptıklarını anlattı. Nas huzursuzdu, Ati'nin tam olarak anlamadığı garip şeyler söyledi - keşfinin Abistan'ın ve inançlarının tam da reddi olduğunu söyledi. Koa devraldı ve kendi hikayesini, soykırımcı ailesine nasıl isyan ettiğini anlattı; nasıl geri çekildiğini - ve bu, harap olmuş banliyölerde veya kayıp köylerde onun için bir geçit töreni haline geldi; Balis gettosuna kaçışlarından ve Abistan'ın var olmadığına, Qodsabad'ın sadece bir eser, bir mezarlığı saklayan bir sahne dekoru veya daha kötüsü olduğuna dair kesin bir kanaate sahip olan Qodsabad boyunca yaptıkları yolculuktan bahsetti.

Onları mahallelerinden ayrılmaya ve Nas'tan yardım istemeye zorlayan korkunç meseleyle bitirdiler: Koa'nın

5 çocuk annesi genç kadının, küfürle suçlanarak stada mahkum edildiği davasında Yok Edici olarak atanması.

Günün büyük bir bölümünde bu konulardan söz ettiler, ancak kavrayamayacağımız şeyleri anlatmak için basit bir konuşma yetmediğinden, genel olarak zaman geçirmeye yardımcı olan ve iştah uyandıran hayat hakkında felsefe yapmaya başladılar. Toz onlara alışılmadık türden bir yemek sundu, daha önce hiç görmedikleri yiyecekler, *Beyaz ekmek, pate, peynir, çikolata* ve acı, yakıcı bir içecek çağırdı *Kahve*. Sonunda bahçeden bir sepet meyve aldı. *büfe*— muz, portakal, incir ve hurma. Ati ve Koa neredeyse derilerinden atladılar, bu şeylerin onlar doğmadan çok önce yeryüzünden kaybolduğunu ve kalan birkaç mahsulün Onurlulara ayrıldığını düşünüyorlardı. Bundan sonra Toz cebinden küçük bir kese çıkardı ve içindekilerle kuru otlarla dolu dört parmak uzunluğunda beyaz bir çubuk yaptı; sonra onu dudaklarının arasına aldı, diğer ucunu yaktı ve duman çıkarmaya başladı. Korkunç koku onu iğrendirmiyor, tam tersine sevindiriyor gibiydi. O kelimeleri kullandı *sigara* ve *tütün* ve bunun onun tek küçük günahı olduğunu söyledi. Günahın ölümcül olabileceği bir dünyada kişinin günahkâr bir şeyi kabul etmesi zordu.

Bunun iki yolu yoktu, Toz kendi dünyasında yaşıyordu ve bunun Abistan'la hiçbir ilgisi yoktu. Abistanlı mıydı? Nereden geliyordu, gücünü nereden almıştı, insanların sadece Abigov'un surlarının tepesinden yan tarafa fırlattıkları üzerinde yaşadığı ve hayatta kaldığı böylesine vasat bir mahallede ne işi vardı? Toz'un kendisi özel bir şeye benzemiyordu, kısa boyluydu, tıknazdı, kamburdu, boynu siskaydı, elleri gülünç derecede küçüktü ve ellili yaşlarında olmalıydı, çoktan sarkmış ve ağarmıştı. Onda parıldayan tek şey bakışları, kültürü, zekası, karizması ve onu çevreleyen gizemli havasıydı. Bu nitelikler ona nasıl gelmişti: Sihirli lambasından tamamen silahlanmış olarak çıkan bir cin gibi böyle mi doğmuştu? yoksa onları bir ömür boyunca mı elde etmişti? Her halükarda, onu mahallenin kralı yapan bu nitelikleriydi.

Uzun bir süre sessiz kaldı, iki sigara içip iki kahveyi yudumlayacak kadar zaman aldı, sonra Ati ve Koa'ya dönerek sertçe, "İşte yapacağımız şey şu. Arkadaşını öğrenene kadar seni güvenli bir yere, bana ait bir depoya yerleştireceğim. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz" dedi.

Sonra gözlerinde hafif bir gülümsemeyle: "Acılarım için bana ne vereceksin?"

Koa cebindeki gizli bir cebe uzandı.*yanık*ve bir bez çıkardı, açtı ve orada saklanan kağıdı Toz'a verdi. Toz okudu, onlara baktı ve kahkahalara boğuldu. Kâğıdı masadaki bir çekmeceye koydu ve "Teşekkürler, bu çok değerli bir hediye, onu güzel emanetler koleksiyonuma ekleyeceğim. Tamam, şimdi dışarı çıkmam gerekiyor, görüşmem gereken bir müşteri var. Beni takip et, şimdilik yukarıda kalmanı sağlayacağım. Gürültü yapmayın, camlara yaklaşmayın lütfen. . . Günün sonunda döneceğim. Hava karardıktan sonra seni depoya götüreceğim."

Daha fazla uzatmadan sandaletlerini giydi ve *yanık*ve tozlu sokaklarda gözden kayboldu. Hareketlerinde bir şey ima ediyormuş gibi görünen bir sinsilik vardı, ama onunla ilgili her şey o kadar zarif ve incelikliydi ki, o şey her neyse onu sildi.

Kendi hallerine bırakılan iki arkadaş, sıcak ve gizemli Toz'un evini keşfetme fırsatı buldu. Hepsi denizdeydi, gördükleri her şey oraya başka bir gezegenden gelmişti. Bu şeylere nasıl isim verilir, hangi dilde? Dükkanın arka odasında olduğu gibi, *sandalyeler, Amasa, Abüfe, resimler* ve birçok çok eğlenceli *biblolar*. Ve diğer gerçekten garip nesneler. Qodsabad'da benzer meskenler varsa, bunlar çok zengin ileri gelenlere ait olmalı - başka kim - ve bu çok zengin ileri gelenler, tedarikçilerini Toz'u mutlaka tanıyorlardı: Abistan'ın tamamında başka kimse olamaz, demişti. kendisi. Yasa herkes için tekdüzeliği öngörüyordu ve Toz, kuralı doğrulayan mucizevi istisnaydı. Yoğun kütlenin arasında böyle eşsiz bir adam bulmak gerçekten bir muammaydı. Halkın böyle olağandışı şeylerden haberi yoktu, hepsi aynı gemideydiler, yıkık dökük mahallelerin, yıkık dökük binaların, yıpranmış evlerin, sallanan kulübelerin, bir iki boş odanın, tek bir tuvaletin, her şeyin yapıldığı kasvetli bir dünyanın içindeydiler. yemek pişirmek, yemek yemek, uyumak; kural birdi *yanık*kişi başına, onarılacak

kefene çevrileceği ve mümkün olduğu kadar uzun süre çözülen bir çift çarık olacağı son güne kadar defalarca. Kasvetli bir süreç iş başındaydı: kimse eskiyi yeniyle nasıl onaracağını bilmediğinden, bunu eskiyle, aynı mahsulü kullanarak yaptılar ve böylece herkes ortadan kaldırmayı umdukları dertlere yenilerini ekledi. Gerçekten de: ama eski bir dünyada yeni fikirler nerede bulunur?

Toz, öğleden sonra yine aynı şekilde sinsice geri geldi. Tükenmiş, dalgın görünüyordu. Koltuğuna çöktü, iki kahve doldurdu ve moralini yükseltmek için iki sigara içti. Sonra Toz onları gafil avladı: ağzından yuttuktan sonra burnundan dumanı üflerken büyülenmiş gibi izliyordlardı ve aniden onlara garip bir soru sordu:

"Hiç belirli bir Democ'u duydunuz mu?"

"D . . . dimoc? Bu da ne?"

"Hayalet . . . gizli bir örgüt. . . kimse bilmiyor . . . Anlaşılan insanlar ara sıra bundan bahsediyor," dedi belli bir bıkkınlıkla, can sıkıntısı ve inanmazlığın eşiğinde.

Ati ve Koa anlamadı. Şaşkınlıkla, neredeyse korkuyla birbirlerine baktılar; dünyayı keşfedeceklerse, onun karmaşıklığına girmeleri ve evrenin gizem, tehlike ve ölümle dolup taşan bir kara delik olduğunu hissetmeleri gerektiğinin farkına varıyorlardı; aslında yalnızca karmaşıklığın var olduğunu, basitliğin ve görünen dünyanın onu yalnızca kamufle ettiğini keşfetmek anlamına geliyordu. Bu nedenle, anlamak imkansız olacaktır; karmaşıklık, her türlü anlayışı engellemek için en çekici basitleştirmeyi nasıl bulacağını her zaman bilecektir.

Ati'nin bir anlık ilhamı vardı. Anılar ona geri geliyordu. . . sanatoryum . . soğuk, yalnızlık, açlık. . . ve uyurken hezeyan. . . Evet hatırladı. . . orada, göğ e çok yakın, zirvelerin ve dağ geçitlerinin kafeslerinde, aslında bilmediğiniz bir şeyin ötesinde kaybolan kervanlar. . . bir kenar . . . hayali bir çizgi . . askerler işkence gördü ve öldürüldü. . . insanların sessizliği. . . konuşmadılar çünkü hiç konuşmamışlardı çünkü hiçbir şey bilmiyorlardı ve bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. . . Yine de, bu kaybolmaların ve cinayetlerin ve tehdit yüklü bu atmosferin arkasında bir şeyler olmalıydı.

birisi, olmak zorundaydı. . . gölge . . . hayalet . . . arzu . . . gizli bir örgüt. . . O şey olabilir mi? . . o kişi . . . demo . . . Dimoc? Ati bu kelimeyi ya da ona benzer bir şeyi duyduğundan emindi. . . ama bu hasta bir adamın saçmalamasıydı. . . Birisi hakkında konuşmuştu. . . demo . . . demo. . . iblis? . . . O da işkenceden bahsetmişti. . . ama kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. . .

Gece çöktüğünde Toz onları, kendisinin söylediği gibi sadece dükkânın yanında değil, mahallenin diğer tarafında açık olan depoya götürdü ve hiçbir makul insan mantığına kesinlikle uymayan bir labirentten geçerek oraya ulaştılar. Bir labirent son derece zeki bir şeydir, ama bu durumda değil; yol rüzgarı takip etti ve sürekli değişiyordu. Issız sokaklarda, orada burada sinsi gölgeler yanlarından kayıp giderken karanlık peşlerine düştü. Toz içgüdüsel olarak yönlendirilmiş gibiydi. Ah, gelmişlerdi. Bu kasvetli yer, bu devasa karanlık kütle, bir ambardı, bir küp, üzerine paslı sac yığınlarının dikildiği beton bir kaideydi. Sadece aysız bir gökyüzünün ve seyrek yıldız saçılımının görmelerine izin verdiğini anlayabildiler: Sağda ve solda hayaletimsi ambarlar, arasına sıkıştırılmış tozlu bir ara yol, Qodsabad'daki tüm köpekler ve kediler gibi açlıktan, sıracı ve dayaklardan bitkin düşen köpek ve kedi kabileleriyle birlikte sinsice dolaşıyorlar. Uzakta -ya da hemen yakındaydı- hantal boşlukta büyüğü bir şey duyabiliyorlardı, ağlayan bir bebek ve ninni söyleyen bir kadın. Toz kapıyı açtı. Metalik bir ses çınladı. Bir kibrit çaktı; geceden dev gölgeler çıktı ve duvarlarda çılgınca dans etmeye başladı. Havanın havasızlığından, karmaşık bir kokudan bunalmışlardı: çürüyen, paslı, mayalanmış, ölü bir yaratık, küfle kaplanmış nesneler. Bir kibrit daha çaktı ve ağır bir şamdanda bir mum yaktı. Sarı ve siyah, titreyen gölgelerle çevrili zayıf bir ışık titriyordu. Burada burada mobilya parçaları ve biblolarla dolu sandıklar, çantalar, fiçiler, kavanozlar, makineler, heykeller ve sandıklar vardı. Arkada metal bir merdiven ve üst katta alçak tavanlı iki bitişik oda vardı. İkincisinde, bir sandıkta bazı tabaklar vardı; duvarın yanında bir sandık ve bir sıra vardı ve bir rafın üzerine birkaç battaniye yığılmıştı; bir köşede içi su dolu bir kova lazımlığın yanında duruyordu. Dış duvarda, Toz'un aceleyle eski bir bezle gizlediği bir pencere vardı. "Benim çalışmam, onun

Adım Mou, alacakaranlıktan sonra sana biraz yiyecek getirecek. Kimse onun gelip gittiğini görmeyecek, kendini nasıl görünmez yapacağını biliyor. Sepeti deponun girişindeki bir köşeye bırakacak. Onunla konuşma, o sağır ve biraz saf. Sağduyulu ol, dışarı çıkma, kimseye açılma, casusların hepsi gergin, senden biraz para kazanmayı çok isterler. . . Biri onları harekete geçirdi, bir *muaf* Aparattan. . . ya da üst düzey biri," dedi, yerleştiklerinde.

Ayrılmadan önce, "Sabırlı olun. . . Dikkatli olmalıyım, bu hassas bir konu. Çok hassas."

İki arkadaş, el yordamıyla el yordamıyla orayı keşfettiler; karanlığa ancak elleriyle girilebilirdi.

Depo kasvetli bir yerdi; ömrü boyunca binlerce iflasa tanık olmuş olmalı ve her yerde sallanıp gıcırdıyordu. Depoladığı antikalar sadece ıssızlığı artırdı. Toz onlara birer hazineymiş gibi değer verdi; onun gözünde sadece eski şeylerin herhangi bir değeri vardı ve bu değer onların yaşlarıyla orantılıydı. Toz bu kadar çok şey topladıysa, onları satmak içindi ve eğer sattıysa alıcıları olmalı: bu da başka bir muammaydı. "Gizem" akıllarına en sık gelen kelimeydi.

O gece daha önce hiç olmadığı kadar uyudular. Yorgunluk, gerginlik, bekleme ve havada bir sürü bilmece var.

Gecenin bir noktasında Ati, sanatoryumda geçirdiği o yavaş ölüm zamanını hatırlarken yine uzaktan sesler duydu, bir bebek ağlıyordu ve sıcak sesli bir kadın ninni söylüyordu. Bir rüyada, hayatın tamamen ölmediğini düşündü.

T beklemeye devam etti. Sonsuz bir boşluk içinde sekiz sonsuz gün geçmişti. İki arkadaş, sürekli olarak Toz'un onları ihmal edip etmediğini veya soruşturmasının bir yerlerde takılıp takılmadığını merak ederek kendilerini hasta etmeye başladılar. Akşam, kutsal günün yedinci namazı civarında, sadık Mou'nun gizlice depoya geldiğini, bir bidon su dolu sepetini yere koyduğunu ve sessizce gözden kaybolduğunu duyunca rahatladılar. Ev sahipleri, en azından günlük ekmekleri söz konusu olduğunda onları unutmamıştı. Qodsabad'ın zorlu sevinçlerini deneyimledikten sonra, sadece Abigov'a girmenin ne kadar büyük bir başarı olduğunu hayal etmekte hiç zorlanmadılar. İsterlerse konuşabileceklerini asla bilmeyen makineleri sorgulamak, kesinlikle ürkütücü ve görünmez olan liderlere gitmek, onlardan sırlar elde etmek için, sadece imkansızlar alemine aitti. Ama Toz, Toz'du ve imkansız onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çok hızlı bir şekilde, yalnızca bir iki gün içinde eski moda yaşamayı öğrenmişlerdi: başları dönmeden masada ve sandalyelerde vakarla oturmak; tek tek tabaklardan tanımlayamadıkları, zararsız mı yoksa öldürücü mü, yasal mı yoksa yasadışı mı olduğunu belirleyemedikleri yemek yerken; Baykuşlar gibi bütün gece onları uyanık tutan kahve içmek. Ve özlemeye başladılar *kira*, ulusal yulaf ezmesi, en korkunç şekilde. Bazen, rüzgar doğru yönden estiğinde, yanık baharat aroması sokaktan yükselir ve burun deliklerini gıdıklar. Bu yüzden kokunun burun deliklerine biraz daha girmesi için pencereyi aralık bırakır ve keyifle hapşırırlardı. Yolun karşısındaki eski, yıkık dökük evden onlara doğru koku geliyordu;

gece sesi güçlendirildi, bebeğin ağlamasını ve ona çok sadık bir şekilde eşlik eden çok nazik şarkıyı duyabiliyorlardı.

Güneş ışığı ve ılık havayla parıldayan bir sabah, melodik sesli görünmez kadını bir an için gördüler. Avlusundaydı, on karesikkalar betondan, bir köşesinde ıvır zıvır, diğerinde su sarnıcı, ortasında leğen ve yanında odun ateşinin üzerinde üçayak üzerinde kazan; Duvarın önünde çamaşırların kuruduğu ölü bir ağaç duruyordu. Anaç kadının bütün bir aileye yetecek kadar hacmi ve kıvrımları vardı, iri, kör edici derecede beyaz göğüsleri bir sürü küçük Gargantua'yı besleyebilirdi; Bebeğin ne yiyeceği ne de rahatı konusunda endişelenmesine gerek yoktu ve ağacın alçak bir dalından sarkan sepette mışıl mışıl uyuyordu. Mutlu anne leğenin yanında çömelmişti ve bu, gerçek bir zevkle çamaşırları yıkarken kalçasının özellikle iyi donanımlı şeklini vurguluyordu. Çocuk bezlerini ve önlükleri yıkayarak, nakaratı kabaca şöyle olan romantik bir küçük melodi söyleyerek zamanını böyle dolduruyordu. *Abilang* zengin tekerlemelerle doludur; hayat kelimesidir *vi*, çünkü aşk *vi* ve kan için *vs*. Böylece verdi, "*Tivî mivî i mivî tivî i vii sii nivy*." Yanlış olmasın, bu aşk ilanı Abi'ye hitaben yazılmıştı, harika ayet kutsaldandı. *Gkabal*, başlık 6, bölüm 68, ayet 412, ancak en derin niyet, olduğu gibi, tamamen başka bir şeydi. Sadık annenin kendini dinde kaybetmek için yapacak çok şeyi vardı; hayatı ve mutluluğu çocuğu etrafında dönüyordu ve o, kendisine borçlu olduğunu nasıl alacağını bilen, zor bir mızız bebekti. İşin içinde bir de koca vardı. İki arkadaş onu bir kez görmüşlerdi, bir serserinin yanından geçip giden bir gölgeydi. *yanık*. Gece geç saatlerde eve geldi ve öksürmesi ve nefesinin kesilmesi bu dünya için uzun olmadığını gösteriyordu. Ev yaşamının tam da görüntüsü olan bir ev: iç açıcı ve trajik.

Başka bir gün silah sesleri duydular. Tahminlere göre kökenlerini iki buldular *chabirler* uzakta, Abigov'un anıtsal girişi yönünde. Sonra tüm depoyu sallayan bir patlama (roket, bomba, el bombası?) oldu. Küçük avlusunu süpüren ve mırıldanan anne bir saniye bile tereddüt etmedi: bebeğini darbeye dayanıklı göğüslerinin arasına gömdü ve başı öne eğik olarak

en hafif fırtınaların bile savuşturabileceği evine sığınmak için koştı. İki arkadaş, Abigov'u işgal etmeye çalışanın Regs olabileceğini veya neden olmasın, Düşmanın nihai olarak geri dönebileceğini düşündüler. Sonra olayı anında unuttular; uyarılar Qodsabad'da yaygındı ve hiçbir sonucu yoktu, insanlar ne olduğunu biliyordu, bu uyarı atışlarının amacı miskin müminleri korkutmak ve onlara görevlerini hatırlatmaktı. hükümdarlığı altında *Gkabul* iman korkuyla başlayıp teslimiyetle devam etti; sürü bir arada kalmalı ve doğruca ışığa doğru yürümeliydi ve iyi koyunlar kesinlikle kötü olanların bedelini ödememeliydi.

Can sıkıntısı bunaltıcı bir hal aldı ve acıyı dindirecek hiçbir şey yoktu. Deponun içindekiler, her ne kadar şaşırtıcı olsalar da, eyleme ve gerçek gerçeğe hevesli iki zihni uzun süre oyalayamazdı. Aradan geçen onca ay boyunca Ati ve Koa maceradan, umutsuzluktan ya da dünyayı sarsan sorulardan hiç eksik olmamışlardı ve bu zorunlu istirahat her şeyden daha yorucuydu. Münzevi sendromuyla tehdit edildiler. Elbette tepki vermeleri gerekiyor ama nasıl?

İnzivaya çekildiklerinin dokuzuncu gününde, canları sıkkin bir şekilde yemeklerini yerken, karanlıkta onlara öyle yüce bir fikir geldi ki, hemen harekete geçtiler: canı cehenneme, riske mi yoksa tedbire mi? Yürüyüşe çıkarlar ve daha da iyisi, sadece etkileyici Abigov'a ve kutsal ve olağanüstü Kiiiba'ya daha yakından bakmak için Tanrı Şehri'nin ana girişine kadar giderlerdi: çok gizemli ve Bigaye'nin piramidinin dört bir yanını çepeçevre saran, en tepesinde ve Yölah'ın gökyüzüne yakın olan büyümlü göz, dünyaya ve orada yaşayan ruhlara acımasızca bakıyordu. Aynı zamanda güzel ve zarif Great Mockba'yı da göreceklerdi. *taklit*Koa'nın büyükbabası Kho görev yapmıştı. Güçlü hoparlörlerden yayılan büyümlü sesinin, çevrede toplanmış on binlerce insanı büyülediği ve Yölah için ölmeleri için paketlediği yer burasıydı. Son üç Büyük Kutsal Savaşta askerlerin büyük çoğunluğu oradan ayrılmıştı, kulakları *taklit*Kho'nun kahramanca çığlıkları.

İki arkadaş, amaçlarına ulaşmamak için bu kadar ileri gidemeyeceklerini ve bu kadar çok tuhaf çılgınlıkla karşılaşamayacaklarını düşündüler.

orada, yakında, sadece iki veya üç *chabir* uzak. Bunu söylerken, okulda öğrendikleri dörtlük şeklindeki bir kaideyi hatırladılar. *gkabuliç* öğreten okul:

*Kiiba'nın eteğinde dua etmek Ve
imanla Abi'ye bağlılık yemini etmek
Ölüm geldiğinde, büyük ve küçük binlerce günahın kefarecini
öder. Ve ruh nurunla git Yölah'ın koynuna.*

Koa, aynı zamanda İlahi Söz Okulu'ndaki bazı öğrencilerinin, soylu prenslerin ve çok zengin tüccarların oğullarının ve şeytani pastiş bestecilerinin müstehcen bir şarkı uydurduklarını ve bir gün o günü hatırladı. Sonunda, onlara ipek bir kırbaçla adil bir şekilde dağıtılmış binlerce kırbaç kazandırmıştı:

*Sikini çekmeyi yürekten al Ve
inançla ham misket oyna
Büyük küçük bin günahı, sonra bazılarını bağışla.
Ve musluk ışığınızla çekmecelerinize geri koyun.*

Buna güldüler; başka ne yapmalılar? Canlı dizelerinde ne küfür ne de yalan vardı.

Gölgeler gibi, gecenin içine süzüldüler. Bir yerlerde bir köpek öfkeyle havlıyordu; hiç şüphesiz güvenli bir yüksekliğe tünemiş, ara sıra kısa ve masum bir miyavlamayla yanıt veren sadık küçük düşmanına ölüm vaat ettiğini düşünüyorlardı.

Ağlaması ve aşk şarkılarıyla onları büyüleyen küçük eve gittiler ve sanki bir rüyadaymış gibi orada durup ev hayatının mırıltısını dinlediler, yatıştırıcı sıcaklığını hissettiler, kokularını ve parfümlerini içlerine çektiler. nazik bir yuvadan.

Hava uyuşukluktan uğursuzdu. Kendilerini uyandırdılar ve yollarına devam ettiler.

Daha ileride, bir zamanlar eskimiş gibi görünen harap bir binanın tentesinin altında. *midraveya* bir *soku*, kapalı bir çarşı, onlar

Bir grup adamın ölçülü bir şevkle sohbet ettiğini, bazılarının çanta, diğerlerinin sepet, bohça veya sandık taşıdığını ve bunları elden ele alalacele değiştirdiklerini fark etti. On adım gerilerinde, orada burada, duvarlara yaslanmış gölgeler vardı, görevleri nöbet tutmak ve kodamanların güvenliğini sağlamak olan sağ kollarıydı. Hiç şüphe yoktu: Orada bir karaborsa kurulmuştu; tacirler, çitler ve kaçakçılar gibi sertleşmiş profesyoneller arasında bir karşılaşma. Ve orada Reg'ler de vardı, her yerdeydiler, her şeydeydiler, işlerinde mükemmeldiler ve her zaman herkesten önce bir anlaşma yaptılar; çok kapalı olduğu için gettonun tek kaynağı kaçakçılıktı ve meslek babadan oğula geçiyordu. Ama yakalanmadan buralara kadar gelmeyi nasıl başarmışlardı? Kokuları ve bakışları,

İki arkadaş yollarına devam ettiler; alacak ya da satacak hiçbir şeyleri yoktu ve herhangi bir sorun çıkarmak istemiyorlardı.

Sürpriz onları köşede bekliyordu.*chabin*ilerde. Görkemli, yürekleri durduran bir görüntü: Sonunda eşsiz, eşsiz Tanrı Şehri, Kiiiba, Büyük Mockba ve inananların yeryüzündeki her şeye gücü yeten hükümeti Abigov vardı. Ne heyecan ama! Dünyanın ve evrenin merkezi, tüm gidişlerin ve varışların noktası, kutsallığın ve gücün kalbi, tüm ırkların ve bireylerin Yaraticılarını övmek ve temsilcilerine yalvarmak için yöneldikleri manyetik kutup burasıydı.

Bu yerdeki atmosfer o kadar yoğun bir şekilde mistikti ki, ateşli bir ateist o anda ve orada aklını kaybederdi; inanç onu yakalar ve onu tüm boş iddialardan kurtarır, dizlerinin üzerine çökertir, alnını yere yapıştırırdı; kendisini müminlerin en ateşlisi yapacak olan iman ikrarını gözyaşları içinde ve titreyerek işitecekti: "*Yölah'tan başka ilah yoktur ve Abi de onun Elçisidir.*" Bu formülde adamın kendisinden, mutlu inanandan ya da talihsiz zombiden söz edilmiyordu; Yölah ile Abi arasındaki özel bir mesele olan işlemle onun hiçbir ilgisi yoktu. Yölah, Abi'yi yaratmıştı ve Abi, Yölah'ı benimsemişti ya da tam tersi, hepsi bu kadardı.

Ati ve Koa, tüm bunların heybeti karşısında ezilmiş hissettiler, o kadar muazzam, aşırı, insan boyutlarının ötesindeydiler. Kalenin eteğinde, zengin bir şekilde aydınlatılmış ve hiçbir bakışın aynı anda tamamını kuşatamayacağı kadar geniş bir kare, sınırsız bir alanı kaplıyordu; yeşilin her tonundan yarı saydam karolarla döşeli, bin metrekaleden büyüktü. *hektosiccasve* Yüce İnanç Meydanı'nın yüce adını taşıyordu. Şehrin girişi, zirvesi bulutların arasında kaybolan Birinci Günün Büyük Kemeri olarak bilinen kiklopik bir kemerle işaretlenmişti. Sütunları yapının geri kalanıyla uyum içindeydi, altmış *sikkalargeniş* ve üç yüz menzilsikkalarsadece Tanrı Şehri'ni (Kiība, Abigov ve Büyük Mockba için muhteşem vitrin) değil, aynı zamanda prestijli Abigov Muhafızları ve daha ileride gizli kendi darmadağınları içinde ve şehre görünmez tünellerle, memurların kasbahlarıyla bağlı. Dünyanın tüm özü oradaydı, o kimıldamaz surların arkasında toplanmıştı: sonsuzluk, güç, heybet ve gizem. İnsanların dünyası başka yerdeydi; bir gün var olabilir.

Başka bir sürpriz: meydan insanlarla doluydu. İki arkadaş daha önce hiç bu kadar çok görmemişti, rüyalarında bile. Meydan hep böyleydi, gece gündüz, bütün yıl boyunca ve hep böyleydi. Abistan'ın altmış vilayetinden sürüler halinde yaya, trenle, kamyonla insanlar geldi ve girişte usulüne göre kontrol edildi, sayıldı, yerleri belirlendi. Sürü üç bloğa bölündü, metal bariyerlerden oluşan koridorlarla bölmelere ayrıldı; burada, bekçiliklerindeki pek çok küçük kral gibi, muhafızlar kırbaçlarla silahlandı ve *kovaalar*, Vahiy'den öncesine ait makineli tüfekler: ilk olarak, uzun hac yolculuklarına çıkmadan önce Kiība'nın eteğinde tapınmaya gelen hacı blokları (birkaç on binlerce) vardı; sonra, dosyalarla yüklenmiş, Abigov'a şu veya bu bakanlığa veya idareye gitmek için sıralarını bekleyen yalvaranlar, memurlar, esnaflar ve basit vatandaşlar (birkaç on binlerce) vardı; ve son olarak, meydanın kenarında tutulan seyirciler ve çocuklardan oluşan kalabalığın hayran kaldığı üçüncü blok, bazıları acilen cepheye gitmek için başvuruda bulunan ve diğerleri bir sonraki Kutsal Savaş'a katılmak için gelmişti.

sunabileceği tüm keyfi bilmek için en başından deneyimlemeyi tercih etti. Ve her yerde, her yerde, hevesli ve vızıldayan ve gardiyanları kandırmakta son derece becerikli olan atıştırmalık satıcıları, su satıcıları, battaniye kiralayıcılar, çamaşırcılar, şifacılar, sıralarda yer ilan eden veya bir yer tutmak için hizmetlerini kiralayan çocuklar vardı. bekleme haftalarca veya aylarca sürebilir. Burada ne gece vardı ne de gündüz, yıl boyunca sürekli bir koşuşturmaca vardı. Efsaneler saflara yayıldı, bu bir zaman geçirme yoluydu, yalvaranların kuyruğunda bir yıldan biraz fazla zaman geçirmiş yaşlı bir adamdan ve sonunda giriş penceresine ulaştığında artık neden yeryüzünde olduğunu hatırlayamayan yaşlı bir adamdan sık sık söz edilirdi. oradaydı. Ve bir sebep olmadan giriş bileti olamaz. Adam untkandı ama aptal değildi; müzayede için yerini sıraya koydu. Çok zengin bir esnafa gitmiş; her şeyi olduğu gibi bıraktığı için işinden bir günden fazla ayrı kalamazdı. Artık servetini kazandığına göre, yaşlı unutkan kendine bir çatı satın aldı ve yedinci kez kanaması yeni başlamış dokuz yaşındaki tatlı bir çocukla evlendi ve ona yedi ya da on bir neşeli bebek verdi. ölene kadar mutlu yaşadı. Ölüm döşeğinde, kimse bir şey söylememiş olmasına rağmen, bir gün kendisini yalvaranların kuyruğuna girmeye iten şeyin ne olduğunu bir anda hatırladı: barınma talebinin durumunu sormaya gelmişti. . . yoksa istihdam mıydı? . . veya acil yardım . . . bir yaşından büyük. . . ya da on yıl ya da otuz yıl olsaydı. Artık servetini kazandığına göre, yaşlı unutkan kendine bir çatı satın aldı ve yedinci kez kanaması yeni başlamış dokuz yaşındaki tatlı bir çocukla evlendi ve ona yedi ya da on bir neşeli bebek verdi. ölene kadar mutlu yaşadı. Ölüm döşeğinde, kimse bir şey söylememiş olmasına rağmen, bir gün kendisini yalvaranların kuyruğuna girmeye iten şeyin ne olduğunu bir anda hatırladı: barınma talebinin durumunu sormaya gelmişti. . . yoksa istihdam mıydı? . . veya acil yardım . . . bir yaşından büyük. . . ya da on yıl ya da otuz yıl olsaydı. Artık servetini kazandığına göre, yaşlı unutkan kendine bir çatı satın aldı ve yedinci kez kanaması yeni başlamış dokuz yaşındaki tatlı bir çocukla evlendi ve ona yedi ya da on bir neşeli bebek verdi. ölene kadar mutlu yaşadı. Ölüm döşeğinde, kimse bir şey söylememiş olmasına rağmen, bir gün kendisini yalvaranların kuyruğuna girmeye iten şeyin ne olduğunu bir anda hatırladı: barınma talebinin durumunu sormaya gelmişti. . . yoksa istihdam mıydı? . . veya acil yardım . . . bir yaşından büyük. . . ya da on yıl ya da otuz yıl olsaydı. kimse bir şey söylememiş olmasına rağmen, bir gün onu yalvaranların kuyruğuna girmeye iten şeyin ne olduğunu bir anda hatırladı: barınma talebinin durumunu sormaya gelmişti. . . yoksa istihdam mıydı? . . veya acil yardım . . . bir yaşından büyük. . . ya da on yıl ya da otuz yıl olsaydı. kimse bir şey söylememiş olmasına rağmen, bir gün onu yalvaranların kuyruğuna girmeye iten şeyin ne olduğunu bir anda hatırladı: barınma talebinin durumunu sormaya gelmişti. . . yoksa istihdam mıydı? . . veya acil yardım . . . bir yaşından büyük. . . ya da on yıl ya da otuz yıl olsaydı.

İki arkadaş dördüncü bir blok olduğunu öğrendiler. *chabird* daha doğuda, karanlık, sessiz bir yer, yüzlercesi birbirine zincirlenmiş, kutsanmayı ve cepheye gönderilmeyi bekleyen birkaç bin mahkum bloğu. Bazıları, ölüm kamplarını reddeden ve kamplara dönmeyi seçen Düşmandan alınan savaş esirleriydi. *Gkabulve* öne geri dönün, ama bu sefer sağ tarafta; diğerleri ölüme mahkûm edilmiş Abistanlılardı - ayaktakımı, isyancılar, stadyumda ya da kamplarda ölmek istemeyen ve intihar bombacısı olmaya karar vermiş yol soyguncuları; düşmanın arasında kendilerini havaya uçurmak için savaşa, ön saflara gönderileceklerdi. Bu blokta bir yer, tüm idam mahkûmlarına (ve asla Regs'e) değil, yalnızca Yölah ve Abi adına Abistan'a hizmet etmek için gerçek bir istek gösterenlere bahşedilen bir lütuftu. . Yaşlı bir yoldan geçen

tüm bunları Ati ve Koa'ya anlattı; kendisinin de gidip Düşmanı selamlamaya gönüllü olarak stadyumdan kaçmayı başaran bir oğlu olduğunu söyledi. Gururla, "Şehit olarak öldü, bu da benim iyi bir emekli maaşım ve devlet mağazalarına öncelikli erişimim olduğu anlamına geliyor," dedi kahkahalarla dolu bir sesle.

Ati, arkadaşı ve yol arkadaşı Nas'ı düşündükçe duygulandı. Burada ihtişam ve gizem içinde, karanlık bir çılgınlık ve mutlak bir kölelik içinde yaşadı. Ona ne olmuştu, neredeydi? Ati, Toz'un bunu öğrenip yardımına geleceğine güveniyordu.

Profesyonel bir adam yanlarına geldi: Gerçekten de görünmeye çalıştığı dürüst, becerikli insan kaçakçısı gibi görünüyordu, kendi annesi de bundan daha akıllı olamazdı. Bir süredir iki arkadaşı gözlemliyordu ve onu fark etmişlerdi. "Sıra içinde iyi bir yer istiyorsan, sana sunabileceğim bazı mükemmel yerlerim var." dedi. . . Sana iyi bir fiyat vereceğim."

"Sorun değil kardeşim, sadece geçiyoruz. . . "

"Ayrıca sana evraklar, randevular, bulması zor şeyler ve her türlü bilgiyi sağlayabilirim. . . "

"Peki o zaman, bakalım. Belirli bir Nas hakkında bize ne söyleyebilirsin? Abigov için arkeoloji servisinde çalışıyor."

Mal ve hizmet tüccarı, büyük bir sırrı açıklamaya hazırlanır gibi gülümsedi.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Bize onun hakkında ne söyleyebilirsen." "Ve sonra ne?"

Örneğin, nerede yaşıyor? Gidip onu görmek isteriz." "Bana bir avans ver ve yarın gel, bilgini alırsın. Ve küçük bir ek ücret karşılığında seni onun kapısına götüreceğim, hatta onu buraya, sana getireceğim."

İki arkadaş "akıllı olan kazansın" oynamaktan çabuk yoruldu. Gün ağarmadan önce orada olacaklarsa, depoya geri dönme zamanı gelmişti; casuslar yakında savaş yolunda olacaktı.

Daha on adım bile gitmemişlerdi ki, Qodsabad'da yaptıkları saçma ve tehlikeli yolculuk sırasında keskinleşen altıncı hisleri onları harekete geçirdi.

kapalı: arkalarını döndüler ve hizmet tüccarının onları devriyeye gösterdiğini gördüler. Tüccar aynı zamanda bir casus ve bir Yahuda idi.

Bir saniye bile tereddüt etmediler ve diz çöktüler. Muhafızlar da tereddüt etmedi; bağırmaya ve silahlarını her yöne doğrultmaya başladılar. Ati, Koa'ya "Ayrılalım! Sen sola git, koş, koş! Depoda görüşürüz, koş! Acele etmek!"

A19'daki karanlık, dar labirent deneyimlerini kendi lehlerine yaşadılar, ancak takipçileri sayıca güçlüydü ve seyirci kalabalığından öne çıkan takviye kuvvetleri onlara çoktan katıldı.

Gece onları ilk virajda yuttu.

Zaman zaman silah sesleri duyabiliyorlardı, o zaman... . sonra başka bir şey yok. Ati bir saat, iki saat koşabildiği kadar hızlı koştu. Ayakları çok ağrıyordu ve eski bir veremli olarak ciğerleri yanıyordu. Dar bir çıkmaz sokağa girdi ve bir düzine uğursuz görünüşlü erkek kedi tarafından kıskançlıkla korunan bir çöp yığınının arkasına yığıldı. Dişlerini ortaya çıkarmış ve pençelerini çekmiş halde ona tısladılar, sonra onun ne kadar zavallı olduğunu görünce kilerinin tepesindeki geniş gözcülüklerine geri döndüler.

Bir saat sonra Ati yeniden yola çıktı; topallayarak, yolundan çekilerek, kaybolarak, sonunda depoya ulaştı. *maketler* Mübarek günün ilk namazı için müminlere sesleniyorlardı. Sabahın dördüydü. Şehrin diğer ucunda gece, şafağın ilk ışıklarını içeri alıyordu. Ati yatağını buldu, battaniyesine sarıldı ve uykuya daldı. Koa'nın artık çok uzun sürmeyeceğini düşünecek zamanı vardı ve arkadaşının sanki hiçbir şey olmamış gibi sağ salim uyuklarken sağ salim uyuduğunu görmekten memnun olacaktı.

Toz'un depoya dalıp Ati'yi içinde boğuştuğu kabustan umursamazca çekip çıkardığı geceden güneş henüz tam olarak çıkmamıştı. Ati, sanki on gardiyan onu boğmak için üstüne atlamış gibi yatağından fırladı. Kendini toparlayacak zamanı bulamadan umutsuzluğa kapıldı: Koa'nın geri dönmediğini gördü; yatağı boştu.

"Uyan, kahretsin, uyan!" diye bağırdı Toz.

Toz tartışarak zaman harcayan bir tip değildi; soğukkanlılığını koruyordu. Ati'yi yakasından tuttu ve sertçe sarstı. Sesinde bütün bir asi birliğin dikkatini çekmeye yetecek kadar otorite vardı.

"Otur ve bana ne olduğunu anlat!"

"BEN . . . ah . . . biraz temiz hava almak için dışarı çıktık. . . ve Abigov'a kadar gittik. . ."

"Ve şimdi ne olduğunu görüyorsunuz, tüm mahalle kuşatma altında, gardiyanlar her yeri arıyor ve insanlar birbirlerini ihbar etmek için geriye doğru eğiliyor. . . Bu ihtiyacımız olan son şeydi."

"Üzgünüm . . . Ya Koa? Herhangi bir haberin var mı?"

"Şu an için yok. Seni başka bir yere götüreceğim, bu depo artık güvenli değil. Şimdi dışarı çıkmak imkansız, nadir eşyaları saklamak için sahte bir duvarın arkasına düzenlediğim alt katta bir depoda saklanmanız gerekecek. Ve bu gece ya da yarın biri gelip seni başka bir saklanma yerine götürecektir. Adı Der, onu takip et ve soru sorma. Doğru, koşmalıyım, ayarlamalar yapmalıyım."

"Ya Koa?"

"Öğreneceğim. Gardiyanlar tarafından tutuklandıysa ya da öldürüldüyse yakında öğreneceğim, yoksa beklememiz gerekecek. Ya saklanıyor

bir yerde ve sonunda temasa geçecektir. . . ya da bir hendekte öldü ve çok geçmeden cesedi bulunacak.”

Ati başını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu. Kendine kızmıştı, hepsi kendi suçuydu, Koa üzerinde kötü bir etkisi olduğunu fark etmişti ama yine de doğal coşkusunu dizginlemeye bile çalışmamıştı. Daha da kötüsü, Koa'nın saflığından yararlanmış, tıpkı askere alınan bir çavuş gibi, gerçeği arayan bir adalet dağıtıcısı gibi, iyi ve kötü hakkındaki tüm konuşmalarıyla onu cesaretlendirmişti. Koa nasıl direnebilirdi? Doğuştan asiydi, tek ihtiyacı olan bir sebep bulmaktı.

Ati depoda hararetli bir şekilde volta attı. Binanın kenarlarındaki tüm delikleri ve yarıkları saptamıştı ve en ufak bir seste birinden diğerine koşarak dışarıda neler olup bittiğini görmeye çalışır, gerekirse saklandığı yere gitmeye hazırdı. Pencereden bakarken yolun karşısındaki küçük evin penceresinin arkasında bir gölge gördü, oldukça iri bir kadın silueti. Kadın ona baktığı ve arkasında duran birine onu gösterdiği için şok oldu. Geri sıçradı. Kafasını dinlendirmek için elinden geleni yaptı: Bu sadece bir izlenimdi, optik bir yanılsamaydı, diye düşündü, iyi anne masumiyetten yaratılmış kadındı, ev işleriyle uğraşıyordu, pencereden yansıyan ışık dikkatini çekmiş ya da bebeğine dikkatini dağıtacak bir şey gösteriyordu, komik bir bulut,

Ati tekrar aşağı indi ve kendini depoya kilitledi, kalbinin atış hızını durdurmak ve korkusunu yenmek için derin nefes almaya çalıştı. Ruhu sızlıyordu ve vücudu ham bir yaraydı. Çok geçmeden nefesi yavaşladı ve derin bir uyuşukluğa kapıldı.

Ve böylece günü gergin bir uyku, derin bir unutkanlık ve yarı bilinç arasında geçirdi.

Gün sona ererken, alacakaranlığın hüzünlü renklerine bürünürken ve depodaki çatırtı sesleri uğursuz bir hal alıp yükselirken uyandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama uzuvları ona itaat etmedi; her yerinde karıncalanma hissetti ve zihni boştu, acıyla uyuşmuştu.

Dakikalar yavaş yavaş akıp giderken, kafasının içinde çok uzaklardan gelen bir ses yorulmadan tekrar tekrar şöyle diyordu: *Uyanmak . . . uyanmak . . . uyanmak . . . elde etmek . . .* Sonunda hassas bir sinire dokunup temas kurmayı başardı, gözlerini hafifçe açtı ve beynine bir miktar ışık girdi. Keskin, yakıcı bir acı tüm vücuduna yayıldı ve ses her zamankinden daha ısrarlı bir şekilde konuştu: *Uyanmak . . . Yaşıyorsun, kahretsin. . . Hazırlanmak.*

Bir kararlılıkla ayağa kalktı ve bacaklarını iğnelerden ve iğnelerden kurtarmak ve kafasını boşaltmak için deponun bir ucundan diğerine topallayarak yürümeye başladı.

Bir seferde önceki geceden kalan kahve sürahisinin tamamını yutarak zihnini gergin bir heyecanla doldurdu. Düşünmesi gerekiyordu; şüpheli bir şeyler oluyordu. Hatta birkaç şey.

Olaylar filminin üzerinden geri döndü. Ve bir başlangıç olarak kendisinin ve Koa'nın ne kadar dikkatsiz davrandıklarını gördü. Tabii ki olaydan sonra, Yüce İnanç Meydanı yüksek gözetim altındaydı, her yerde kameralar ve muhafız lejyonları ve aşırı dikkatli casuslarla, başka ne bekliyorlardı, site aşırı duyarlıydı. Ayrıca, dinin ve hukukun dışında, zorbalıkla ve dindarlığın en arkaik biçimleriyle dolu bir dünyada yaşamayı alışkanlık haline getirdiğinizde, yürüme ve konuşma şeklinizde biraz anormal görünmeniz kaçınılmazdı. Görmesi, duyması açık, insanları rahatsız ederdi ve bu bakış açısından iki arkadaş geldikleri kadar sapkındı ve yasalara hiç uymuyorlardı. Üstüne üstlük özel kanunların Abistan'ın baş düşmanları arasına koyduğu Nas gibi birine ilgi göstermişseniz, şüpheli görünmeniz ve Abistan'ın büyük düşmanı olarak damgalanmanız kaçınılmazdı. Bütün sorun buydu: Egzotik göründükleri için mi mal satıcısı onları fark etmiş ve tabiri caizse güvenli tarafta olmaları için devriyeye işaret etmişti, yoksa Nas'la ilgilendikleri için mi onları ihbar etmişti? ? Bu durumda, çok önemli bir soru vardı: Tanrı Şehri'nin çevresine musallat olan aptal, koyun benzeri kalabalıklar pahasına küçük kaçakçılıkla geçinen zavallı bir şeytan, Nas'ı nasıl bilebilirdi? Çok fazla arkeolog yoktu ve Nas, Abigov'daki yüz elli bin ajan arasında bir memurdu. Ve daha da garip olan şey, satıcı Nas'ın tutuklanmasına, öldürülmesine veya sınır dışı edilmesine yol açabilecek çok gizli bir devlet meselesine karıştığını nasıl bilebilirdi? önemsiz miydi sınır dışı mı? önemsiz miydi sınır dışı mı? önemsiz miydi sınır dışı mı? önemsiz miydi sınır dışı mı? önemsiz miydi ve kendinizi Abistan'ın büyük düşmanı olarak damgalamak. Bütün sorun buydu: Egzotik göründükleri için mi mal satıcısı onları fark etmiş ve tabiri caizse güvenli tarafta olmaları için devriyeye işaret etmişti, yoksa Nas'la ilgilendikleri için mi onları ihbar etmişti? ? Bu durumda, çok önemli bir soru vardı: Tanrı Şehri'nin çevresine musallat olan aptal, koyun benzeri kalabalıklar pahasına küçük kaçakçılıkla geçinen zavallı bir şeytan, Nas'ı nasıl bilebilirdi? Çok fazla arkeolog yoktu ve Nas, Abigov'daki yüz elli bin ajan arasında bir memurdu. Ve daha da garip olan şey, satıcı Nas'ın tutuklanmasına, öldürülmesine veya sınır dışı edilmesine yol açabilecek çok gizli bir devlet meselesine karıştığını nasıl bilebilirdi? önemsiz miydi Bütün sorun buydu: Egzotik göründükleri için mi mal satıcısı onları fark etmiş ve tabiri caizse güvenli tarafta olmaları için devriyeye işaret etmişti, yoksa Nas'la ilgilendikleri için mi onları ihbar etmişti? ? Bu durumda, çok önemli bir soru vardı: Tanrı Şehri'nin çevresine musallat olan aptal, koyun benzeri kalabalıklar pahasına küçük kaçakçılıkla geçinen zavallı bir şeytan, Nas'ı nasıl bilebilirdi? Çok fazla arkeolog yoktu ve Nas, Abigov'daki yüz elli bin ajan arasında bir memurdu. Ve daha da garip olan şey, satıcı Nas'ın tutuklanmasına, öldürülmesine veya sınır dışı edilmesine yol açabilecek çok gizli bir devlet meselesine karıştığını nasıl bilebilirdi? önemsiz miydi Bütün sorun buydu: Egzotik göründükleri için mi mal satıcısı onları fark etmiş ve tabiri caizse güvenli tarafta olmaları için devriyeye işaret etmişti, yoksa Nas'la il

insan kaçakçısı aslında üst düzey bir polis memuru veya bir şeyin -Aygıt'ın özel bir hücresinin, Adil Kardeşler'in herhangi bir klanına veya başka bir klanına bağlı bir teşkilatın başı mı? Ati ve Koa'yı gösterdiğinde devriyeye emir mi verdi, yoksa adam onlardan bir tür iyilik elde etmek için uşak mı davrandı? Ya da belki de uzun zamandır onları takip ediyordu. Evet, muhtemelen vardı. . . depodan çıktıkları andan itibaren. . . hatta ondan önce, Toz'un evine vardıklarında. Ya da fare deliğinin yanındaki pazarda Nas'ı sorduklarında. . . ya da ondan önce, belki başkaları onları fark etmişti, onlar Qodsabad'ı geçerken gölgeler mahalleden mahalleye, ta kaçakçıya kadar birbirini değiştiriyordu. . . Ya da ondan önce bile. . . çok uzun bir süre . . . gettoya gittiklerinden beri, Lonca'dan bir yardımcı ya da ara sıra AntiRegs için çalışan bir Reg tarafından ihbar edilmişlerdi. . . Ya da ondan önce: Ati söz konusu olduğunda, sanatoryumdan ayrılıp Qodsabad'a geri döndüğünden beri. . . bu da ona neden yardımcı memur olarak bir pozisyon ve sağlam bir binada kalacak yer verildiğini açıklayabilir. . . Çok iyi hatırlıyordu, doktor taburcu kağıdının altına "Yakın gözetim altında tutun" yazmış ve altını iki kez çizmişti. Ancak asıl soru peşini bırakmayacaktı: Onlara göre Ati kimdi ve bu kadar çok gözetimi hak edecekti ve neden? bu da ona neden yardımcı memur olarak bir pozisyon ve sağlam bir binada kalacak yer verildiğini açıklayabilir. . . Çok iyi hatırlıyordu, doktor taburcu kağıdının altına "Yakın gözetim altında tutun" yazmış ve altını iki kez çizmişti. Ancak asıl soru peşini bırakmayacaktı: Onlara göre Ati kimdi ve bu kadar çok gözetimi hak edecekti ve neden? bu da ona neden yardımcı memur olarak bir pozisyon ve sağlam bir binada kalacak yer verildiğini açıklayabilir. . . Çok iyi hatırlıyordu, doktor taburcu kağıdının altına "Yakın gözetim altında tutun" yazmış ve altını iki kez çizmişti. Ancak asıl soru peşini bırakmayacaktı: Onlara göre Ati kimdi ve bu kadar çok gözetimi hak edecekti ve neden?

Koa ise aile bağından ayrıldığı günden beri gözetim altında olmalı; adı onu bir ikon, bir koleksiyon parçası yaptı. O, Sistem'in çocuğuydu ve Sistem kendi çocuğuna bakıyor. Koruyucu melekler, onun çalkantılı ve ailesine karşı öfke dolu olduğunu bildikleri için onu kozalamak için daha da dikkatliydiler; *taklit*Kho.

Gözlerinizi açsanız her şey o kadar açıktı ki; her şey mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor.

Sonra birdenbire akla daha da rahatsız edici bir soru geldi: Toz, Tanrı Şehri'nde olup bitenleri nasıl bu kadar çabuk öğrendi, çünkü o sırada sadece kahramanlar vardı, yani Ati ve küçük kaçakçı Koa. onları ve peşlerinden giden devriyeyi mi ihbar etti? O halde Toz'u kim bilgilendirmişti? İhbarcı mı yoksa devriye mi? Nasıl ve neden? Ve amaç onları yakalamak ya da öldürmekse, neden bu kadar uzun süre beklemişlerdi? Ve neden şimdi?

Aslında hepsi tek bir soruda özetlenebilir: *Toz gerçekte kimdi?*

Bir kez açıldıktan sonra, şüphe makinesini durdurmak mümkün değildir. Ati kısa sürede kendini binlerce beklenmedik soruyla boğulmuş halde buldu. Ve birdenbire sırtında bir ürperti hissetti çünkü tüm bu soruların ne anlama geldiğini anlamaya başlıyordu: Önemli kararlar alması gerekecekti ve hangi kararları vereceğini ya da bunları yapacak gücü ve cesareti olup olmayacağını bilmiyordu. . Koa olmadan kayboldu; aylardır her şeylerini, hayatlarını ve bilgilerini paylaşıyorlardı; yok edilemez ikizler gibi düşünmüş ve birlikte hareket etmişlerdi. Kendi başına ciddi şekilde sakattı, anlamaktan veya hareket etmekten acizdi.

Ve aniden şüpheleri bir adım daha ilerledi, tamamen beklenmedik bir şekilde, ona hiçbir şeyin kutsal olmadığını, hiçbir muafiyetin, hiçbir istisnanın olmadığını gösterdi, ama bu kesinlikle akıl almazdı, buna izin verilmiyordu, Ati'nin içinden kusmak, bağırarak, kafasını ezmek geliyordu. duvara Karşı . . . Pis, sinsi küçük ses Koa'dan, kardeşinden, arkadaşından, yol arkadaşından, suç ortağından bahsediyordu! Bir sesin mırıldandığını duyabiliyordu: "Zeki genç adamın arkadaşlığını kazanmak için görevlendirilmediğini kim söyleyebilir ki bunu başardı ve zekice. . . " Ama ne anlamı var, kahretsin? Ben bir hiçim, ben Ati'yim, zavallı bir şeytanım, bu fazlasıyla mükemmel dünyada yaşamaya çalışırken cehennem gibi bir zamanım var. . . Neden Devlete ya da beni izlemeye bu kadar zaman ve çaba harcayan her kimse ona layık olayım? Söyleyecek bir şey yok mu? "Ah, sevgili Ati, çok unutkan oldun . . . Yine de neden olduğunu biliyorsun, sanatoryumdayken, orada, dünyanın çatısında bunu çok düşündün. . . Yargı ve isyan ruhunun yeryüzünden kaybolmasının, yok edilmesinin ve bataklıkların üzerinde yüzen tek şeyin, boyun eğmenin ve entrikanın çürümüş ruhu kalmasından bu yana çok eski zaman geçti. . . Erkekler uyuyan koyunlardır ve öyle kalmaları gerekir, onları rahatsız etmemelisiniz. Ancak Abistan dedikleri o kavrulmuş çölde, tükenmiş bir veremlinin ateşli zihninde küçük bir özgürlük filizi yeşeriyor ve soğuğa, yalnızlığa ve akıl almaz yükseklik korkusuna dayanabiliyor ve çok kısa bir süre sonra kendine geliyor. binlerce dinsiz soru. Dikkat edin, önemli olan da bu, şüphenin coşkulu doğası ve onun karşılıkları olan merak ve meydan okuma,

anlaşılması zor ya da konuşulmayan ama hiç soru sormamış insanlar için mükemmel bir şekilde işitilebilen bir şeydi, bu yüzden bakır kulakları aşırı duyarlıydı ve siz sağa sola sorular sorup, sorgulayıcı sözler ve bakışlar soruyordunuz; gözetleme bürosu titizlikle not alırken, kulak misafiri olanlar kulak misafiri oldu ve bildirdi. . . gece gündüz beyninizi kurcalayan V'leri unutmamak için. Ve o çılgın otu hemen söküp atmazlar - tam tersine büyünirler, ne olduğunu, nereden geldiğini, ne kadar uzağa yayılabileceğini bilmek isterler. . . Özgürlüğü öldürenler, özgürlüğün ne olduğunu bilmiyorlar; aslında tıkadıkları insanlar kadar özgür değiller ve ortadan kayboluyorlar. . . ama en azından seni hareket etmen için serbest bırakmadıkça özgürlüğü asla anlayamayacaklarını, senin öğrenmeni izlerken öğreneceklerini anladılar. . . Farkında mısın dostum, olağanüstü bir laboratuvar deneyinin kobayı oldun: Büyük tiranlık senden öğreniyor - küçük bir hiçlik - özgürlüğün ne olduğunu öğreniyor! Bu delilik! Sonunda seni öldürecekler elbette; onların dünyasında özgürlük ölüme giden bir yoldur, üsluba aykırıdır, rahatsız edicidir, saygısızlıktır. Mutlak güce sahip olanlar için bile geri dönüş imkansızdır, onlar Sistemin ve dünyaya hükmetmek için icat ettikleri mitlerin tutsağıdır, onları dogmanın kıskanç bekçileri, totaliter makinenin hevesli hizmetkarları haline getirdiler. senin öğrenmeni izlerken öğreneceklerini. . . Farkında mısın dostum, olağanüstü bir laboratuvar deneyinin kobayı oldun: Büyük tiranlık senden öğreniyor - küçük bir hiçlik - özgürlüğün ne olduğunu öğreniyor! Bu delilik! Sonunda seni öldürecekler elbette; onların dünyasında özgürlük ölüme giden bir yoldur, üsluba aykırıdır, rahatsız edicidir, saygısızlıktır. Mutlak güce sahip olanlar için bile geri dönüş imkansızdır, onlar Sistemin ve dünyaya hükmetmek için icat ettikleri mitlerin tutsağıdır, onları dogmanın kıskanç bekçileri, totaliter makinenin hevesli hizmetkarları haline getirdiler. senin öğrenmeni izlerken öğreneceklerini. . . Farkında mısın dostum, olağanüstü bir laboratuvar deneyinin kobayı oldun: Büyük tiranlık senden öğreniyor - küçük bir hiçlik - özgürlüğün ne olduğunu öğreniyor! Bu delilik! Sonunda seni öldürecekler elbette; onların dünyasında özgürlük ölüme giden bir yoldur, üsluba aykırıdır, rahatsız edicidir, saygısızlıktır. Mutlak güce sahip olanlar için bile geri dönüş imkansızdır, onlar Sistemin ve dünyaya hükmetmek için icat ettikleri mitlerin tutsağıdır, onları dogmanın kıskanç bekçileri, totaliter makinenin hevesli hizmetkarları haline getirdiler. Sonunda seni öldürecekler elbette; onların dünyasında özgürlük ölüme giden bir yoldur, üsluba aykırıdır, rahatsız edicidir, saygısızlıktır. Mutlak güce sahip olanlar için bile geri dönüş imkansızdır, onlar Sistemin ve dünyaya hükmetmek için icat ettikleri mitlerin tutsağıdır, onları dogmanın kıskanç bekçileri, totaliter makinenin hevesli hizmetkarları haline getirdiler. Sonunda seni öldürecekler elbette; onların dünyasında özgürlük ölüme giden bir yoldur, üsluba aykırıdır, rahatsız edicidir, saygısızlıktır. Mutlak güce sahip olanlar için bile geri dönüş imkansızdır, onlar Sistemin ve dünyaya hükmetmek için icat ettikleri mitlerin tutsağıdır, onları dogmanın kıskanç bekçileri, totaliter makinenin hevesli hizmetkarları haline getirdiler.

"Bütün bunlardaki en olağanüstü şey, bir gün, Aparatın kalbinde bir yerde, birinin -açıkça yukarılarda- bir yığın önemsiz rapordan rastgele alınan bir raporu okurken makinenin durmaksızın ve arşivler tarafından arşivlenmesidir. ton, her ihtimale karşı, birisi 'Peki ne biliyorsun! Bu bir değişiklik için yeni!' Toz ve can sıkıntısı içinde yaşayan bir yazar tarafından yazılan yorumları inceleyerek ve kendi başına hızlı bir küçük araştırma başlatarak, onu kesinlikle şaşırtan bir sonuca ulaştı. Abistan kozmosunda düşünülemez bir şey olan serbest bir elektron keşfetti: "Bu adam yeni bir tür deli ya da bir mutant, uzun zaman önce ortadan kaybolan tartışmacı bir ruhun taşıyıcısı, daha yakından bakmam gerekecek." Bakmak.

Abistan ile ilgili tarih kitapları. 'Ati'nin sapkınlığı' veya 'Sîn sapkınlığı' gibi bir şey bulmuş olabilir, çünkü bunlar, Aparatın her şeyden çok korktuğu iki şeydir, sapkınlık ve sapkınlık.

"Deliliğin peşine düştüğü bu asi mutant, yeni bir vebanın olası taşıyıcısı: bu sensin sevgili Ati ve dosyanın Aparat hiyerarşisinde çok yukarılara çıktığına bahse girerim, hatta şimdiye kadar. Adil Kardeşlik, neden olmasın. Bu seviyelerde zeki değiller, hatta çok zekiler, sadece biraz uykuları var, eski, kokuşmuş ve tozlu şeyleri yeniden anlatmaktan başka bir şey yapmadılar ve şimdi işte size yeni bir şey olacak Abistan'ın kurucu hakikatlerini ortadan kaldıracı devrimci bir köyün keşfi onları uyandırdı, heyecanlandırdı ve kısa sürede çok özel bir anlam kazandı. Nas ile görüşmeniz başlı başına pek olası değildi. . . Senin gibi önemsiz bir adamın onun gibi seçkin bir arkeologla tanışma şansı neydi? ve bu tür tehlikeli sırları paylaşması için ona ilham mı vereceksiniz? Sadece tesadüf olduğu için çok garip; bu, benzerin benzerleri çekmesini ve karşıtların karşıtları çekmesini buyuran, yaşamın daha derin süreçlerinde yazılmış olduğu anlamına gelir; er ya da geç küçük su damlası denize ulaşır ve toz zerresi toza düşer - başka bir deyişle, Özgürlük ve Hakikat arasındaki patlayıcı karşılaşmaydı. Abi dünyayı teslimiyet ve tapınma ilkesiyle mükemmelleştirdiğinden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Adını koyamadığı halde Adil Kardeşler'in her zaman korktuğu şey, embriyo halindeyken, Abistan'ın en ücra yerinde münzevi bir hasta ve zannettiğinden çok daha akıllı bir devlet memuru tarafından taşınarak karşılarındaydı. orada yapıyor olmak." hangi komutlar benzer benzeri çeker, zıt zıt çeker; er ya da geç küçük su damlası denize ulaşır ve toz zerresi toza düşer - başka bir deyişle, Özgürlük ve Hakikat arasındaki patlayıcı karşılaşmaydı. Abi dünyayı teslimiyet ve tapınma ilkesiyle mükemmelleştirdiğinden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Adını koyamadığı halde Adil Kardeşler'in her zaman korktuğu şey, embriyo halindeyken, Abistan'ın en ücra yerinde münzevi bir hasta ve zannettiğinden çok daha akıllı bir devlet memuru tarafından taşınarak karşılarındaydı. orada yapıyor olmak." hangi komutlar benzer benzeri çeker, zıt zıt çeker; er ya da geç küçük su damlası denize ulaşır ve toz zerresi toza düşer - başka bir deyişle, Özgürlük ve Hakikat arasındaki patlayıcı karşılaşmaydı. Abi dünyayı teslimiyet ve tapınma ilkesiyle mükemmelleştirdiğinden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Adını koyamadığı halde Adil Kardeşler'in her zaman korktuğu şey, embriyo halindeyken, Abistan'ın en ücra yerinde münzevi bir hasta ve zannettiğinden çok daha akıllı bir devlet memuru tarafından taşınarak karşılarındaydı. orada yapıyor olmak." Abi dünyayı teslimiyet ve tapınma ilkesiyle mükemmelleştirdiğinden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Adını koyamadığı halde Adil Kardeşler'in her zaman korktuğu şey, embriyo halindeyken, Abistan'ın en ücra yerinde münzevi bir hasta ve zannettiğinden çok daha akıllı bir devlet memuru tarafından taşınarak karşılarındaydı. orada yapıyor olmak." Abi dünyayı teslimiyet ve tapınma ilkesiyle mükemmelleştirdiğinden beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Adını koyamadığı halde Adil Kardeşler'in her zaman korktuğu şey, embriyo halindeyken, Abistan'ın en ücra yerinde münzevi bir hasta ve zannettiğinden çok daha akıllı bir devlet memuru tarafından taşınarak karşılarındaydı. orada yapıyor olmak."

Ancak bir şeyi düşünmek, ona inandığınız anlamına gelmez. Ati bunların hiçbirini umursamıyordu, bunlar hastalıklı bir zihnin düşünceleriydi; gereksiz teoriler, çılgınca, gerçek olamayacak kadar ihtimal dışı hayaller. Diktatörlüğün öğrenmeye ihtiyacı yoktur, doğası gereği bilmesi gereken her şeyi bilir ve hükmetmek için neredeyse hiçbir gerekçeye ihtiyacı yoktur; rastgele vurur, gücünün yattığı yer burasıdır, çünkü uyandırdığı dehşetten ve kazandığı saygıdan en iyi şekilde yararlanır. Her zaman diktatörlükler mahkemelerini yürütürken, hükümlü suçunu önceden itiraf edip yargıçlarına şükranlarını sunarken.

Bu durumda daha fazla aramaya gerek yok: Ati ve Koa suçlu bulunacaklardı. *maketler*, Balis'in aşağılayıcı mezhebine bağlı inanmayanlar. Stadyuma çıkanlar suçludur, çünkü insanlar bilirler ki Tanrı asla masumları cezalandırmaz; Yölah güçlü ve adildir.

Geç olmuştu. Toz'un menajeri Der gelmemişti. Ati dünkü yemekten arta kalanları yedi ve battaniyesinin altına girdi. Mümin inancına sahip değildi ama can kardeşi Koa'yı kurtarmak için varsa bütün gücüyle kurbanların Allah'ına dua etti.

T

gün can sıkıntısı ve üzüntü içinde geçti. Yine başka bir gün. Ati, iki gün önceki olayların filmini zihninde oynatmaktan ve yeniden oynatmaktan kendini alamıyordu ve her seferinde düşünmek için daha fazla yiyecek buluyordu. Hiçbir işe yaramadı ama başka ne yapabilirdi, aklını meşgul etmesi gerekiyordu; Koa'yı çok özlüyordu ve kötü bir önsezi midesini bulandırıyordu.

Der, yedinci namazdan hemen önce geldi. Semt *maketler* korna çalıyor ve müminleri toplamak için çağrıda bulunuyorlardı. Oyalanmak olmazdı, bu duanın bir anlamı vardı, günün sonunu ve gecenin başlangıcını gösteriyordu; bütün bir sembol.

Der konuşkan bir tip değildi. Ondan önceki Mou da olmamıştı. İçeri girer girmez birinin depoda kaldığına işaret edebilecek her şeyi toplamaya koyuldu. Sanki birinin izlerini örter gibi her izi sildi. Muhtemel ipuçlarıyla bir çantayı doldurdu, sıkıca bağladı, omzunun üzerinden attı ve son bir incelemeden sonra Ati'ye sanki özel bir şey yokmuş gibi onu takip etmesini ve on beş ila yirmi adım mesafede durmasını söyledi. *sikkalaronun* arkasında.

Uzun bir süre hızlı adımlarla yürüyerek yola çıktılar, çevredeki herhangi bir şeyden kaçındılar. *maketler* Yoldan geçenlere seslenmeye ve güzel sohbetlerine katılmalarını istemeye çok hevesli aylak insanlarla sürekli olarak dolup taşan. Yol boyunca Der, çantayı daha az sağlıklı mahallelerde şehri süsleyen çöp yığınlarından birine attı. Asfalt bir yola vardıklarında Der ve Ati bir kapı aralığına sığınarak sessizce beklediler. Sollarında kediler miyavlıyor, sağlarında köpekler havlıyordu. Üstlerinde ay pek inandırıcı olmadan parlıyordu; görebiliyorlardı ama belli belirsiz. kokuları *kirave* evlerden sokaklara kokular saçan sıcak krepler. Ne şanslı insanlar.

Bir saat sonra, ufukta beliren iki far geceyi aydınlattı. Yaklaştıkça araç ışıklarını yaktı ve Der elini sallayarak cevap verdi.

kollar ve yolun ortasında durmak. Araç hemen önünde durdu. Sessiz, ferah, görkemli, resmi bir arabaydı, yeşil, ön çamurluklarda bir Şeref Arması sergileyen flama taşıyıcıları vardı. Aynı zamanda buyurgan: Kim onun yoluna çıkmaya cesaret edebilirdi? Şoför kapıyı açtı ve Ati'ye binmesini söyledi. Ne büyük bir onur, ne anlaşılmaz bir onur! Der'in görevi tamamlanmıştı, arkasını döndü ve tek kelime etmeden gecenin karanlığına doğru yola çıktı. Araba bir lastik gıcirtısıyla havalandı ve hızla hız kazandı. Ati hayatında ilk kez bir arabaya biniyordu ve bu olabilecek en iyi şeylerden biriydi. Kendi kendine gururla gülümsedi; akıl almaz ıstırasında, çok ayrıcalıklılara, yüksek yaşama mahsus o mükemmelden de fazla mutluluğa birdenbire ulaşmıştı. ama çok çabuk kendine sakin ve alçakgönüllü kalmasını emretti. Sadece hiyerarşideki en üst düzey yetkililer, bu tür harika araçlara veya sinarşi ile tanıdıkları tartışılmaz olan inanılmaz derecede zengin tüccarlara sahipti. Bu rüya makinelerinin nereden geldiğini, onları kimin ürettiğini, kimin sattığını kimse bilmiyordu: sır dokunulmazdı. Bilgi eksikliği nedeniyle insanlar başka bir dünyadan geldiklerini, bir kanal olması gerektiğini söylediler; hala görünmez sınırlardan bahsediyorlardı. Motorun mırıltısı o kadar nazikti, koltuklar o kadar rahattı ki, arabanın tamamı o kadar güzel kokuyordu ve yoldaki tümsekler o kadar tatlıydı ki, çok geçmeden Ati kendini oldukça uykulu hissetti. Elinden geldiğince direndi ama uzun sürmedi; içini kemiren kaygıya rağmen keyifli bir uykuya daldı. Onu nereye götürüyorlardı? onu orada ne bekliyordu? Toz, tuhaf olduğu kadar ketum biriydi.

Ati uyandığında, kendisini ağırlıksız bir durumda uçarken bulduğuna biraz şaşırarak, araba hala havayı zarafet ve lüks bir zevkle delen bir aşk oku gibi hareket ediyordu. Ati, yaklaşık yüz gitmiş olmaları gerektiğini hesapladı.*chabirler.*

Uzakta ışıklar gördü, bulutlar kadar yükseğe ulaşan ve onları tutuşturan bir gayzer, gerçek bir ışık cümbüşü, Qodsabad'da ender görülen bir şey. Elektrik karneye bağlanıyordu ve o kadar pahalıydı ki, yalnızca üst düzey liderler ve zengin tüccarlar bunu karşılayabilirdi; ilki bunun bedelini ödemedi ve ikincisi müşterilerine ödetti. Hava nemliydi ve mide bulandırıcı bir koku, tuz karışımı ve serin ve taze başka bir şey vardı. Gecenin derinliklerinden bir su kütlesinin kırılma sesi geldi.

kayalara veya bir duvara. Bu deniz miydi, gerçekten var mıydı, buralara kadar geldi mi, kapılmadan, yutulmadan yaklaşabileceğiniz doğru muydu? Yol daha ileri gitmedi. Araba, bütün bir ordu tarafından korunan devasa bir kapıdan geçti ve göz alabildiğine görkemli ağaçlar, romantik korular, büyüleyici çiçek tarhları, rüya gibi çardaklar, çimler ve göletlerle dolu geniş bir parka girdi. Yol boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş muhteşem elektrik direkleri, gölgelere hafif bir ışık veriyor. Araba lastikleri çakılların üzerinde çıtırdadı (gün ışığında pembe olduğunu keşfedecekti). Akıllıca düzenlenmiş dev projektörlerle aydınlatılan ev çok büyüktü ve ufku bir uçtan diğer uca dolduruyordu. Aslında tek bir ana binadan, simetri ve uyumdan oluşan bir kraliyet sarayından ve her iki yanında, belli bir mesafede çok sayıda müstemilattan oluşuyordu. hem büyük hem de küçük, uzun ve alçak, yuvarlak ve kare. Bunların arasında muhteşem bir *maket*, yeşil mermer ve ince işlenmiş sıva ile süslenmiştir. Parkın her yerinde, teraslarda ve çatılarda ya da gözetleme kulelerine tünemiş ağır silahlı muhafızlar, zırhlı askerler ve katip zırhı giyen siviller vardı. *yanık* bir zırhla kaplı. Köpek bakıcıları, bilinmeyen bir ırktan, yarı buldok, yarı aslan olan korkunç mastiflerle devriye geziyordu. Uzakta, dikenli tellerle çevrili bir tümseğin üzerinde otuz otuzda bir pilon duruyordu. *sikkalar* yüksek veya daha fazla, bir tür tamburdan oluşan etkileyici donanımı, dört yöne bakan uydu antenlerini ve devasa bir dönen metalik yapıyı destekliyor.

Daha uzakta, her on Abistanlıdan on tanesi gibi Ati'nin her zaman yakından görmeyi hayal ettiği bir şey vardı: uçan makineler. Devasa bir hangarın dışında bir dizi uçak (biri büyük, bazıları orta ve küçük olanlar) ve eşit sayıda, farklı şekil ve boyutlarda helikopterler düzgün bir şekilde park edilmişti. Bu uçaklardan yalnızca herhangi birini gökyüzünde çok uzaklarda, sessiz bir kükremeye geçen noktalar olarak görmüştü ve birçok insan gibi o da sonunda ne düşüneceğini bilemez hale gelmişti. Makineler, kuşlar, sihir, hologramlar mıydı? Dostlar mı, düşmanlar mı? Gördükleriniz her zaman gerçek mi ve bu bilinmeyen sesleri nasıl yorumlayacaktınız? Başka, daha küçük bir hangar ve özenle düzenlenmiş küçük arabalar, sedanlar, kamyonlar, özel araçlarla dolu etkileyici bir otopark vardı. Bütün bu malzeme nereden, hangi dünyadan, hangi kanaldan geldi?

Ati ne kadar dikkatle bakarsa baksın, hepsini anlayamıyordu. Alan çok büyüktü ve araba hızla ilerliyordu; açıkça nereye gideceğini biliyordu.

Merkezden çok uzakta, her biri birbirinden güzel, sanatsal bir şekilde budanmış ağaçlarla çevrili birkaç düzine evden oluşan bir yerleşim bölgesinde durdular. Şoför ondan dışarı çıkmasını ve onu 15 numaradaki tertemiz beyaz bir bungalovda takip etmesini istedi. Bir giriş, bir mutfak, banyo ve sağduyulu bir koridorun iki yanında üç yatak odası bulunan büyük bir merkezi odaya açılıyordu; hepsi lüks bir şekilde döşenmişti ve Toz'un böyle sevgi dolu bir nostaljiyle topladığı türden mobilyalar, tablolar ve biblolarla doluydu. Ati, böyle evlerin var olabileceğini, kimsenin orada yaşayıp kendini evinde hissedebileceğini asla hayal etmemişti. Qodsabad'da böyle bir şey yoktu, insanlar rahatsız olur, hatta mutsuz olurdu. ayaklarının altındaki toprağı hissetmekten ve açık bir görüşe sahip olmaktan hoşlanıyorlardı; her şeyden önce, aynı odada ekmek ve ekmek paylaşmaktan hoşlanıyorlardı. *kira*, harareten tasarruf etmek, bir ağızdan dua edip gevezelik etmek.

Sürücü, Ati'ye bir sonraki duyuruya kadar bu bungalovda kalacağını bildirdi. Mutfakta özenle dikilmiş beyazlar giymiş iki adam hazır bekliyordu. *yanık*. Aralarından ayırt edilmesi kolaydı: Biri siyahtı, güçlüydü, geniş burunluydu ve adı Ank'ti; diğeri kısa ve solgundu, çekik gözleri vardı ve ona Cro deniyordu. Beyaz, zarif, zeki ve Hek adıyla anılan sürücü onları gelişigüzel bir şekilde hizmetkarlar olarak tanıttı. Her bungalovda iki üç tane vardı, dedi, Hazretlerinin misafirlerinin emrindeydiler. Ank ve Cro razı oldular ve Ati'ye başlarını salladılar. "Efendisi kim?" diye sordu Ati çekinerek. Şoför kendini beğenmiş bir tavırla cevap verdi, "Efendim HazretleriNUN Sakin Lord Hazretleri. . . Saygıdeğer Bri!"

Hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra Ati yatağa gitti ve gecenin çoğunu düşünceleri ve korkularıyla mücadele ederek geçirdi. Kapana kısılmış hissetti ve en kötüsünden korktu. Güneş ufku üzerinde yükselmeye başlarken yorgunluk nihayet onu yendi. Ve neredeyse anında korna sesiyle uyandı. *maket*, ilk ezan için çağrı. Ank gelip genç bir memurun onu arabaya bindirmek için girişte beklediğini söylediğinde Ati hâlâ aklını toplamaya çalışıyordu. *maket*. Ki yaptı. bu *maket* insanlarla doluydu. Herkesin yeri belirlenmişti: ileri gelenler ön sıralarda, ardından yüksek rütbeli idari yetkililer vb.

son sekreter; hizmetliler ve işçiler işyerlerinde, bekçiler kışlalarında namaz kıldılar. Bunu kaçırmamak için çok istekliydi; gözetleme hiç durmadı ve ceza herkes için aynıydı, beline bir sopayla yüz kırbaç ve tekrarlayan suçlular için daha fazlası. Ati, misafirler için kanatta oturuyordu. Sabah namazı önemliydi, herkes katılmak için acele etti, gecenin bitişi ve günün başlangıcını işaret ediyordu; bütün bir sembol.

Daha sonra, En Huzurlu Lord Hazretlerinin kendisine ait olduğunu öğrenecekti. *maket*, sarayda, taht odasının bitişiğinde. *butaklit* Lord Hazretlerinin vekilidir *maket* ve tespihçi, tellal, cevap veren, efsuncu, hazan ve mezmur yazarı rollerini üstlenenler onun yaverleriydi. Kutsal Perşembe günü, yorulmadığı bir zamanda Lord Hazretleri kiliseye gitti. *maket* kampta ve duaları kendisi kıldırdı. Bu, tımarhane halkı için önemli bir onurdu. Kimse yoklamayı kaçırmadı. Genel olarak Kho Mockba olarak bilinen Qodsabad'daki Büyük Mockba'daki Büyük Perşembe Yalvarmasına liderlik etme sırası kendisine geldiğinde, etkileyici bir güvenlik detayıyla oraya tam bir geçit töreniyle gitti ve bölgesini aşırı bir çaresizlik içinde terk etti. Ancak aynı öğleden sonra dönüşü daha da inanılmaz bir kutlamaya neden oldu. Lord Hazretleri birkaç gün yokken, özellikle de resmi kabinesinin, mahkemesinin ve çeşitli hizmetlerinin birkaç katı işgal ettiği Kii'ba'ya gittiğinde, kamp kış uykusuna yattı ve efendinin yokluğuna gece gündüz ağladı.

Dua bittikten sonra katip, Ati'yi kraliyet evinin yakınındaki devasa bir binaya götürdü. "Burası, Lord Hazretlerinin Büyük Kahyası Ekselansları Viz tarafından yönetilen tımarhane hükümetinin merkezidir. Kabine başkanı ve çok değerli meclis üyesi Ram sizi bekliyor." Adı Bio olan genç katip, "çok değer verilen" üzerine ciddi bir vurgu yaptı, ki bu doğru bir üslup değildi, ama belki de Ram'a şefi tarafından değer verilmekten daha fazlasını, yapması gereken tek şeyin o olduğunu ima etmek istiyordu. dinlemesi için ağzını aç. Bir servis girişinden, uzun bir yeraltı koridorundan içeri girdiler ve hepsi de tuhaf bir şekilde birbirine benzeyen katiplerin dini açıdan koşuşturup durdukları bir merdivenler, koridorlar ve bürolardan oluşan bir labirente çıktılar; Bu labirent geniş, lüks bir alana açılıyordu. ve Chamberlain'in ofisine giden çok sessiz bir koridor. Deneyimiyle gözlem becerileri keskinleşen Ati

tehlike uyarısı, buradaki tabelanın bilinmeyen bir dilde olduğunu, incelikle işlenmiş olduğunu, narin süslemeler ve süslemelerle dolu olduğunu fark etti.*abilang*Yapay doğum anında katılık, kesinlik, itaat ve ölüm sevgisini telkin etmek için tasarlanan askeri bir dil ilan etti. Hakikaten burada, Abistan'ın yükseklerinde ne kadar garip şeyler vardı. Huzurlu Lord hazretlerinin ve ta yukarılardaki Büyük Komutanın evinde durum nasıl olmalı? Bırakın Delege Abi'nin yerini: Onun hüküm sürdüğü yerde her şey bir sır ve emsalsiz mucizelerdi.

Ati, bir sandalye, bir koltuk ve bir sehpa ile seyrek döşenmiş bir odaya alındı. Görevi tamamlandı, Bio hafifçe gülümseyerek geri çekildi.

Rahatlamak da olabilir; Ati koltuğa oturdu ve bacaklarını uzattı. Uzun süre bekledi. Son zamanlarda kendisine bolca uygulanan bu tür işkencelere alışmıştı. Sanatoryumda, sabrın Himalayalarını aşmıştı. Beklemeyi öğrenmişti; düşüncelerine daldı ve zamanını onları çözmekle geçirdi ve bu, kafasında ağırlara ve midesinde korkuya neden oldu.

İşkence sona erdi: odaya bir adam girdi - kısa boylu, narin, arkadaş canlısı, yaşı belirsiz, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında. o siyah giyiyordu*yanık*, bu alışılmadıktı. Ati ayağa fırladı. Adam alay ediyormuş gibi ellerini beline koyarak önüne dikildi ve uzun bir süre ona, tam gözlerinin içine baktı, ta ki aniden gülümseyerek, "Demek sen Ati'sin!" ve göğsüne bir şaplak atarak, "Ben Ram!" Bakışlarında daha derin, ince tavırlarında gizlenen başka bir şey daha vardı: bir soğukluk, belki gaddarlık, ya da sadece bakışa böylesine rahatsız edici bir ışıltı veren boşluk.

"Pekala, otur ve sözümü kesmeden beni dinle!" koltuğun yanındaki sandalyeyi iterek emretti; oturdu, bacaklarını açtı ve dirseklerini dizlerine dayayarak, sanki çok önemli bir sırrı paylaşacakmış gibi Ati'ye doğru eğildi.

"Başlangıç olarak, size herhangi bir yumruk yemeden şunu söyleyeceğim: arkadaşlarınız Nas ve Koa öldü; bu üzücü, ama durum böyle. Boşuna ölmesinler diye, yaptığımız işte bize katılmanı istemeye geldim. . . Daha sonra açıklayacağım, ama önce size birkaç tane söylemem gerekiyor.

şeyler ve onlar hakkında düşünmenize izin verin. Nas intihar etti, resmi karar bu; Mab'ın keşfi onu derinden üzmüş gibi görünüyor. İş yerindeki arkadaşları üzmemek için ölümünü sakladık; Abigov'un zor görevini yerine getirmek için sükunete ihtiyacı var. Bu bir hataydı çünkü insanlar en kötü senaryoları hayal ettiler. Neden intihar etti, tam olarak bilmiyoruz. Karısına bir mektup bıraktı ama açık değildi, sadece inancıyla ilgili şüphelerle kuşatıldığını ve belirsizlik ve gösteriş içinde yaşayamayacağını söylüyor. O büyük bir dürüstlük adamıydı ve öyleymiş gibi tepki verdi. Bir gün ailesini, komşularını ve meslektaşlarını sıkıntı içinde bırakarak ortadan kayboldu. Onu boşuna aradılar. Eşi Sri ve kız kardeşi Eto çok cesurdular, gerçeği öğrenmek için mücadele ettiler. ama trajedi hızla en üst düzeyde bir Devlet meselesi haline geldi, Adil Kardeşliği de içeriyor - başka bir deyişle bir devlet sırrı. Aklından neler geçtiğini asla bilemeyeceğiz, bir gün aniden 'kendi' köyüne geri döndü, nedenini bilmiyoruz - düşünmek, bir şeyi kontrol etmek, bir araştırmayı bitirmek, bir kanıt saklamak için. - her halükarda, cesedi orada, evlerden birinde, bölgeyi ilk hacılar için hazırlamaya gelen işçiler tarafından bulundu. Kendini asmıştı. Cesedinde karısına hitaben yazılan mektubu buldular. evlerden birinde, cesedi ilk hacılar için bölgeyi hazırlamaya gelen işçiler tarafından bulundu. Kendini asmıştı. Cesedinde karısına hitaben yazılan mektubu buldular. evlerden birinde, cesedi ilk hacılar için bölgeyi hazırlamaya gelen işçiler tarafından bulundu. Kendini asmıştı. Cesedinde karısına hitaben yazılan mektubu buldular.

Nas, bölgenin ilk araştırmısından döndüğünde bakanına sunduğu çok detaylı raporda, Mab'ın bir Abistanlı köyü olmadığı, aksine çok daha üstün olan daha eski bir uygarlığa ait olduğu teorisini ortaya atmıştı. temeli olanların tamamen zıttı olan ilkeler tarafından yönetilen bizimki *Gkabal*, Kutsal Gönderim. Bundan daha da kötüsü, onun, kendisinin gerçek olduğuna inanmasına neden olan ipuçları bulduğu düşünüyor. *Gkabal*, bizim *Gkabal*, o zamanlar zaten vardı, başka bir deyişle Abi'miz, Delege Abi'nin doğumundan önce, ki bu imkansızdır ve herkes onu o dönemin parlak bir dininin, Tarih ve iniş çıkışlar, bu din hakkında potansiyel olarak tehlikeli olan her şeyi açığa çıkaran ve güçlendiren aşağı doğru bir yola yerleştirmişti. Görünüşe göre bu uygarlık, *Gkabal* sonucunda öldüğünü söyledi. Gezegen, kaos ve şiddetten başka bir şey değildi ve *Gkabal* zaferine rağmen dünyaya barış getirmedi. Bu haberin bir kelimesi bile doğru olsa, Abistan'ın ölümü, dünyanın sonu demektir, biz varisleriz demektir.

o delilik ve cehalet dünyasının devam ettiricileri. Rapor, Nas'ın kafasının ne kadar karıştığını gösteriyordu; İşlerin sırasını tersine çevirmişti, şüpheli olan Abi'nin ifşası değil, Abi'nin öğretilerinin çürütmeye geldiği geçmiş inançlardır. . . Konu çok önemli olduğu için, Büyük Komutan doğal olarak raporun nüshalarını görüşlerini almak için tüm Muhteremlere ilettiler. . . Kii'ba'da korkunç bir fırtına çıkardı. O lanetli köyü yerle bir etmek, Arşivler, Kutsal Kitaplar ve Kutsal Hatıralar Bakanlığı'nı kapatmak, personeli dağıtmak, hikayeden haberdar olabilecek herkesi tutuklamak istediler. . . ve Nas soruşturmadan eve dönerken onunla en çok zaman geçiren kişi olduğun için listenin başında sen vardın. kafası tuhaf fikirlerle dolu ve hiç şüphesiz birine açılma arzusuyla. Sadece Abi'nin kişisel müdahalesi yangını söndürdü; o köyde yaşadığını ve vahyi orada aldığını hatırladı. *Gkabulve abilang*. Tartışma bastırıldı, ancak çıkar çatışması değil.

"Mukaddes dinimizin hükümleri gereğince Nas'ın naaşı yakılmış ve külleri denize serpilmiştir. İnancımızdan şüphe edip intihar ettiği için Abistan'ın kutsanmış toprağına defnedilemezdi. *Gkabulve* milyonlarca şehidin kanı. Kocalarının ve erkek kardeşlerinin şüpheleriyle kirlenmediklerinden emin olduktan sonra, karısı Sri ve kız kardeşi Eto'yu biri Abigov'da memur, diğeri tüccar olan iyi, dürüst inananlarla evlendirdik. 'Biz' diyorum çünkü kararı Adil Kardeşlik adına Büyük Komutan verdi. Artık üzüntüleri geride kaldığına göre sağlıklı, mutlu bir hayat sürüyorlar. Ne yapabileceğimize bakarız, derseniz onlarla görüşebilirsiniz, eğer onlar ve kocaları kabul ederse; Nas'ın arkadaşı olduğun için kesinlikle yapacaklar. . . Eto, Tanrı Şehri'ndeki Kasbah'ta yaşıyor ve Sri, A19'un hemen yanındaki sakin bir mahalle olan H46'da."

Ati'ye kendine gelmesi için zaman tanımak amacıyla bir sonraki darbeyi indirmeden önce bir an duraksadı.

"İyi misin?" diye sordu, omzuna vurarak. "Mmm. . ."

"Öyleyse devam edeceğim. Koa'ya gelince, ne yazık ki, en korkunç şekilde öldü. Uçuşu sırasında bir hendeğe düştü ve kendini kazığa sapladı.

yan tarafını parçalayan kazık. . . Saklanmak için gittiği bir tür yuvada kan kaybından öldü. . . Bazı çocuklar cesedini iki gün sonra buldu. Qudsabad'ın belası olan köpekler onu yemeye başlamıştı. Grand'ın liyakatinin tanınmasıyla *Mockb* Lord Hazretlerinin sevgili bir arkadaşı olan Kho, onu buraya, tımarhaneye gömdük. Mezarına gidip namaz kılabileceksiniz.

"Toz, onunla temasa geçtiğiniz anda A19'da olduğunuzu bize bildirdi. Klanımızın seçkin bir üyesidir. O biraz orijinal - burada arkadaşları ve kendi türü arasında yaşamaktansa A19'un pisliğinde yaşamayı tercih ediyor. Soruşturma devam ediyor ama görünüşe göre Nas'ın, sizin ve Koa'nın kaderiyle ilgilenen sadece biz değiliz. Birkaç Onurlu, konumlarından korktu ya da durumdan yararlanmak istedi. Mab'a hac ziyaretinde kalıtsal bir imtiyaz verilen Saygıdeğer Dia, Vahyin doğduğu yer şöyle dursun, hac yerlerinden herhangi birinin kutsallığı hakkında en ufak bir şüpheye bile tahammül edemiyordu. Onun için muazzam bir gelir kaynağı, Adil Kardeşliğin kalbindeki dengeyi tehdit edecek kadar büyük; kibri sınır tanımıyor. Komutan Duc ve Abi'ye Nas raporunun tüm nüshalarını geri çekmeyi ve yaktırmayı kabul ettirmeyi başardı. İsteği üzerine beyaz önlüklü Abi Jirga'nın kapalı oturumu düzenlendi. Bunun ne olduğunu bilmeyeceksiniz: Bu, Büyük Komutan da dahil olmak üzere tüm Muhteremlerin Abi'nin evinde, herkesin Abi'ye ve kutsal üzerine söz verdiği ciddi bir toplantıdır. *Gkabul* mutlak teslimiyetleri, bu davada raporun imha edilmesi ve her izinin silinmesi emrinin tam, eksiksiz ve sadık bir şekilde yerine getirilmesi anlamına geliyordu - ki bu, tahmin edebileceğiniz gibi, temas kurmuş olabilecek herkes için üzücü sonuçlar doğurdu. BT. Bunun bir hata ve kayıp olduğunu düşünüyorum: susturmak, saklamak ve bastırmak asla bir çözüm değildir. Sanırım Nas en üst düzeyde bir şeyler döndüğünü fark etmişti ve çok şey riske atmıştı, bu yüzden korkusu çaresizliğini artırmıştı. Belki de Dia, bulgularını çürütmek için hem en hafif tabirle garip koşullarda ölen bakanına hem de Nas'a baskı yaptı.

"Dia için çok fazla, ama komplo kuran tek kişi o değil. Büyük Saygıdeğer Üyelerimizden bazıları -özellikle de Protokol, Törenler ve Anmaların yöneticisi olan korkunç ve çok hırslı Hoc-

İyilik ve Kanonlaştırmadan sorumlu Sayın Lord Hazretleri Bri'yi - ve kırılğan sağlığı her geçen gün azalan Büyük Komutan'ın veraset sıralamasında önde gelen yarışmacısından geçerken bahsedebilirim - zor bir dönemden geçtiğini gördüğüme üzüldüm. Bu olay onun tımarhanesinde meydana geldi - dahası, Lord Hazretlerinin vali ve polis şefi olduğu Tanrı Şehri'nin bulunduğu A19'da olduğu için. En iyi casuslarımız ve dedektiflerimiz tarafından yönetilen soruşturmamız bir komplo olduğunu gösterdi: Sizi sözde gardiyanlara ihbar eden adam, o köpek Dia ile, aynı zamanda Hoc ve oğlu Kil ile de bağlantılı bir organizasyon için çalışıyor. Onu en gizli örgütlerimizden biri tarafından kaçırttık, böylece gerekirse Lord hazretlerinin bu işe bulaşmasını önleyebiliriz. Bazı ustaca sorgulamalar, her şeyi itiraf etmesini sağladı. Ağ üzerinden geri dönmeye çalıştık ve klanımıza karşı olabilecek herhangi bir şeyden bizi haberdar etmek için alarm sistemimizi hızlandırdık. Onu gizli bir yerde yakınımızda tuttuk ve döndürmeye çalışıyoruz ve saygıdeğer Dia ve arkadaşlarının uzun süre hatırlayacağı türden bir yanıtı yavaş ve sabırla hazırlıyoruz.

"Ama her neyse, bunlar Adil Kardeşlik ile ilgili iç meseleler ve seni hiç ilgilendirmez.

"Hayatta kalan son kişi sensin, arkadaşların öldü, üzüntünü ve kendini içinde bulduğun korkunç yalnızlığı anlıyorum. Düşmanlarımızı, sizin onlardan kaçmanıza yardım ettiğimiz gibi yok etmemize yardım etmeli ve Abistan'ın Yölah'ın yardımıyla Lord Hazretleri Adil Kardeşliğin Büyük Komutanı olduğunda - ne kadar erken olursa o kadar iyi - tanıyacağı parlak geleceği hazırlamamıza yardım etmelisiniz. ve Abi, kurtuluş onların üzerine olsun. O'nun himayesi altında, kutsal *Gkabal* gerçekten dünyadaki tek gerçek ışık olacak, kimsenin onu saçma sapan hayallerle baltalamasına izin vermeyeceğiz. Amin."

"Ve sana nasıl yardımcı olabilirim? Ben bir hiçim, sadece karşına çıkan ilk suikastçının insafına kalmış zavallı bir kaçağım. . . Beni dışarı atarsan, nereye gideceğimi bilemem. Artık bir evim bile yok."

Ram'ın ifadesi birdenbire gizemli, üstün ve arkadaşça bir hal aldı.

"Yerinde ve zamanında söyleyeceğiz. Git ve arkadaşın Koa'nın mezarı başında dua et, Sri ve Eto'ya başsağlığı dilemek için git ve onları gör - senin için ayarlayacağız - parkta yürüyüşe çık ve gidip denizi gör, o

beş*chabirler*buradan, parkın içinden geçerseniz sadece iki tane. Biraz dinlenin ve içiniz rahat olsun, burada güvendesiniz, üç yüz yarıçap için bizim derebeyliğimizdesiniz.*chabirler*İznim olmadan buraya kuş bile giremez. Sizi buraya getiren genç katip Bio, izin verilen her yerde size eşlik edecek, ona ne istediğinizi söyleyin, nasıl ayarlayacağını bilecektir. Yakında görüşürüz!"

Kapıda arkasına döndü:

"Bu odada söylenenler asla söylenmedi. Sen ve ben, konuşmamızın tek bir kelimesi koridora bile yayılırsa, tek bir gün bile hayatta kalamayız. Bunu unutma. Yolah seni korusun!"

BTamamFBİZİM

Ati'nin bir komponun diğeriini gizleyebileceğini keşfettiği ve bu gerçeğin, tıpkı yanlışlık gibi, yalnızca ona inandığımız sürece var olduğu. Ayrıca bazılarınin bilgisinin diğerlerinin cehaletini telafi etmediğini ve insanlığın kendisini tüm üyelerinin en cahilini model aldığıni keşfeder. hükümdarlığı altındaG Kabul, Büyük İş başarılıdı: cehalet dünyaya hakim oldu ve her şeyi bildiği, her şeyi yapabileceği ve her şeyi istediği bir aşamaya ulaştı.

Ö

Atı, mutfak masasının köşesinde, Ank ve Cro'nun dikkatli bakışları altında bir program tasarladı. En az altı nokta içeriyordu: 1) Koa'nın mezarına gidip dua edin; 2) uçak ve helikopter yolculuğuna çıkın; 3) Lord hazretlerinin sarayını ziyaret edin; 4) denizi görün ve en az bir parmağınızı içine daldırın; 5) Sri ve Eto ile tanışın ve onlara Nas'ı ne kadar sevdiğini ve takdir ettiğini söyleyin; 6) Toz ile ciddi bir görüşme yapın ve geçerken Koa'ya hizmetleri ve misafirperverliği için teşekkür etmek üzere Abi'nin dedesi Kho'ya gönderdiği tebrik mektubunu verdiğinde neden kahkaha attığını sorun. *taklit*Qodsabad'daki Büyük Mockba'nın.

Bio, ertesi gün Ram'ın aşağı doğru revize ettiği bir programla geri geldi. Havaalanının ve sarayın son derece hassas yerler olduğunu açıkladı: Kimsenin yaklaşamayacağı, düşünmenin bile anlamı yok, parmağınızı çevredeki çitin içinden geçerseniz gördüğünüz anda vurulacağınız bir bölgeydi. . Geri kalanı için sorun yok. Bununla birlikte, Sri ve Eto ile görüşmenin düzenlenmesi biraz zaman alacaktı, sorun karmaşıktı, çünkü kocalardan eşlerini ziyaret etmek için izin isterlerse, direnirler, kadınlara karşı dönerler ve eşlerinden ricada bulunurlardı. doğrudan - efendilerinin ve efendilerinin evini hiç terk etmeyen kadınlar - onları tehlikeye atardı, merhum kocalarının ve erkek kardeşlerinin arkadaşı olduğunu iddia eden bir yabancının, yaşları uzun zaman önce sona ermiş ve hem dul hem de kız kardeşi evliyken, taziyelerini sunmak için onları neden görmek istediğini kocalarına anlatacaklardı. Ama merak etmeyin, Ram çok masum bir plan yapmıştı. O ketum adam Toz için de endişelenmeyin, her Perşembe ailesiyle öğle yemeği yemek için kampa gelirdi, ağabeyi Bri'den başkası değildi, Serene Lord hazretleri ve ikiz kardeşi Viz'den başkası değildi, Büyük Kahya ve yeğeni, ölen bir erkek kardeş olan Dro'nun oğlu Ram'dan başkası değildi.

uzun zaman önce klan savaşlarının en kötü bölümlerinden birinde gizemli koşullar altında. Abistan'ın her yerinde ölenlerin sayısı milyonları bulmuştu ama kimse o savaşları hatırlamıyordu ve Tarih hiçbir kayıt tutmamıştı. Barış bir gün geri geldi ve barışın kaçınılmaz yanı, anıları silmesi ve tüm geçmişi silmesi.

Bu yüzden, kendisi de hassas bir bölge olan mezarlığa yöneldiler, çünkü orası şehitlerin, üst düzey liderlerin ve hüküm süren ailenin bulunduğu, dikkatlice kapatılıp korunduğu yerd; Hüküm süren ailenin arsası çiçeklerle kaplı bir höyüğün üzerindeydi ve Lord Hazretleri ayda bir dua etmek için oraya giderdi. Sıradan insanların mezarları herkese açıktı. Mezarlığın bakımı mükemmeldi, bu, tımarhanede yürürlükte olan değerler açısından iyi bir işaretti; ama gerçekte kamptaki her şey mükemmeldi, gerçekten de Ati cenneti böyle hayal ediyordu. Boş zaman, havailik ve diğer müsamahalar alanında sadece iki veya üç şey eksikti; kutsal *Gkabul* onları bu hayatta yasakladı, ancak bir sonrakinde usulüne uygun ve açık bir şekilde onlara söz verdi.

Koa'nın mezarı, klana ait olmayan ölülerin gömüldüğü bir tarafta, biraz uzakta bir arsadaydı. Abistan'ın o bölgesindeki cenaze geleneklerine uygun olarak çok basit bir mezardı: Yassı bir taşın üzerinde ölü adamın adının bulunduğu bir mezar höyüğü, bu durumda "KOA."

At taşındı. . . ve şüpheyle dolu: Bu mezarda gerçekten kimin yattığını merak etti. İsim kimlik değildir ve mezar kanıt değildir. Ram'ın hikâyesinde o kadar doğru ve basit şeyler vardı ki insan daha fazlasını isterdi. Bütün bunların içindeki gerçek neredeydi? Raporun Adil Kardeşlik içinde kargaşaya neden olduğu açıktı; Abistan'ın ebedi mükemmelliğini aşan parlak bir medeniyet teorisi, yutulması kolay bir hap değildi; inananlar kendilerinin en iyisi olduğunu düşünmeye çok heveslidirler. Ve sonra, ayrıca çıkarlar, düşmanlıklar, hırslar, ahlaksızlıklar vardı. - kısacası, insanı aşağılık ve değersiz yapan her şey, ama yine de parlak Koç, ortaya çıkmasını istediği koruyucu melek olamayacak kadar bilgili ve güçlüydü. Aslında, onunla ilgili her şey, bir entrikayı diğerine nasıl bağlayacağını bilen mükemmel bir komplocuyu akla getiriyordu.

ofisinden hiç ayrılmadan bir taşla iki kuş vurmak için onları kurnazca bir araya getirin. Bu seferki amacı, eğer Ati doğru anladıysa, anıtsaldı: aynı anda Dia'yı devirmeyi, Hoc'u küçük düşürmeyi, oğlu Kil'i mahvetmeyi, eski patrik Duc'u öyle zehirli endişelerle boğmayı umuyordu ki bitireceklerdi. yakın bir gelecekte amcası Bri'nin -ve kendi halefinin- lehine veraset sürecini hızlandırmak ve sonra, nefes almak için bile duraksamadan, mükemmel düzen için uzak veya marjinal bir tehdit oluşturan her şeyi ortadan kaldırmak için. arasında *Gkabul*. Bu hiç bitmeyen entrika ve ölüm oyununda dört as bilgi, güç, zeka ve deliliğe sahip istisnai hırslı adamlar varsa, Ram onlardan biriydi ve şüphesiz en iyisiydi.

Ati bu ikinci dereceden düşünceleri zihninden kovmak için ayağa kalktı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini tozla örtmek için yere ovuşturdu ve Büyük Kutsal Perşembe Yalvarışı sırasında yapıldığı gibi alçakgönüllülükle öne eğdiği başının üzerinde çaprazladı. sonra mırıldanmaya başladı:

"Bu kabirde kim olursan ol, ey ölü, seni selamlıyor ve iyi niyetli bir insana ahiretin sunabileceği en iyi şeyleri diliyorum. Eğer inandığım gibi sen Koa değilsen, sözlerimle seni rahatsız ettiğim için beni affet. . . ama itiraf etmeliyim ve üzüntümü hafifletmeliyim, bu yüzden bu talihsiz sefilin size sanki sizmişsiniz gibi hitap etmesine izin verin. . . Eğer bizim inandığımız gibi, ölümler ahirette birleşmişse, lütfen mesajımı kendisine iletin.

"Sevgili Koa, seni özlüyorum ve çok acı çekiyorum. Senin hakkında o kadar çok sorum var ki, senin bir çukura düşerek öldüğüne inanmakta zorlanıyorum, o tatlı dilli Ram'ın dediği gibi, sen böyle değilsin, hem bedenlen hem de ruhen çeviktin. . . ve cesaretin hiç eksik olmadı, ağır yaralı olsan bile depoya geri dönecek gücü bulabilirdin ve o zaman seni kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapardım. . . Ya da daha kolay bir şekilde ilk geldiğiniz evin kapısını çalıp yardım isteyebilirdiniz. . . İnsanlar sana yardım etmeyi reddetmezdi, içlerindeki her şey Abistan semalarının altında ölmedi. . . İnsanlar çocuk sahibi olmaya, barınacak bir çatı bulmaya ve ısınmak için ateş yakmaya devam ettikçe, içlerinde yaşam olduğu ve dolayısıyla kendini koruma içgüdüğü olduğu anlamına gelir.

bu şekilde başarma şansımızı arttıırırdık ama aslında ikiye böldüm ve kötü tarafı size bıraktım, sola gitmem ve sağa gitmenize izin vermem gerekirdi. . . Bu tarafta ayak bileklerimi koklayan birkaç köpek dışında hiçbir engel yoktu. . . Depoya vardığımda seni görmeyince, seni aramak için hemen dışarı çıkmalıydım. Ve ben ne yaptım, zavallı mıyım? Kendimi battaniyeme sardım ve uyudum. Utanıyorum Koa, utanıyorum, korkağım. Seni terk ettim kardeşim ve bu yüzden bir köpeğin yuvasında öldün ya da profesyonel katiller tarafından öldürüldün. Suçluluğumu hafifletmeye çalışmıyorum ama neden derinlerde bir yerlerde senin hayatta olduğunu, belki de tutsak olduğunu umduğumu bilmiyorum; artık bu zavallı dünyayı yöneten Muhteremlerin kimler olduğu hakkında biraz bilgi sahibi olduğum için, bu herhangi bir yanılsama içermeyen bir umut. Nas'ın -onunla tanışmanı çok istiyordum- güya öldüğünü öğrendim. Kutsal topraklarımız Abistan'da işi olmayan o gizemli köyde intihar ettiğini söylüyorlar. Nas'ın bir bilgin, bilmek ve öğrenmek isteyen soğukkanlı bir adam olduğuna ve hayallere ve hayallere kapılmadığına bir an bile inanmıyorum. Keşfinden rahatsız olan insanlar tarafından öldürüldü. . . ve bunun olacağını biliyordu, bana bir gece kamp ateşinin yanında olduğunu söyledi. Bana gelince, uyuşmuş ve başıboş dolaşıyorum, dertlerle doluyum. Ama her bulutun bir umut ışığı vardır: Saygıdeğer Bri'nin klanının insafına kalmış bulunduğum yerden, sizin ve Nas'ın ölümü hakkında bir şeyler öğrenme şansım çok az. Beni bir planlarında kullanmak istiyorlar, bu yüzden bir noktada fenerimi yakmak zorunda kalacaklar. Fazla kısıtlama göstermeyecekler, ya da, çünkü benim için hazırladıkları sonu biliyorlar. Ama kaderim umurumda değil, bu dünyadan umudumu kesiyorum, beni burada tutacak hiçbir şeyim yok, ne pahasına olursa olsun hiçbir şey istemiyorum. Yakında seninle olacağım sevgili Koa ve ahirette -umarım tam bir cezasızlıkla- maceralarımıza ve imkansız gerçeği arayışımıza devam edeceğiz. Seni kucaklıyorum ve yakında görüşürüz."

Ati, gelenek olduğu üzere dört kez eğildi, sembolik olarak tozu toza döndürmek için üzerini silkti ve bir ağacın altında uzanmış, mutlu bir şekilde bir ağacın sapını kemirerek bir kenarda onu bekleyen Bio'nun yanına gitti. papatya.

"Sevgili Bio, sabırla beklediğin için teşekkür ederim. Şimdi canlıların dünyasına geri dönelim - hayatta olduğundan emin olduğumuz kişiler; Arkadaşım Koa'ya ona söyleyeceklerimi söyledim, her şeyi yeniden düşünecek. Liderimiz Ram kabul ettiğine göre beni denize bırakabilirsiniz. Her zaman denizin olması gerektiğini düşünmüşümdür ama asla kendim için hayal edemiyorum. İnan bana, çevrende gördüğün tek şey kum, toz ve debelenen fiskiyeleken bu çok zor. Gece gündüz tatlı su akan uçsuz bucaksız beyliğinizde nasıl idare ettiğinizi merak ediyorum, onu sanki göklerden yağıyormuş gibi boşa harcıyorsunuz ve hiçbir maliyeti yok."

"Kolay," diye yanıtladı Bio geniş, bilgiç bir gülümsemeyle, "nehri yeniden yönlendirdik, böylece akış sadece bizim için ve su, benzin ve diğer her şeyi stokladığımız dev sarnıçlarımız var. Hayat burada asla duramaz, ihtiyacı olan her şeye sahiptir."

"Bu güven verici, sevgili Bio! Hemen denize gidelim ve acele edelim, belli olmaz, bizi beklemeyebilir!"

Yol daha kısa olduğu için kampın içinden geçtiler. İki kişilik kısa yürüyüşleri hakkında *chabirler* çiçekli bir çimenliğin üzerinde, ormanın gölgesinde kesinlikle korkunç hiçbir şey yoktu.

Ufukta deniz belirdi; sanki kaynağını gökten almış da oradan yeryüzüne inmişti. Bu, Ati'nin ilk gözlemiydi ve o yaklaştıkça, belirsiz ve titreyen uhrevi ufuk çizgisi, tüm alanı dolduran, taşan ve bir gelgit gibi ona doğru yükselen devasa, canlı bir su kütlesine dönüşene kadar daha keskinleşti, yayıldı. ayaklarının dibinde durmak; çevrelendiğini hissetti. Büyüleyicilikten ve dehşetten kaçmak imkansız: deniz tüm karşıtların toplamıydı, gerçeğe kendinizi inandırmanız sadece birkaç saniye sürdü ve sonra bir anda her şeyin dramatik bir şekilde değişebileceğini biliyordunuz. en iyiden en kötüye, en güzelden en uğursuza, yaşamdan ölüme.

O gün, Ati'nin ilk ziyareti için deniz, onu kaplayan gökyüzü ve küçük dalgalarıyla oynayan rüzgar gibi dostça bir havadaydı. İyi bir işaret.

Ati cesurca su kenarına gitti ve orada kumların arasında kayboldu. Bir adım daha ve mucizevi temas kuruldu. Ağırlığının baskısı altında, ayak parmaklarından su ve kum sızıyor, onlara sadece şehvetli olmaktan öte bir şekilde masaj yapıyordu.

Ama ne oluyordu? Her şey hareket ediyor, sallanıyordu, yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti ve başı dönmeye başladı.

mide bulantısı midesini bulandırdı, ama aynı zamanda içine harika bir doluluk hissi yayıldı. Denizle, gökle ve yerle uyum içindeydi; daha ne isteyebilir ki?

Ilık kumlara uzandı, gözlerini yumdu, yüzünü güneş ışınlarına, vücudunu deniz serpintilerine çevirdi ve kendini bir rüyaya daldırdı.

Ouâ'nın olağanüstü dağlarını -zirveleri, baş döndürücü uçurumları ve onların yol açtığı kabusları- hatırladı, saf korku ama aynı zamanda zamanın en uzak köşelerinden ortaya çıkan o en çetin yerlerin inanılmaz görkeminden ilham alan bir yücelik duygusu . İşte o zaman, içinde daha önce hiç tatmadığı, ezici bir özgürlük ve güç duygusu doğdu ve yavaş yavaş, hastalık ona eziyet edip etrafındakileri kırıp geçirirken bile, bu duygu onu, dünyanın baskıcı, korkak dünyasına karşı açık bir isyana yöneltti. Abistan.

Deniz kuşkusuz başka uyanışlara, başka isyanlara yol açacaktı. Kim bilir neler olmuşlardı.

"Sevgili Bio, geri dönelim, hayat bana bu kadar zaman tanımak istiyorsa, bir yıl boyunca yeterince deniz yosunu ve tuzlu kokulu havanın tadını çıkardım. Her tarafım şişmiş ve güzelce kavrulmuş hissediyorum. Dağların uçsuz bucaksız dehşetini tanıdım ve şimdi denizin büyüsunü ve tuzlu ten üzerindeki güneşin şevkini biliyorum - tatmin olmuş bir adamım. Hepsi beni acıktırdı ve uykulu yaptı. Programımın bir sonraki adımına geçmek ve birinin erkek kardeşi olan kocasının bana onlardan bahsettiği günden beri sevdiğim ama tanımadığım iki kadınla tanışmak için can atıyorum. Onları yanımda götürmek, her zaman sahiplenmek ve korumak isterdim ama Adil Kardeşlik, hayata sonsuz saygısı içinde onları iki yabancıya verdi, bunlardan biri dürüst memur ve kasbah tutsağı ve diğeri daha az titiz olmayan bir esnaf,

"Öyleyse, hadi yola çıkalım sevgili Bio ve bana biraz kendinden bahset, bir hayatın var sanırım - bir ailen, arkadaşların, belki düşmanların da var ve elbette hayallerin var, izin verilenler. Lord Hazretlerinin bir kulunun günlük hayatını sürdürürken ne düşündüğünü bilmek isterim."

"Neyi düşünüyor?"

“Herhangi bir şey, bu ve bu. . . senin . . . örneğin işiniz. Nelerden oluşuyor, mutlu musun, Ram'a bugünkü güzel günümüz hakkında ne söyleyeceksin, vb.

Öğleden sonrayı birbirlerine hayat hikayelerini anlatarak geçirdiler. Uçsuz bucaksız, gizemli Abistan'ın bir ucundan diğer ucuna sorunlarla karşılaşp arkadaşlarını ölüme sürüklemekten başka bir şey yapmayan Ati'ye kıyasla Bio, ne genişliği, ne uzunluğu, ne yoğunluğu, kavranacak hiçbir şeyi olmayan puslu bir hayat sürüyordu; sanki amaçsız doğmuştu ve hayatı tamamen suçsuzdu. Tımarhanenin sloganını okuyunca kahkahalara boğuldu: “Yölah'a tapın. Saygı duy*Gk*bul. Onur Abi. Lord Hazretlerine Hizmet Edin. Kardeşine yardım et. Böylece hayatın güzelleşecek.”

R

Ati, Sri ve Eto arasındaki görüşmenin olabildiğince gizli olmasına karar vermiştim; Saygıdeğer Bri'nin klanının bunu organize etmede herhangi bir ilgisi olduğundan hiç kimse şüphelenmemelidir. Yaptığı plan değersiz hale gelecekti - bundan daha kötüsü klanın aleyhine dönecekti. İkinci sebep ise Ati'nin şu anda Abistan'da tüm kamu ve özel polis tarafından aranıyor olmasıydı; biri tarafından tutuklanmadan veya diğeri tarafından öldürülmeden açıkta iki adım atamadı. Ouâ'nın uzak dağlarından tüm ülkeyi çalmış olması, gettoda kaçakçılık yapması, Tanrı'nın Şehri'ne girmeye çalışmak için Qodsabad'da otuz mahalleyi yasa dışı bir şekilde geçmesi ve bir mahalleden kaybolma yeteneği. sonra başka bir yerde yeniden ortaya çıkması, sapkın bir canavar imajına önemli ölçüde katkıda bulunmuştu.

Sıradan insanlar, kamptaki mahkumlar gibi son derece hassastır, en ufak bir söylenti onları üzer. Yeter ki kıtlık olacağını duysunlar.*kiraveya* bir maliyeti olacak*didid*daha fazlası ve ülke alevler içinde kalacak, dünyanın sonunun konuşulacağı ve çocuklarını terk ettiği için kimse Yölah'ı suçlamaktan çekinmeyecek.

A19'da ve Tanrı Şehri'nin içinde, iklim zaten sağlıksızdan da beterdi; söylentiler ve karşı söylentiler isyan çıkardı. Bulanık sularda avlanan casuslar, propagandacılar ve diğerleri baskı uyguluyorlardı, insanlar bu konuda hiçbir şey yapamıyordu ama neler olup bittiğini merak ediyorlardı. Büyük Komutan Saygıdeğer Duc hiçbir şey söylemedi, ondan hiçbir iz yoktu.*nadirler*. Yaşıyor muydu, ölmüş müydü? Just Brotherhood ne yapıyordu? Ve hükümet neredeydi? Kapalı bir toplumda hava kirlidir, insanlar kendi miazmalarıyla zehirlenir. Her konuşmada Düşman ve Baliler anılırdı, sonunda

birini diğlerinden söyleme. Öfke serbest bırakıldı - şiddetli, ezici, doymak bilmez; Ram'ın ajanları titiz ve düzenliydi ve zehri tam doğru zamanda, tam doğru yere, tam doğru dozda enjekte ederek harika bir iş çıkardılar; Etkileyiciydi, canavar tam olarak bir laboratuvar testinde olduğu gibi tepki veriyordu. Her imada yer alan diğ kötü kişiler, Saygıdeğerler ve bakanlardan söz ediliyordu, hiç kimse Dia veya Hoc'u unutmadı, itibarları önlerine gitti ve insanları yağmalayan ve yağmalayan sefil Nam, Zuk veya Gu'yu da unutmadılar. günlük ağırlığı ve malzemeleriyle utanç verici bir şekilde aldatıldı *kirakendini* beğenmiş Toc'u veya H3'teki o delileri, Hu Hux Hank'i veya savaşlardan, taburlardan ve bombardımanlardan başka hiçbir şeyden bahsetmeyen Total War'ın Saygıdeğer Partizanlarını, özellikle de Zir ve Mos'u durmaksızın milislerini güçlendirenleri bırakın. ve eğitim kamplarını çoğaltmak ve savaşları başlatanların kazandığına inandıkları için hiçbir provokasyon fırsatı kaçırmazlar. Zir, şimşek savaşları hakkında saykodelik bir anı kitabı yazmıştı ve büyük ölçekte savaşmayı hayal ediyordu; en sevdiği hırçınlığı Qodsabad gettosuydu, sadece Regs'in var olduğu düşüncesi bile uyanık olduğu her anı zehirliyordu, üç günde tüm yeri yok etme planı vardı: bir gün halkı korkuyla doldurmak, bir gün her şeyi yerle bir etmek, üçüncü gün yaralıları bitirmek ve toplanmak; oysa Mos, başka bir parlak tezinde, *Gkabul*, barış hali, böylesine güçlü bir imana sahip bir millete yakışmıyordu. Artık saldırmak için bir gerekçeye sahip olmak gerekli olmayacaktı. Yölah'ın yaratmak ve yok etmek için herhangi bir gerekçeye ihtiyacı var mıydı? Öldürdüğünde öldürür ve eli ağırdır, kesin ve özellikle acımasızdır ve sonunda kimseyi esirgemez. Abi, Kitabında (başlık 8, bölüm 42, 210 ve 211. ayetler) şunları söyledi: *"Gözlerinizi kapatıp sürüklenmekten sakının, Düşman bunu bekliyor. Ona topyekun bir savaş açın, ne kendinizin ne de çocuklarınızın gücünü esirgemeyin ki asla dinlenmesin, neşe duymasın ya da eve canlı dönme ümidini tatmasın."*Ayrıca savaşa susamış Mos'u destekleyerek şunları söyledi: *"Düşmanın yok sanıyorsan, düşman seni ezmiş, boyunduruğuyla mutlu bir köle durumuna düşürmüş demektir. Komşularınızla barış içinde olduğunuzu düşünmenize izin vermektense, düşman aramanız daha iyi olur."*(başlık 8, bölüm 42, 223 ve 224. ayetler).

Hepsi can sıkıcıydı ama tamamen olağandı; ancak, keskin işiten ve kartal gözlü olanlar için, bu vızıldayan nakarat ve karşı nakarat korosunda yeni bir şeyler vardı. Ve eğer istediğin yeniyse, o zaman bu gerçekten yeniydi. Tamamen alışılmışın dışında, muazzam, hayal edilemez, imkansız bir şeye doğru. Aferin Ram, ne kadar büyükse o kadar iyi vurur. İlk kez, kim bilir hangi dünyadan ortaya çıkan, ne Yölah gibi bir tanrı, ne de Balis gibi bir karşı-tanrı olan, ama rahatsız edici, güneşsel bir varlık olan, tamamen ışıktan ve ışıktan oluşan efsanevi bir yaratıktan söz ediliyordu. Kutsal Teslimiyet diyarında tamamen bilinmeyen bir şeyi öğretebilecek olan akıl, zeka ve bilgelik: uyum ve özgürlük içinde devrim. Bu öğretisi, Yölah'ın hegemonyacı vahşetini ve Balis'in zararlı kurnazlığını çürüttü. onlara nezaket ve dostluğun gücüyle karşı çıkıyor. Bütün bunlar ne anlama geliyordu ve bunu kim söylüyordu? Kalabalıktan kalabalığa bir isim dolaştı ama kimse onu doğru dürüst yakalayamadı: Democ. . . Dimuc. . . Dmuc.

En alçakgönüllüler arasında yürüyen ve güneş varlığının bir tür habercisi olan çok mütevazı bir Abistanlı olan bir adamdan da söz ediliyordu; Dönüşü duyurdu. "Dönüş, ne dönüşü?" diye sordu sokaktaki insanlara. Yeryüzünde başka tanrıların hüküm sürdüğü ve diğer insanların ülkeyi doldurduğu geçmiş bir çağın dönüşü. Hayat zordu, elbette, tanrılar ve insanlarla geçinmek zordur ve birbirleriyle de iyi geçinemezler, ama hiçbir şey, hiçbir şey, tüm bu bin yıllık ıstırap ve can sıkıntısı boyunca, umudu yok etmeyi başaramadı. ve umut, tanrıların ve insanların kendi olumsuzlamalarına direnmelerini ve bazen güzel şeyler başarmalarını sağlayan şeydi - burada bir mucize, orada bir devrim, başka yerlerde bir başarı, günün sonunda hayatın hala yaşanmaya değer olduğu anlamına geliyordu. O günlerde insanlar şöyle derdi: Umut, umutsuz zamanlarda bile devam etmenizi sağlar. Dönüş, umudun dönüşü anlamına mı geliyordu? Ya da daha doğrusu, umudun var olduğu ve belki de yaşamamıza yardımcı olabileceği fikrinin geri dönüşü, biz sadece insanız, sonuçta basit ölümlüler, hayattan çok fazla şey isteyemeyiz. Habercinin adının Abistanlı Ita olduğu ve zaten adı Asi Oka olan bir ilk havarisi olduğu söylendi. Dinden doğan bir dünyada, her elçi bir peygamberdir, bir peygambere eşlik eden herkes bir sabık havaridir; tartışan ve merak eden herkes kafirdir. ve zaten adı Asi Oka olan bir ilk havarisi olduğunu. Dinden doğan bir dünyada, her elçi bir peygamberdir, bir peygambere eşlik eden herkes bir sabık havaridir; tartışan ve merak eden herkes kafirdir. ve zaten adı Asi Oka olan bir ilk havarisi olduğunu. Dinden doğan bir dünyada, her elçi bir peygamberdir, bir peygambere eşlik eden herkes bir sabık havaridir; tartışan ve merak eden herkes kafirdir.

Yorulmak bilmeyen Ram, bu harika kargaşanın ortasındaydı. Bu onun dünyasıydı ve onun hayali, planı onu baştan sona kontrol etmekte. Yapbozun parçaları, son saldırı için uzun süredir yerli yerindeydi, ancak eksik olan, operasyonu başlatmasını ve zaferini garantilemesini sağlayacak küçük kaçış aracıydı. Ati'nin Sri ve Eto ile görüşmesi bunu sağlayacaktır. Bir kum tanesi en gelişmiş makineleri bile sıkıştırabiliyorsa, onu çıkarmak her zamankinden daha sorunsuz bir şekilde yeniden çalıştırabilir. Bu, Ram'ın yönteminin arkasındaki ilkeydi: bir engel yerleştirin, kaldırın ve ardından plan ilerleyecektir.

Ofisi, Ati ve Koa'nın A19'a geldiği günden beri özenle ve titizlikle üzerinde çalışıyordu. Ram'ın bu iki gezici fenomen hakkında bildiği şey kesinlikle hiçbir şeydi: sözde her şeye kadir Ahlak Sağlığı Bakanlığı ve onun yarı pişmiş alt komiteleri tarafından atılan birkaç belirsiz yorum; Aparat tarafından yönetilen binlerce sözde yanılmaz sivil gözlem hücrelerinden biri tarafından yayınlanan birkaç uyarı - saplantılı dosyalarıyla tercüme edilemez bir gürültü çıkaran bir grup meçhul bürokrat - dindarca yeniden düzenlenmiş çok sayıda nottan çıkarılan birkaç ima. o inanılmaz Genel Muayene *maketler*, ayin polisi, inananların dindarlığının durumunu kaydetti ve bunlara, kim bilir hangi alt bürolardan, hiçbir konuda uzmanlaşmamış vb. gelen not selinde ortaya çıkarılan iki veya üç ipucu eklendi. sıkı bir şekilde konuya odaklanmış kendi araçları - ve bunlar yalnızca yararlı olanlardı. Bri'nin klanı bu konuda iyi donanımlıydı ve Ram, makinelerin mükemmel işleyişini bizzat denetledi. Şans olmadan, kum tanesi olamaz. Muazzam servetlerini gösteriş ve kaba kuvvete yatıran diğer klanların aksine, Bri klanı analize ve tahminlere, organizasyona ve verimliliğe, laboratuvar çalışmasına ve ardından sahada testlere yatırım yaptı. Bu nedenle, Ram çok erken bir zamanda bu iki heyecanlı eksantriği takip etmenin ve onları doğru yöne itmenin gerekliliğini kavramıştı. Bir işe yararlardı. Yoldan geçen biri tarafından yönetilen ve adının Hu olduğunu söylediği için o kadar da anonim olmayan Toz'a bu şekilde rastladılar. *taklit* Görünüşüne göre, dürüst bir yaşam sürdüren bir azizden çok, kaçak göçmen kaçakçılığı için bir aracı olan Rog.

meslek. Bekleniyorlardı ve sonraki güzergahları, Tanrı'nın dilediği gibi, kaderleri olarak belirlenmişti.

İlk etabın sonu. Sevgili ihtiyar Toz, onları mükemmel bir şekilde yaralamış, kaçmalarına yardım ediyormuş gibi davranarak deposuna hapsedmişti ve onlar da buna kanmış ve onu neşelendirmişlerdi. İyi iş.

İlginç olan, bu iki eksantriğin herhangi bir klana ait olmamasıydı - Eşsiz Düşünce dışında her şeyi savunuyorlardı ve dahası, iki büyük bebek kadar saf, kararlı ve cüretkardılar. Ayrıca, her birinin elinde önemli bir koz vardı: biri Nas'ı tanıyor ve gizemli köyün varlığından söz ettiğini duymuştu, diğeri ise Abistan'ın tarihine ve hayal gücüne damgasını vurmuş önemli bir şahsiyetin torunuydu. *taklit*Kho. Halkı ve yargıçları etkileyecek bir mistik-dini terör arka planını gündeme getireceklerdi. Bunun gibi oyuncularla, kabine herkese tam ölüm saatini verebilecek bir saat üretebilir.

Ati ve Sri arasında, Bri klanı üzerinde herhangi bir tali etkiye sahip olmaksızın, seçilmiş tanıkların önünde bir toplantı düzenlemeye yönelik mikro plan, üçüncü bir kişinin, bir dizi hassas koşulu yerine getirebilecek belirli bir kişinin müdahalesini gerektirdi: o tanınmalı gizlice Dia ve Hoc klanlarıyla bağlantılı olmak; Bri klanıyla hiçbir ilgisi olmamış olmalı; Nas, Ati ve Koa'yı tanıması ya da en azından onlarla temas halinde olması ve onlar hakkında yeterince bilgi sahibi olması gerekiyordu; ve sonunda yetenekli bir aktör olması gerekiyordu. Ram'ın elinde böyle ender bir kuş vardı: Yüce İnanç Meydanı'ndan gelen hizmet satıcısı, ortak işverenleri olan Dia'nın muhafızlarına Ati ve Koa'yı ihbar eden casus. Ram'ın zihinsel manipülasyon uzmanları onu dönüştürmeyi bitirmiş ve aktif olarak ilk görevine hazırlıyorlardı. Bri klanının hizmetinde olan tüm görevlerin anası. Senaryonun gereği olarak, adı bir kapak gibi kulağa çok yaygın bir isim olan Tar olacak ve H46'da ofisleri ve depoları olan müreffeh, hırslı bir tüccarı oynayacaktı. Bir karısı olacaktı, adını Nef, Ore, Cha koyacaklardı. . . ya da daha iyisi, Mia - bu güçlü fikirli, acımasız ve manipülatif bir kadını gösteriyordu.

Son virgölüne kadar kağıt üzerinde taahhüt edilen plan, Tar esnafı ile Esnaf Bük arasında iş ilişkisi kurmaktan ibaretti. İkincisi, kalaydan yapılmış leğenler ve ticari yemek takımları imalatında uzman olan Sri'nin kocasıydı. D gününde Tar kendini tanıtacak ve Buk ona indirimli bir fiyat verirse önümüzdeki on yıl boyunca üretimini satın almak için bir teklifte bulunacaktı, çünkü Tar'ın kendisinin Dia'ya ait bir firmayla on yıllık bir sözleşmesi vardı ve Kantinleri ve portatif mutfak ekipmanlarını hac ve ziyafet organizatörlerine kiralayıp sattıkları Kil; "Ne çok az ne de yeterli değil") hatırlatarak, ayrıca ordu taburlarına, aşiret milislerine, ve yerel savaş ağaları. Buk, kucağına düşen teklif karşısında şaşkına dönecek ve kesinlikle ittifaklarını kutlamak için Tar'ı davet etmeye can atacaktı ve çok geçmeden, iş adamlarının bir sorun olduğunda nasıl yapacaklarını bildikleri şekilde, ayrılmaz arkadaşlar olacaklardı. belli bir aciliyet Tar, gerekirse konuyu zorlar, buluşma fırsatlarını artırırdı. Evlerinde, arkadaşları arasında birbirlerini ziyaret ederler, birbirlerine hediyeler verirlerdi. Eto ve kocası davet edilecekti ve eğer Tanrı'nın Şehri'nden ayrılma iznini alabilirlerse geleceklerdi. Mia, Sri ve Eto'ya karşı olabildiğince tatlı ve düşünceli olurdu. İş ve aile ilişkileri doruk noktasındayken Tar, ziyarete gelen kuzeni Nor'u (bu Ati'nin rolü olacak) tanıştırır, hem sevgiden hem de iş için; akrabasının Kil grubuna ve ara sıra Dia grubuna bağlı varlıklı bir esnaf olduğunu anlatırdı. Mia'nın ayarlayacağı bir kenara, Sri'ye Nas'ın bir arkadaşı olduğunu, Nas'ın hacıların keşfettiği gizemli köyün yerinde çalışırken onunla tanıştığını ve Nas'ın bir gün ona geldiğini söylemedi. ona bir rapor emanet etmek, ikinci bir emre kadar saklamasını istemek - ve sonra bir daha geri dönmemek. Nas'ın tuhaf kayboluşunu öğrendiğinden beri, Nor sürekli olarak belgeyle ne yapacağını şaşırmıştı ve şimdi tesadüfen Tar aracılığıyla arkadaşı ve yemek arkadaşı Buk'un karısının Nas'ın dul eşi olduğunu öğrenmişti. Ne garip ve harika bir tesadüf!

Sri'ye rapor verin ve Nas'ın isteklerine uygun olarak, belki de yengesi Eto dışında kimseye bundan bahsetmemesini emredin. Kendisine verdiği sözü unutmuyacaktı: Ne pahasına olursa olsun doğruyu söylemenin mükemmel bir ruh hali olduğunu öğrendiği dürüst bir kişi olan Nas'a ne kadar hayran olduğunu ona söylemek. gerçek, yanlış olarak alınacaktı; ve riski ne olursa olsun yalanı kınamak, aksi takdirde gerçek olarak kabul edilirdi. Ama onu güzel ve çekici bulduğunu söylemeyecekti; bu kocanın evinde yapılmadı.

Bu, Ati için performansın ve görevin sonu olacaktır; iki saat sürecekti, Buk'ın evinde bir akşam yemeği zamanı, buna Sri'nin ona söz konusu raporu vermek için ayırdığı iki dakika da dahil, ender bir hediyenin içine gizlenmişti.*sı/a*, Yukarı Abistan'dan bir parça ipek.

Ati, bu filmin ardından en karanlık devam filmlerinin geleceğini ve bunun bir dünya savaşıyla sonuçlanacağını bilemezdi. Yemek bittiğinde, rapor aktarıldıktan ve vedalaşıldıktan sonra, H46'dan dışarı sızılacak ve Lord hazretlerinin kampına geri götürülecekti.

İkinci bölüm, anlaşılmaz bir gizem atmosferinde geliyecekti: Haklı bir öfkeyle titreyen bir boğazın derinliklerinden, Abi ve Büyük Komutan'ın çok sevdiği Abistan'ın iki büyük beyinin yaptığı akıl almaz rezilliği dünyaya açıklayan bir ses duyulacaktı. . O yılanlar Dia ve Hoc'un Adil Kardeşliğe ve Abi ve Yölah'a karşı muazzam, korkunç bir küfür olan inanılmaz bir komplonun liderleri olduğuna dair kanıt getirecekti. O alçaklar Abi Jirga'ya ihanet etmişler ve Nas'ın raporunun bir nüshasını ellerinde tutmuşlar ve sonra, karanlık planları yüzünden zavallı arkeoloğu kaçırtmışlar ve bunun üzerine kendi sonuçlarını ekleyerek onun raporunu tahrif etmeye başlamışlardı; sonunda onu, Abi'nin kutsal Vahiy'i aldığı aynı köyde öldürdüler.*taklit* Kho. Ses sadece gerçeklerle yetinmeyecek, meselenin tüm ayrıntılarını da ortaya koyacaktı: Dia ve Hoc, Abistan'ın en korkunç şekilde yok edilmesinden başka bir şey için değil, gerçeklere seslenerek çalışıyorlardı.*Gkabu*söz konusu Bu, Düşmanın ve Balilerin hizmetinde olduklarının mutlak kanıtıydı.

Dia ve Hoc'u hiçbir şey kurtaramazdı ve ailelerinden hiçbiri bağışlanamazdı. Yüzlercesi tarafından stadyumlara ve binlercesi tarafından en uğursuz kamplara, Reg'ler tarafından yönetilen imha kamplarına götürüleceklerdi; onları son yolculuk için tumbriplerinde yoldaş olarak bulundurmamak. Büyük Komutan Duc onurlu bir iş yapmaya mecbur kalacaktı.*akir*Yüce İnanç Meydanı'nda ya da Adil Kardeşliği bu kadar zayıf bir şekilde savunduğu ve iki yılanın Kii'ba'yı kirletmesine ve toprakları kirletmesine izin verdiği için günahının kefaretinin ödemek için en misafirperver olmayan vahşi doğaya bir münzevi olarak geri çekilmek.*Gkabal*.

Ses içini çekerek, Lord Hazretleri Bri'nin böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini eklerdi; gerçeğin gerçek olduğunu ve onu destekleyen düzenin göz açıp kapayıncaya kadar bile zayıflamasına asla izin verilmemesi gerektiğini bilir, aksi takdirde artık düzen yoktur ve bir daha asla böyle olmayacaktır; düzensizliktir ve yalancılığın özüdür.

Gerçekte, birkaç ayrıntı verin ya da alın, her şey tam da senaryonun öngördüğü gibi oldu. Ati kampa döner dönmez, isimsiz bir postaneden gönderilen bir mektup hızlandırılarak, bazıları Ram'ın harekete geçirdiği seçkin, sağduyulu kişiler tarafından Nas raporunun ilerlediğinden haberdar edilmiş olan yetkililere bilgi verildi. halkın kanına haince enjekte edilen bir zehir gibi ülkenin dört bir yanında ve saygıdeğer Dia ve Hoc'un suçun arkasında suç ortağı olarak hareket eden diğerleriyle birlikte olduğunu. Bulunması imkansız başka bir postaneden gönderilen ikinci bir mektup, müfettişlere kendi gözleriyle göremedikleri unsurları, yani Tar'ın bir suç ortağı olan Nor'un Sri'ye verdiğini - tamamen açık olmalarına rağmen - sağladı. rapor, ve Tar'ın onu, Nas'ın kaybolmasından kısa bir süre önce Nas tarafından görevlendirildiğini söyleyen Dia'nın adamlarından birinden aldığını. Mektup, Dia ve Hoc'un planının iktidarı ele geçirmek ve kendilerini Komutan ve Komutan Yardımcısı ilan etmek olduğunu açıkladı. Aşağılayıcı bir dokunuşla, bu yararlı aptalların aslında, nihai planı Abi'yi Democ'la ve Adil Kardeşlik'i bir temsilciler meclisi ile değiştirmek olan Düşman ve Balis tarafından tasarlanan ve uygulanan bir kıyamet planındaki piyonlardan başkası olmadığını ekledi. zamanında

Yölah'a samimi bir şekilde tapan Abistanileri kaba Balisliler, sapkınlar ve özgür insanlar haline getirin.

Ram'ın kabinesi senaryoyu binlerce kez prova etmiş ve sahada gerekli tüm düzenlemeleri yapmaya başlamıştır. Tar zaten evdeydi ve tam o sırada Buk'la birkaç bin mangal, tencere, leğen ve diğer büyük kap kacakları satın almak için pazarlık yapıyordu. Kaybolmaya mahkum olanların listesi çoktan hazırlanmıştı ve infazcılar harekete geçmeye hazır bir şekilde konuşlandırılmıştı; içlerinden biri (Mia?), raporun Sri'ye teslim edileceği gün, Tar'ın doğrudan intihar etmesine yardım etmekle görevlendirilmişti; Zincirdeki ilk halkanın diğerlerinden önce kaybolması gerekiyordu ki son halka korunabilsin. Sonun başlangıcıydı; klanlar yakında uzun ve acımasız bir savaşa başlayacaktı.

Sri, bu konuda, kaçınılmaz olarak tehlikede olacaktı. Ati, kardeşi Koa'nın ölmesine izin verdiği için kendini suçladı ama ona haksızlık etmekle asla kendini suçlayamazdı. Ati'yi Sri Nas'ın raporunu vermekle görevlendirdiğinde, Ram ona merhum kocasından bu vasiyeti almaktan memnuniyet duyacağına söz verdi. Ati'nin ayrıca kocasını kışkırtmamak için sağduyulu ama gelişigüzel davranması gerekiyordu ki bu mantıklıydı. Çifti sorgulamaya geldiklerinde Ati artık orada olmayacaktı ve bu da Abistan'ın her yerinde, en mütevazı hizmetkardan en büyük lorda kadar her düzeyde geniş bir tutuklama operasyonunu tetikledi.

İnsanlık tarihi boyunca, belki bazı eski yaşamlar dışında, bu kadar kısa sürede bu kadar görkemli bir toplama olmamıştı. Tam hıza ulaştığında, makine hızla endüstriyel bir aşamaya ulaşacaktı: bu kadar çok sayıda insanı tutuklamak ve yok etmek artık basit bir polis meselesi olmayacaktı, lojistik sorunu kendi içinde hayati hale gelecek ve her şeyi belirleyecekti.

Ati, kısa bir süre rol aldığı filmin böylesine muazzam bir sonla biteceğini asla bilemezdi. Saflık, tıpkı aptallık gibi kalıcı bir durumdur. Ati bu soruları kendine hiç sormamıştı -bir çocuk için bile apaçık ortadaydı- ve Ram'ın stratejisinin tek bir amacı olduğuna inanıyordu: Sri'yi şok etmeden onunla tanışmasını sağlamak.

kocasına taziyelerini sunmak ve o oradayken Ram'ın isteği üzerine Nas'ın raporunu ona vermek. Rapor nasıl Ram'ın eline geçmişti? Değerli ve Muhterem Bri, Abi Jirga'ya yalan söyleyip bir kopyasını kendisine mi saklamıştı? O halde neden bu kadar uzun süredir sakladığı ve Ram'ın dünyada devrim yaratabileceğini söylediği bir belgeyi birdenbire ortaya çıkarmıştı? Sri'ye verilen belge gerđek rapor muydu? Okuyucuya hangi sonuçları sundu? Onu ona vermesi için neden Ati'yi seçmişlerdi? Onu Buk'un evine götüren ve sofrada kuzeni gibi davranan bu Tar gerđekten kimdi? Onda bir şey vardı, bir déjà vu hissi, Ati'ye sorusunun tamamen meşru olduğunu hissettiriyordu. Görünüşe göre, onun iyi müreffeh esnafının altınday~~anık~~değersiz bir işe yaramazlık pusuda bekliyordu.

Bir açıklama, Nas ve Koa'nın ölümlerinin Ati'nin savunmasını yok ettiği ve kendi savunmasını ilan ettiği olabilir; ve Sri ile Eto'nun evlilikleri, hayatını ve gücünü Nas'ın dul eşine ve yaslı kız kardeşine adamaya dair sahip olabileceği tüm gizli umutları bastırmıştı.

A

nk ve Cro bir ünlüye hizmet etmekten gurur duyuyorlardı. Atı, H46'dan döndüğünde, Büyük Kahya'dan tebrikler ve Lord hazretlerinden cesaret verici sözler ileten Ram ile uzun bir dinleyici kitlesine sahipti. Atı, Nas'ın raporunu klanın doğrudan karışmadan dul eşine vermeyi kabul ederek böyle bir övgüyü hak etti. "Bütün mesele gerçekten baş belasıydı," diye itiraf etti Ram, "bizi Abi Jirga ve Adil Kardeşlik karşısında garip bir duruma sokuyordu. Ne Lord Hazretleri ne de Büyük Kahya bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, önemsiz meselelerle ilgilenmezler, bu yüzden bana düştü, ama gerçekten de resmi olan ve Büyük Komutan'a iade ettiğimiz iki rapor aldık. onun emriyle ve kim olduğunu bilmediğimiz bir başkası tarafından gönderildi, dikkati dağılmış bir memur ya da çıkarlarımızı düşünen sağgörümlü bir arkadaş, ve onunla ne yapacağımızı bilmiyorduk. . . Buradaki varlığını nasıl açıklayabiliriz? Bize her zaman güvenen Adil Kardeşlik'teki arkadaşlarımız ne düşünürdü? Onu yok edebilirdik, ama bu kadar uygun olsaydı, ender bir belgeydi, eşsiz bir bölgede yapılan arkeolojik araştırma raporuydu, mirasımızın son ve tek nüshası olduğu için çok daha değerli bir unsurdur. diğerleri Büyük Komutan Abi'nin ve tüm Muhteremlerin huzurunda yakılmıştı. O zaman, onu dul eşine vermek gibi tamamen doğal bir fikir bulduk, bu onun ve torunları için bir vasiyet, bir hatıra olacak. Neyse sonu güzel olan her şey yolunda, kafamız rahat." bize her zaman güvenen kimdi? Onu yok edebilirdik, ama bu kadar uygun olsaydı, ender bir belgeydi, eşsiz bir bölgede yapılan arkeolojik araştırma raporuydu, mirasımızın son ve tek nüshası olduğu için çok daha değerli bir unsurdur. diğerleri Büyük Komutan Abi'nin ve tüm Muhteremlerin huzurunda yakılmıştı. O zaman, onu dul eşine vermek gibi tamamen doğal bir fikir bulduk, bu onun ve torunları için bir vasiyet, bir hatıra olacak. Neyse sonu güzel olan her şey yolunda, kafamız rahat." bize her zaman güvenen kimdi? Onu yok edebilirdik, ama bu kadar uygun olsaydı, ender bir belgeydi, eşsiz bir bölgede yapılan arkeolojik araştırma raporuydu, mirasımızın son ve tek nüshası olduğu için çok daha değerli bir unsurdur. diğerleri Büyük Komutan Abi'nin ve tüm Muhteremlerin huzurunda yakılmıştı. O zaman, onu dul eşine vermek gibi tamamen doğal bir fikir bulduk, bu onun ve torunları için bir vasiyet, bir hatıra olacak. Neyse sonu güzel olan her şey yolunda, kafamız rahat." Büyük Komutan ve tüm Muhteremler. O zaman, onu dul eşine vermek gibi tamamen doğal bir fikir bulduk, bu onun ve torunları için bir vasiyet, bir hatıra olacak. Neyse sonu güzel olan her şey yolunda, kafamız rahat." Büyük Komutan ve tüm Muhteremler. O zaman, onu dul eşine vermek gibi tamamen doğal bir fikir bulduk, bu onun ve torunları için bir vasiyet, bir hatıra olacak. Neyse sonu güzel olan her şey yolunda, kafamız rahat."

Ram her şeyi açık ve basit gösterme konusunda bir yeteneğe sahipti ve bu ikinci raporun birdenbire ortaya çıkıp arka kapıdan çıkıp gitmesi meselesi gerçekten de biraz aydınlanma gerektiriyordu.

Görgü kuralları ne olursa olsun, klanın bir yabancısı ve ne tımarlık, ne servet, ne de yüksek bir mevki sahibi olan mütevazı bir kökene sahip bir adam olarak Atı, bu kadar yüksek rütbeli bir dinleyici kitlesi elde edemezdi. Hazretleri ve

Büyük Kahya bundan derinden pişmanlık duydu. İma edilen hiçbir küçümseme yoktu, görgü kurallarının sadece kuralları vardı ve ayrıca Ati onur peşinde koşmak için orada değildi; ama bu hayattan daha büyük karakterlerle tanışmak, onları dünyaya hükmederken gözlemlemek, ağır, lüks süslemelerle dolu olarak resmettiği güzel saraylarına hayran olmak isterdi; belki de tam tersine, muhteşem, taşkın bir sadelikle dolup taşıyorlardı.

Uzun süre felsefe yaptılar; zamanlar zordu ve insanların hayatları üzerinde o kadar çok söylenti vardı ki, bundan iyi bir şey çıkamazdı. Anlaştıklarını. Gerçekten de havada her zamankinden daha ekşi ve buruk bir şey, doğduğu günden beri Abistan'a yapışmış olan dünyanın sonunun bir atmosferi vardı. İkisi de bu ahlaksızlığın yüzeysel olmadığı, şeylerin daha derin doğasına ait olduğu konusunda hemfikirdi - ama aynı şeylerden mi bahsediyorlardı? Gelecek için gerçek bir enerjiyle dolu bir ses tonu kullanan Ram, ülkenin yakında tepeden tırnağa dönüşeceğini, eski dertlerinden kurtulacağını ima etti; yeni Abistan'ın yeni adamlara ihtiyacı olacaktı ve bu bağlamda Ati, eğer isterse, klan içinde imrenilecek bir yer edinebilirdi. çünkü o, Devletin seçkin bir hizmetkarını yapan o derin özgürlük ve haysiyet duygusuna sahipti. At sessiz kaldı. Başını salladı ve dudağını ısırды; düşünmesine yardımcı oldu. Gerçekten ne istiyordu, ne umuyordu? Aklını ve kalbini sorguladı. . . ama hiçbir şey gelmedi, çocukluktan birkaç yankı, açıkça imkansızdı. Kollarını göğsüne kaldırdı: Hiçbir şey düşünmüyordu, hiçbir şey istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Abistan'ın ona vermiş olabileceği her şeyi geri vermeyi tercih ederdi ama neyi? İş, evi, kimliği, geçmişi, geleceği, dini, örf ve adetleri yoktu. . . kesinlikle hiçbir şey . . . yönetimle ilgili sorunlar ve klanlardan gelen ölüm tehditleri dışında. . . Belki de göklerden gelen temiz havayı ve denizin afrodizyak kokularını solumak için biraz boş zaman ayırmakla yetinecekti. Kaprisli, hain davranışlarına rağmen denizi gerçek bir tutkuyla sevebileceğini düşündü. Ram, Abistan'ın değişeceğini düşünürken oldukça iyimserdi. Tavukların o zamandan önce ön dişleri olurdu ve şarkı söylerlerdi.*abilang*. Aslında hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremezdi, Abistan Yölah'ın elindeydi ve Yölah değişmezliğin ta kendisiydi. "*Yazılan yazılır*"ya da Temsilcisi Abi'nin Kitabında öyle yazıyordu.

Ram, Ati'ye bunu düşünmesi için yalvardı. "Sonra görüşürüz, yapacak çok işim var, değişiklik yakında etkisini göstermeye başlayacak," dedi ve ardından Ati'nin sırtına hafifçe vurarak ekledi: "Dışarı çıkmamak daha iyi. kamp. Burada evindesin." Şaka yapıyordu ama gözleri sert, yoğun bir parıltıyla parlıyordu ve sesinde bir tür savaş ilahisi vardı.

O sabah Ank ve Cro, Ati'nin yatak odasına gelip Bio'nun kapıda olduğunu ve olağanüstü haberler getirdiğini söylediler: "Ekselans Toz sizi müzesini ziyarete davet etme şerefine nail oldu," dediler bir ağızdan.

"Müze? Bu da ne?"

O zavallı şeytanlar bilmiyordu. Ati gibi onlar da kelimeyi ilk kez duyuyorlardı. Değildi *abilang*, çünkü Yüksek Komiserliğin yakın tarihli bir kararnamesine göre *Abilang* *Veçift dillilik* rölativizmin ve saygısızlığın kaynağı olarak gördüğü çok dilliliğin şiddetli düşmanı ve seçkin bir dilbilimci ve şiddetli düşmanı olan Saygıdeğer Ara'nın başkanlık ettiği, hala kullanımda olan eski bir dilden türeyen yaygın isimler ya bir önek ya da bir sonek almak zorunda kalacaktı. , uygun şekilde, aralarından *Abıveyaab*, *yumurta sarısıneyasen*, *Gkaveyagk*. Her şey, varlıklar, şeyler ve isimler de dine aitti; bu nedenle onları işaretlemek uygun oldu. "Müze", ya fermanın izin verdiği ya da bir süre daha müsamaha gösterdiği bir istisnaydı ya da yasaklanmış ama orada burada yerleşim bölgelerinde hala kullanılan eski dillerden birinden geliyordu ve bu eski dillerin ne kısaltmaları ne de kısaltmaları vardı. sözlükler. Ayrıca, çocuklar, hizmetçiler veya komşular tarafından ihbar edilme tehlikesine rağmen, insanların özel hayatlarında hala canlarının istediği gibi konuşmaları gerçeği vardı ve tımarlık olabildiğince özeldi, hatta hükümdardı.

"Bu neden olağanüstü? Toz'u bilirim, A19'daki evinde kahve içtim, karanlık deposunda yaşadım; Bunu bilmeyeceksin çünkü tımarhaneden asla ayrılmıyorsun," dedi Ati, elini çekerek. *yanık*.

"Ancak . . . Ancak . . . müzesine kimseyi davet etmemiştir. Sadece bir kez, başlangıçta, göreve başlama töreni için, kardeşleri -Lord Hazretleri ve Büyük Kahya- ve yeğeni, her şeyi yöneten usta Ram, o zamandan beri başka kimse yok, tek bir ruh bile değil. . . "

Evet, şimdi büyüleyici olmaya başlamıştı.

Bio daha da heyecanlıydı; zavallı ulak, Ati'nin gölgesine karışıp onunla birlikte müzeye gidebileceğini ve orada bunca yıldır neler olup bittiğini sonunda görebileceğini düşündü. Kampta her zaman müzeye gelip giden kamyonları, kasaları teslim eden, nakliye malzemelerini kaldıran ve çalıştıkları süre boyunca yüzlerini hiç göstermeden binanın içinde koşuşturan uzak şehirlerden işe alınan işçileri görmüşlerdi. dıştan.

Havada gerçekten kıskançlık vardı. Alanı geçerken, Ati herkesin iyi kalpli bir merakla dolu olduğunu görebiliyordu; bakışları, "Ne kadar şanslısın yabancı, bizim asla göremeyeceğimiz bir şey göreceksin" dedi. . . Klana ait olduğumuza göre neden biz değil de sen?"

Bio ve Ati, tam bir saat boyunca iyi bir tempoda yürüdüler, bu da bacaklarını biraz ağırlaştırdı ve Bio'nun gururla bildirdiğine göre, elektrik santrali ve su işleri teknisyenlerinin yaşadığı, ardından oradaki bir sanayi bölgesi olan geniş bir toplu konut alanını geçti. gürültülü, sarsıcı atölyeler eksik değildi; sonra, Lord hazretlerinin ordusunun eğitim verdiği ve manevralar yaptığı, Bio'nun matematiksel hesaplamalarına göre en az üç köyü içine alacak kadar yerin olduğu, sağlam bir çitle çevrili çorak araziye geçtiler. Sonunda, ortasında kusursuz bir çimenlikle çevrili muhteşem beyaz bir binanın bulunduğu devasa yeşil bir alana ulaştılar. Ati daha sonra Toz'un kendisinden binanın Louvre veya Loufre adlı eski, prestijli, devasa bir müzenin beşinci kopyası olduğunu öğrenecekti. Birinci Büyük Kutsal Savaş ve Abistan'ın Kuzey'in Birleşik Yüksek Bölgeleri olan Lig tarafından ilhaki sırasında yağmalanmış ve yerle bir edilmişti. Tüm nükleer cephaneliğini savaşa harcayan Büyük Birader adlı çılgın bir diktatör tarafından yönetildikleri için Abistan'ın güçlerine direnen tek ülkenin Angsoc veya Angsoc olduğunu öğrenecekti, ama sonunda onlar da düşmüş ve kendi kanlarında boğulmuşlardı.

Toz oradaydı, yabancı bir koltukta yarı oturmuş, yarı uzanmış, dört tahta parçası arasına gerilmiş bir tuval parçası. Ati, ondan oldukça basit bir şekilde "şezlong" olarak bahsettiğini duydu. Oturmak için hoş bir yol muydu? Denemek zorunda kalacaktı. Toz gülümsüyordu, bakışlarında muzip bir şeyler vardı, sanki,

"Seni ve Koa'yı oraya ben getirdim ve özür dilerim ama gördüğün gibi niyetim iyiydi." Bakışları buğulandı ve bir tür acı buruşturma yüzünü buruşturdu. Ati, zavallı Koa'yı düşündüğünü anladı ve olanlardan bir şekilde kendini sorumlu tuttu.

Ati'nin omzuna hafifçe vurdu ve onu binanın girişine doğru dürttü. "Nostalji Müzesi'ne hoş geldiniz!" Ve elinin bir hareketiyle, hafif açık kapıdan içeri girmeye çalışırken kendini buruşturan zavallı Bio'nun gölgesini uzaklaştırdı. Ne görmeyi başarmıştı? Hiçbir şey: tamamen boş, geniş beyaz bir giriş. Ağır kapı yüzüne çarptı.

"İçeri gel sevgili Ati, içeri gel. Hoş geldin. Seni saptırdığım için af dilemek için seni gizli bahçeme davet ettim. . . ve ayrıca itiraf ediyorum çünkü yardımına ihtiyacım var. Zamanda yolculuk ve sizi ziyaret etmeye davet ettiğim paradoks, kendi araştırmamda bana yardımcı olacak çünkü kendim dahil her şeyden şüphe ettiğim bir noktadayım. Bir an için oturalım. . . evet, orada, yerde. . . Seni birazdan göreceklere hazırlamak istiyorum. Abistan'da müze olmadığı için müze nedir bilmiyorsunuz. İşte bizim ülkemiz böyledir, dünyanın gelişinden önce var olan her şeyin saçma olduğu fikriyle doğdu. *Gkabu*sahte ve zararlıydı ve tıpkı Öteki gibi yok edilmesi, silinmesi, unutulması gerekiyordu, eğer boyun eğmezse. *Gkabul*. Müze bir bakıma bu çılgınlığın reddi, benim ona isyanım. Dünya var, onunla ya da onsuz *Gkabul*, onu inkar etmek ya da yok etmek onu ortadan kaldırmaz - tam tersine, yokluğu hafızasını daha da güçlü, daha mevcut ve uzun vadede tehlikeli kılar, çünkü bu geçmişi idealleştirmeye, onu kutsallaştırmaya götürebilir. . . Ama aynı zamanda, ki bunun farkına varabilirsiniz, müze bir paradokstur, bir hiledir, her zerresi kadar zararlı olan bir yanılsamadır.

"Yok olmuş bir dünyayı yeniden kurmak her zaman onu hem idealize etmenin hem de ikinci kez yok etmenin bir yoludur çünkü onu bağlamından çıkarıp başka bir yere yerleştiririz ve böylece onu hareketsizlik ve sessizlik içinde dondururuz ya da söylememiş veya yapmamış olabileceği bir şeyi söylemesini ve yapmasını sağlayın. Bu şartlar altında o dünyayı ziyaret etmek, ölü bir adamın vücuduna bakmak gibidir. İstedğin kadar bak, hatta adamın hayattayken çekilmiş fotoğraflarına bakabilirsin, hakkında yazılan her şeyi okuyabilirsin ama içindeki hayatı asla hissedemezsin.

onun veya çevresinde. Müzemde belirli bir döneme ait pek çok nesne var - çağdaşlarının dediği gibi yirminci yüzyıl ve bu öğeler işleve veya kullanım amaçlarına göre düzenlenmiş; ayrıca günlük yaşamlarında kadın ve erkeklerin şaşırtıcı derecede gerçekçi balmumu reproduksiyonlarını göreceksiniz, en küçük ayrıntılara kadar yeniden oluşturulmuş, ancak her zaman bir şeyler eksik olacak - hareket, nefes, sıcaklık ve bu nedenle tablo bir hareketsiz yaşamdır ve öyle kalacaktır. Hayal gücü ne kadar büyük olursa olsun hayat veremez. Mesela şu anda üzerinde oturduğum ya da uzandığım şezlong ve bu sizi şaşırttı. Dönemine aittir, belli bir yaşam anlayışına uygun olarak yapılmıştır. Size tatillerden, boş zamanlardan, amatörlükten ve insanlığa hizmet etmek için var olan doğaya üstünlükten söz etsem,

“Müzeyi ziyaret ettiğinizde, eğer dilerseniz, bana neler hissettiğinizi, sahnelerin ne tür düşüncelere ilham verdiğini söylemenizi isterim. Onlara o kadar uzun süredir bakıyorum ki aramıza belli bir mesafe girdi, eğer o mesafenin olmadığı bir zaman varsa. . . Bazen yolda rastladığım bir mezarlığı ziyaret ediyordum gibi bir izlenime kapılıyorum, mezarlar görüyorum, isimler okuyorum ama bu ölümler hakkında, hayattayken kim oldukları, yer ve zaman hakkında hiçbir şey bilmiyorum. yaşadıkları yer.

“Bütün bunların dinimiz ve devletimiz tarafından kesinlikle yasak olduğunu unutmamalısınız, bu yüzden müzeyi burada, bizim derebeyliğimizde inşa ettim, A19'da insanların arasında yaşadığım yerde değil. Ve bu yüzden, ikinci el ticaretle ve daha ihtiyatlı bir şekilde antikalarla uğraşıyorum, ilk başta rütbemi korumadığımı düşünen kardeşlerim Bri ve Viz'in ve ayrıca genç, zeki, ve güvenliğini sağlamak ve ekonomik faaliyetlerimi kolaylaştırmak için hesabımda fazladan çalışmak zorunda olan çok hırslı yeğen Ram, abartmasın diye fark etmemiş gibi yaptığım bir şey. . . Aslında etrafımdaki her şeyi Ram'ın yandaşları kontrol ederken, şimdiden A19'un vaftiz babası olarak görülüyorum. İkinci el eşyalarda, antikalarda memnuniyet buldum. Abistan'dan uzaklaşmamı ve yirminci yüzyılı bir müzeye dönüştürme planım üzerinde ihtiyatlı bir şekilde çalışmamı sağladılar. Peki o zaman, ziyaretinize devam edin

geçmişe, dinsizliğe ve yanılsamaya! Diğer uçta seni bekleyeceğim; Seni etkilemek istemiyorum."

Müze, aşağı yukarı geniş, her biri insan yaşamının, belki de tüm zamanlar boyunca, insanların kendi başına bir dünya olarak tanımladığı bir bölümüne ayrılmış, hava geçirmez bir şekilde kapalı ve bir sonrakinden bağımsız bir dizi odadan oluşuyordu. bu nedenle Toz, odaları kilitli kapılarla ayırmıştı; her anahtar, odanın karmakarışıklığında bir yere gizlenmişti. Yan odaya, hayattaki bir sonraki bölüme geçmek için anahtarın bulunması gerekiyordu ve dünyada her zaman yoktu, hayat harekettir, beklemes. Toz bu zorluğu yaratarak ziyaretçiyi (ama bu kim olabilir, yalnız kendisinden başka?) insanın geleceğini bilmeme ve her zaman onu arama, aciliyet ve zorluk içindeki doğal durumuna sokmaya çalıştı.

İlk oda, doğumdan erken çocukluğa kadar doğum hikayesini anlattı. Sanki oradaymış gibiydi, doğum odası çarpıcı biçimde gerçektir, neredeyse annenin çığlıklarını ve bebeğin ilk feryatını duyabiliyordunuz. Vitrinlerde, masalarda ya da yerde hayatın bu evresine ait sıradan eşyalar vardı: beşik, lazımlık, bebek arabası, yaylı salıncak, çingiraklar ve oyuncaklar. Duvarlarda günlük yaşamı anlatan resimler ve fotoğraflar vardı: ebeveynleri onları izlerken oynayan, yemek yiyen, uyuyan, yüzen, resim yapan çocuklar.

Aşağıdaki odalar, çeşitli ortamlara, dönemlere, mesleklere ve koşullara göre bölünmüş, ergenlik ve yetişkinliğe ayrılmıştı. Bunlardan biri Ati üzerinde özellikle güçlü bir etki bıraktı: Çamurlu siperler, inanılmaz dikenli tel örgüleri, chevaux de frise, saldırıya hazırlanan bitkin askerlerle, kabaran bir savaş alanının canlı ve gerçekçi modeli. Resimler ve fotoğraflar, gardiyanların harap ettiği şehirlerin, dumanı tüten leşlerin, ölüm kamplarındaki bir deri bir kemik kalmış mahkumların, yollarda düşmandan kaçan cılız kalabalıkların başka yönlerini ortaya koyuyordu.

Başka bir odada eğlence ve spor malzemeleri sergilenirken, duvardaki resimlerde sinema, buz pateni pisti, sıcak hava balonları, atış poligonu, sirk, uçuş halindeki yamaç paraşütçüleri vb. Oyun ve performans, aşırı heyecanla birlikte o dönemin balıydı. Bütün bunlar Abistan'dan, Zafer'den sonra kaybolup gitmişti.

Büyük Temizlik, bu yüzden Ati, Toz'un bu fotoğrafları nasıl ve nerede bulduğunu merak etti. Ve onlar için ne ödemiş olmalı.

Bir karanlık oda işkence ve ölüm aletlerine, diğeri ise ekonomi, ticaret, sanayi ve ulaşım ile ilgili faaliyetlere ayrılmıştı. Sonra, Ati ve Koa'nın Regs gettosunda gördükleri türden hoş bir enstalasyon geldi: bir bar tezgahı, masalar arasında koşan akrobatik bir garson, çok içki içen insanlar, dövmelelerini ve bıyıklarını sergilerken çok çekici kadınlara seslenen kaçıklar. kalın inşaatçı pazıları ve odanın arkasında kasvet ve gizem içinde kaybolan her zaman var olan dar merdiven. Duvarda enstalasyona model teşkil ettiğ i açıkça görülen bir gravür vardı: duvara yapıştırılmış bir kartvizitte Fransızca şöyle yazıyordu: "Fransız bistrosu: başıboş kadınlarla dalga geçen eski moda suçlular."

Aşındırma imzalıydı: "Léo le Fol (1924)." Belle époque'dan bir antika.

Biri hariç son oda yaşlılık ve ölüm için ayrılmıştı. Ölüm tek bir anlama gelir, ancak çok sayıda ve çeşitli cenaze törenleri vardı. Ati oyalanmadı: Durumunu oldukça eğlenceli bulan tabutların, cenaze arabalarının, krematoryumların, cenaze salonlarının ve anatomik bir iskeletin görüntüsünden ilham almıyordu.

Ati zamanın geçtiğini görmedi; hiç böyle bir yolculukta bulunmamıştı, koca bir yüzyıllık keşif ve sorgulama. Yolda, Sîn'den Qodsabad'a Abistan boyunca yaptığ ı sonu gelmez yolculuğ u sırasında neler hissettiğini hatırladı. Birkaç binin üzerinde yaşayan bir müze *chabirler*, görünmeyen ama sembolik olarak asma kilitli bir kapı kadar hermetik (özellikle dolaşım vizenizi doğrulamayı unuttuysanız) sınırlarla ayrılmış, sonsuz bir birbirini izleyen bölgeler, mezralar, çöller, ormanlar, harabeler ve kayıp kamplar. Irkların, örf ve adetlerin, meskenlerin, kap kacakların, iş aletlerinin bu kadar çok çeşitliliğ i, onun Abistan'a ve kendi hayatına bakışını yavaş yavaş değ iştirmiş; Qodsabad'a vardığında Ati başka bir adamdı, kimseyi tanı mıyordu ve insanlar onu sadece kulaktan dolma bilgilerle tanıyordu. Bir müzenin yapmasını beklediğ iniz bu muydu? Hayatı bir kitap gibi anlatmak, zevk için taklit etmek, insanları dönüştürmek?

Nesneler, resimler, fotoğraflar, sahnelenen bir sahne - gerçekten de insanların hayata ve kendilerine bakışını değıştirme gücüne sahipler miydi?

Yolculuğun sonunda Ati, Toz'u geniş ve boş bir odada buldu. Toz, arkasındaki sembolizmi şöyle anlattı: Ati müzeye boş bir odadan girmişti, şimdi boş bir odadan çıkacaktı: yaratılıştan önce ve ölümden sonra, iki boşluk arasında sıkışıp kalmış yaşam imgesi. Hayat sınırlarla sınırlıdır, yalnızca kısa ve birbiriyle ilişkisi olmayan bölümlere ayrılmış, insanın bir ucundan diğer ucuna kendi içinde sürüklediği - belirsiz anılar - dışında kalan zamanını kullanır. ne olduğuna dair belirsiz beklentiler ve ne olacağına dair belirsiz beklentiler. Birinden diğerine geçiş açıklığa kavuşturulmamıştır, bu bir muammadır, bir gün o sevimli bebek, o sürekli uyuyan kaybolur ve kimse paniğe kapılmaz ve onun yerine çalkantılı, meraklı küçük bir çocuk, bir peri belirir. İki ağır, işe yaramaz memeyle baş başa kaldığında bile bu anneyi pek şaşırtmaz. Daha sonra başka ikameler de aynı şekilde sinsice gerçekleşecek: Orada duran zayıf, gülümseyen genç adamın yerini iriyarı, endişeli bir adam alacak ve buna karşılık, ezilen adam kim bilir hangi sihirle hünerini teslim edecek. kambur, sessiz bir adama oturun. Sonunda, pencerenin yanındaki sandalyesine yapışık oturan dilsiz, soğuk yaşlı adamın yerini hâlâ sıcak olan ölü bir adam aniden aldığıında sürpriz gelir. Bu çok fazla bir dönüşümdür, ancak bazen memnuniyetle karşılanır. mazlum, kimbilir hangi sihirle koltuğunu kambur, suskun bir adama bırakacaktır. Sonunda, pencerenin yanındaki sandalyesine yapışık oturan dilsiz, soğuk yaşlı adamın yerini hâlâ sıcak olan ölü bir adam aniden aldığıında sürpriz gelir. Bu çok fazla bir dönüşümdür, ancak bazen memnuniyetle karşılanır. mazlum, kimbilir hangi sihirle koltuğunu kambur, suskun bir adama bırakacaktır. Sonunda, pencerenin yanındaki sandalyesine yapışık oturan dilsiz, soğuk yaşlı adamın yerini hâlâ sıcak olan ölü bir adam aniden aldığıında sürpriz gelir. Bu çok fazla bir dönüşümdür, ancak bazen memnuniyetle karşılanır.

Mezarlığa giderken kendi kendinize "Hayat öyle hızlı geçiyor ki hiçbir şey fark etmiyorsunuz" diyeceksiniz.

Toz ve Ati öğleden sonrayı felsefe yaparak geçirdiler, üzüntüleri içtendi. Toz, bilmediği ama aslına sadık kalarak bir natürmort olarak yeniden kurmayı başardığını düşündüğü ve içine hayat solumak isteyeceği bir dünyanın özlemiyle yaşıyordu. Amaç ne olurdu? Sorunun anlamsız olduğu konusunda anlaştılar; boşluk dünyanın özüydü ama yine de dünyanın var olmasını ve kendisini hiçlikle doldurmasını engellemedi. Sıfırın gizemi budur: var olmadığını söylemek için vardır. bu bakımdan *Gkabu* mükemmel cevaptı; dünyanın mutlak yararsızlığına verilecek tek yanıt, bir insanın hiçliğe mutlak, teselli edici teslimiyeti olabilir. Hiçbir şey ne

biri, hiçbir şey ne kalacaksa, tozdan toza döneceksin. Ati'ye gelince, soruyu başka bir şekilde incelemiş ve dünyanın sonunun doğumla başladığı fikrini ortaya atmıştı, hayatın ilk çığılığı aynı zamanda ilk ölüm çingırağıydı. Zaman geçtikçe, çektiği acılarla birlikte, bir ıstırap ne kadar uzun sürerse, o kadar çabuk sonunun geleceğine ve hayatın yeni bir döngüye başlayacağına ikna olmuştu. Önemli olan, kafasında sorularla dolu beklemek değil, süreci hızlandırmaktı, çünkü yeni bir hayat umuduyla ölmek, her şeyden önce, yaklaşan ölümün umutsuzluğu içinde yaşamaktan daha onurluydu.

Dürüstçe itiraf ettiler ki, Abistan'ın büyük talihsizliği, *Gkabul*. Boşluğun içsel şiddetine yanıt olarak, insanlığa kutsanmış cehalete boyun eğmeyi teklif etti ve köleliği kendi kendini olumsuzlamaya, saf ve basit bir şekilde kendi kendini yok etmeye zorlayarak, insan üzerinde bir dünya icat etmenin bir yolu olarak isyan olasılığını reddetti. ölçek - en azından insanlığı çevredeki delilikten koruyabilir. Din gerçekten öldüren ilaçtır.

Toz bir dönem tarihi ile ilgilenmişti. *Gkabul*. İçinde doğdu, görmedi, *Gkabu* Soluduğu hava, içtiği suydı ve bunu insanların giydiği gibi zihninde taşıyordu. *yanı* komuzlarının üzerinden. Ama çok geçmeden kendini rahatsız hissetmeye başladı; daha okuldayken, halk eğitiminin bir felaket olduğunu, tüm felaketlerin kaynağı olduğunu, ölüm kadar sinsi, durdurulamaz ve amansız bir şey olduğunu anladı. Eğitim, kendi adına gerçek bir şevkle, onu takıntılı, gaddar küçük bir itirafçıya dönüştürdü; ve fiziksel egzersiz söz konusu olduğunda, her türden pogrom ve linçin mükemmel faili oldu. Şiir, müzik, çömlekçilik veya jimnastik gibi isteğe bağlı dallardan başka hiçbir şeye zaman ve ilgi kalmamıştı. Belki bir gün kendisi de Onurlu olacak olan bir Onurlu'nun oğlu olarak, üstelik o, makinesinden ve ne yaptığından emin olan baş kondüktörün körlüğüne tutuldu. O uğraşırken *Gkabul*, ayak uydurmak ve kendini yeniden eğitmek için hem umudunu hem de umudunu kaybetti; the *Gkabu* talihsizi aydınlatmak için değildi, onu dibe çekmek için bir yükü ve bu okulun suçu değildi, zavallı kadın kendisine öğretilen şeyi öğretiyordu ve hatta oldukça iyi başardı,

hayatta kalanlar nadirdi. Çok geç oldu, *Gkabu* hipnozunu insanların bedenine ve derin ruhuna, bedenlerine yaydı ve üstün hüküm sürdü. Gerçekten değerli olan tek soru olan büyüü bozmak kaç yüzyıl alacaktı?

Olabildiğince rahat olan Toz, yasak bir yolu temizledi ve cesurca yola koyuldu. Gerçekten tek bir yol vardı, zamanda geriye giden yol. Beri *Gkabu* gelecek yüzyıllar boyunca bugünü sömürgeleştirmişti, geçmişte, gelişinden önce, ondan kaçmak mümkündü. Bizim zamanımızdan önce, insanların hepsi böyle değildi, kötü niyetle dolu vahşi, inatçı hayvanlar. Zaman zaman Toz yolda kayboluyordu, Tarih makilerin arasında kaybolmuştu, düzgün patikalar yoktu, hepsi kapatılmış ve üstleri kapatılmıştı. En katı tarihçiler bile 2084'e kadar nasıl gideceklerini biliyorlardı, ne ötesi ne de ötesi. Başka türlü, kutsal cehalet ve insanların zihinlerini tamamen kayıtsızlığa sevk eden bir sahiplenme olmaksızın, o zavallılar, Abistan'ın doğumundan önce sadece Yölah'ın yaratılmamış, bilinemez evreninin var olduğuna nasıl inandırılabilirdi? Daha basit olamazdı: sadece bir tarih seçin ve o anda zamanı durdurun; insanlar zaten ölü ve boşlukta batıyor, *Gkabu* neya orijinal boşluklarına geri dönün.

Geçmişin keşfi Toz'u neredeyse öldürüyordu. Ne kadar kültürlü olsa da, 2083'ün var olduğunu veya daha da geriye gidebileceğinizi bilmiyordu. Yuvarlak bir dünya, kenarları olan düz olduğunu düşünen herkes için baş döndürücü bir trajedidir. "Biz kimiz?" birdenbire "Biz kimiz?" ve sonuç olarak kişinin kendi imajı büyük ölçüde değişti, karanlık ve çirkinlikle kaplandı; içeride bir şey kırılmıştı, evreni ayakta tutan mihenk taşı, bu yüzden zavallı Toz vardı, sanki havaya fırlatılmış gibi, kadim hayaletler arasında bir hayalet gibi yaşıyordu. Bu nitelikler bir kez bu şekilde yok edildikten sonra, zamanı tekrar nasıl doğrusal ve tutarlı hale getireceğini kimse bilmiyor. Toz hala bilmiyordu; dün ile bugün arasında bir yerdeydi.

Büyük bir çaba ve araştırmadan sonra, bir gün zaman engelini aşmayı ve tüm yirminci yüzyıla geri gitmeyi başardı. Oldu

bir mucize; Müminler, yaşamları boyunca, Tanrı'nın olağanüstü çekiminden kaçamazlar. *Gkabal*. Toz merak içinde kaldı. Gözünü açan herkesin ilk gerçek olarak duyacağı şeyi keşfetmişti: dünyadan önce dünya vardır ve dünyadan sonra yine dünya vardır. Hiçbir eksiği olmayan çok zengin bir yüzyıl keşfetti - yüzlerce dil, düzinelerce din, çok sayıda ülke, kültür, çelişki vardı; zaten delilik, sınırsız özgürlük, aşılabilir bir tehlike vardı, ama aynı zamanda sayısız, ciddi umut kaynakları, iyi yağlanmış makineler, kaymaları gözetleyen yardımsever gözlemciler, sertleşmiş retçiler, çabayla cesareti kırılmayan ama teşvik edilen iyi niyetli adamlar da vardı. onun tarafından Hayat, hem iyi hem de kötü yönden coşkulu ve açgözlüdür ve bunu o yüzyılda kanıtlamıştır. Eksik olan tek bir şey vardı,

Toz ayrıca diğerlerinin çok erken algıladığı, ancak ağırlık, korku, hesaplama, havanın gözenekliliği veya sadece kıyamet tellallarının yeterince keskin veya yeterince yüksek olmaması nedeniyle küçültülmüş, göreceleştirilmiş bir şey keşfetti: uyarı işaretleri İşleri düzeltmek için hiçbir şey yapılmasaydı, dünyanın çok geçmeden ne hale geleceği. Toz, 2084'ün gelişini izledi ve ardından Kutsal Savaşlar ve nükleer katliamlar geldi; daha da önemlisi, satın alınması veya inşa edilmesi gerekmeyen mutlak silahın doğuşuna, terörün şiddetiyle dolup taşan tüm halkların ateşe verilmesine tanık oldu. Her şey çok açık, çok öngörülebilirdi ama "Bizim ömrümüzde olmaz" diyenler, "Bir daha asla" diye yankılananlar duyulmadı. 1914'te olduğu gibi, 1939'da veya 2014'te, 2022'de veya 2050'de olduğu gibi yine yola çıktılar. Ama 2084'te, sonunda işe yaradı. Eski dünya sona erdi ve yeni dünya, Abistan, gezegen üzerindeki ebedi saltanatına başladı.

Geçmişini incelediğinizde ve tarihte sizden önce gelenleri bekleyen tehlikeyi gördüğünüzde ne yapmanız gerekiyor? Onları nasıl uyarabilirsin? Şimdi kendi çağdaşlarınıza, dünün trajedilerinin başladıkları yolda devam ederlerse yakında üzerlerine geleceğini nasıl söyleyebilirsiniz? Dinleri kendi ölümlerine inanmalarını yasaklamışken, cennetteki yerlerinin rezerve edildiğine ve lüks bir otel odası gibi kendilerini beklediğine inandıkları halde, onları nasıl ikna edeceksiniz?

Toz, hastalığın kökenini öğrenince şaşırđı. *Gkabul*. Kendiliğinden bir nesil değildi. Basitti, bunda mucizevi bir şey yoktu - *Gkabul*2084'ten beri son derece ciddiyet ve ciddiyetle öğretildiği gibi, Yölah'ın talimatlarına uygun olarak Abi'nin eseri değildi; çok uzaklardan, bir zamanlar çöllerin ve ovaların birçok büyük kabilesine onur ve mutluluk getirmiş olan eski bir dindeki içsel bir arızadan geldi; ancak yüzyıllar boyunca şiddetli ve uyumsuz kullanımı nedeniyle iç işleyişi bozulmuştu ve bu, yetkin tamircilerin veya özenli rehberlerin yokluğuyla daha da kötüleşmişti. bu *Gkabul* Kendisinden önceki dinlerin toplamı ve özü olarak dünyanın geleceği olmaya çalışan bir dine verilmesi gereken özen gösterilmediği için ortaya çıktı.

Hasta olanlar, zayıflar ve alçakların insafına kalmışlardır. "Haberci Kardeşler" olarak bilinen bir grupta bir araya gelen ve etraflarında sonun yaklaştığını hisseden bir grup maceracı, eskisinin harabeleri üzerinde yeni bir din kurmaya karar verdi. İyi bir fikir: yenisine eklemek için eskisinden hala güçlü olanı aldılar. Yeni din, söylemindeki yenilik, taktik oyunu, ticari pazarlaması ve militarist saldırganlığıyla kalabalıkları kendine çekti. Halefleri daha da iyisini yaptılar: başlıca sembolleri gözden geçirdiler, Abi ve Yölah'ı icat ettiler, *Gkabul*, Kii'ba'yı ve Tanrı Şehri'ni inşa etti, Adil Kardeşliği kurdu ve kendilerine *civciv*, bu, Onurlu anlamına gelir (kendilerini kaba Messenger Brothers'tan uzaklaştırmak için). Güçlü semboller ve iyi bir ordu ile donatıldıktan sonra, artık hiçbir amaca hizmet etmeyen eski dinden koptular; Diriliş mucizesine ve bir Gençlik Pınarı olasılığına inanan yaşlılar ve birkaç cahil bilgin arasında ölüyordu. Şimdi fikir, tüm bunları geride bırakmak ve nostaljik başıboşları bulmaktır: Tehlikeliydiler, ölüleri geri getirmeye çalışmak isteyebilirler.

"Bunların hepsi hala çalışan bir hipotez; din ve askeri strateji hakkında her zaman gizli ve sarhoş edici pek çok şey vardır - dürüst olmak gerekirse, bunlar aynı madalyonun iki yüzüdür. Bu daha fazla düşünmeyi gerektirir," diye ekledi Toz.

Ati, içinde tuhaf bir duygunun farkına vardı: Ne de olsa, o ana kadar kafasını biraz meşgul eden bir soruyla hiç ilgilenmiyordu. Toz'un ona Tarih araştırmaları ve hayata dair düşünceleri hakkında söyledikleri kendi içinde bir cevap oluşturmuştu. Soruyu sormaya karar vermesinin nedeni bunun iyi bir fırsat olmasıydı ve bu fırsatı bir daha yakalayamayabilirdi.

"Söyle bana Toz, eminim Nas raporunu okumuşsundur. . . Bana onu anlatır mısın?"

"Şey. . . Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunlar Devlet sırları, onları bilmemem gerekiyor, Lord Hazretlerinin kardeşi olmaktan başka resmi bir konumum yok ve dürüst olmak gerekirse bu çok karmaşık, ama aslında, şey, işte burada: rapor değil var olmak. Asla bir Nas raporu olmadı, bu hayali bir planın hayali unsuru. . . yavaş yavaş ortaya çıktı. Köyün keşfinin oluşturduğu tehlikenin farkında olan Nas, görevinden döndüğünde, sadece ikisi baş başa olmak üzere bakanına sözlü bir rapor verdi ve sanırım patronu ona nefes almamasını emretti. kimseye bir söz. Ona haber verecekti, görecekti, düşünecekti, söyleyeceği şey buydu. Sonra Nas ortadan kayboldu ve ancak o zaman insanlar bir rapor hakkında konuşmaya başladı. . . sonra hakkında *therapor* edin ve çoğu zaman olduğu gibi, bir şey hakkında konuşarak onu gerçeğe dönüştürürsünüz. Nas raporu çıktı; insanlar onu aradı ONLAR *Nas raporu*. Bütün bir atmosferi, bir efsaneyi çağırttı. Bu noktada, bir şeyler yapılması gerekiyordu, bu yüzden raporun var olmayan kopyaları yapıldı ve Adil Kardeşliğin ne yapacağını düşünmesi amacıyla Muhteremler arasında dağıtıldı. Adil Kardeşlik veya Aparat'tan bilen biri tarafından yazılan bu rapor saçmalıklarla doluydu. Köyün, Düşmanın gelişmiş bir ileri karakolu olduğu söyleniyordu; ünlü Democ orada saklanıyordu; sapkınlar, Balis'e biat eden bir topluluk kurmuşlardı vb. Konuyu aydınlatmak için Büyük Komutanın görevlendirdiği bir grup uzmanla birlikte köye gittim; Bri beni komisyonun bir parçası olarak atadı, çünkü her klan kendi temsilcisine sahip olmakta ısrar etti. Büyük Komutan'ın kabine başkanı Tat'ın başkanlığında, ONLAR *Nas raporu*. O köyde gerçekten rahatsız edici şeyler bulduğumuzu söylersem, size hiçbir şey vermeyeceğim; sanki öyle görünüyordu

bireyin hür iradesine dayalı bir yönetim ve yaşam biçimini deneyen bir topluluğa ev sahipliği yapıyordu. Birçoğumuz için bu anlaşılmazdı, pek çoğumuz önce bir lider, bir din ve bir ordu etrafında birleşmeden hayatınızı nasıl düzenleyeceğinizi göremedik. Bu hikaye, Abistan'da yanlış olan her şeyi gösteriyor: O kadar absürt bir dünya icat ettik ki, bir gün önce kaldığımız yeri bulmak için kendimiz de her geçen gün daha absürd olmak zorunda kalıyoruz; kısacası sonunda bizi korkutan ve duymak istemediğimiz şeyleri aktaran bir rapor hazırladık. Tarih bizi deliliğine sürüklüyor. Diğer dramatik sonuç ise, olayın Adil Kardeşler'i bölmesi ve içindeki güç dengesini değiştirmesi ve burada, Abistan'da bu otomatikman savaş anlamına geliyor."

Abistan ruhunun iki kaşifi, bu kadar çok felsefe yapıp güncel meseleleri tartıştıktan sonra, "Peki şimdi ne yapmalı?"

Toz'un uzun zaman önce hazırladığı bir planı vardır: Bir gün işe yarayacağına inanarak araştırmasına devam edecektir; İyi insanlar birbirlerini nasıl tanıyacaklarını ve harekete geçeceklerini bildiklerinde, onun büyük bir titizlikle stokladığı malzemeleri bulacaklar. Geri kalan zamanlarda yeğeni Ram'a yardım edecek; En iyi köpek olmak isteyen küstah bir komplocu havasının altında, o bir reformcu, başka bir deyişle reformlarını sadece övmek yerine onları zorlayan gerçek bir devrimci. Bunda çok benzer amaçları vardır: Adil Kardeşliği ortadan kaldırmak, Aygıtı dağıtmak, Tanrı Şehri'ni açmak, Kīlba'yı çok bin yıllık bir müzeye dönüştürmek, canlı ve ölümsüz olduğu varsayılan bu Abi hakkındaki saçma efsaneyi yok etmek, insanların bilincini yükseltmek , bir temsilciler meclisi ve onlara cevap verecek bir hükümet kurun - şimdi orada, inşa etmeniz gereken yüce bir gelecek var. Sonuç olarak insanlar ölebilir, tanrılarına ve kederlerine sınıksız sarılırlar, ama yine de çocuklar olacak ve masumiyetlerine sahip olacaklar, çabucak başka bir hayal kurmanın ve savaşmanın yolunu öğrenecekler, onları çağıracağız. gezegeni kurtarın ve duman tüccarlarına karşı şiddetli bir savaş verin. Ram'ın korkunç bir lidere dönüşme tehlikesi her zaman vardır ve Toz bunu biliyor, bu yüzden azimli, yetkin rakiplerin ortaya çıkmasını sağlayacak bir geçiş getirmek istiyor. . . Onun fikri şu ki, eğer hepsi en iyi köpek olmak istiyorsa, hızla hayal kurmanın ve savaşmanın başka bir yolunu öğrenecekler, onları gezegeni kurtarmaya ve duman tüccarlarına karşı şiddetli bir savaş başlatmaya çağıracağız. Ram'ın korkunç bir lidere dönüşme tehlikesi her zaman vardır ve Toz bunu biliyor, bu yüzden azimli, yetkin rakiplerin ortaya çıkmasını sağlayacak bir geçiş getirmek istiyor. . . Onun fikri şu ki, eğer hepsi en iyi köpek olmak istiyorsa,

birbirlerini iptal edecekler, çok kazançlı işlerini yapmaya devam etmek için anlaşmak zorunda kalacaklar, sonunda kaybetmenin mutlaka suikasta kurban gitmek anlamına gelmediğini ve kazanmanın mutlaka diğer adamı öldürmek anlamına gelmediğini anlayacaklar. Tam tersine hayal kurmalarına engel olmamalısınız. En tehlikelileri rüya görmeyenlerdir; buz gibi ruhları var.

...

Toz fikirlerini açıklamaya devam ediyor. İyi ve gerçekçiler ama uygulanması imkansız ve o bunu biliyor. Kendini gerçeğe inandırmaya çalışıyor. Ram'ın istediği devrim bir kan banyosuyla sonuçlanacak ve hiçbir şey değişmeyecek, Abistan Abistan'dır ve Abistan olarak kalacaktır. Kendilerini Muhterem babalarının yerine Şerefli olarak gören Muhteremler ve oğulları, onlar da en iyi köpek olmak için hayaller kurar ve planlar yaparlar. Kim isteyerek yerini en iyisine bırakırdı? Hepsi en iyilerinden daha iyidir; her biri, insanların beklediği dahidir.

Aniden Toz duraklar; o kadar çok konuştuğunun farkına varır çünkü derinlerde bir yerde söyleyecek hiçbir şeyi yoktur; aslında tek bir kelimeye bile inanmıyor. "Ya sen, Ati, ne yapmak istiyorsun?"

Ati'nin düşünmesine gerek yoktu, ne istediğini uzun zamandır, birkaç aydır bildiğini fark etti. . . Sîn'deki sanatoryumda kaldığından beri bunu düşünmekten vazgeçmemişti. Bunun kötü bir seçim olduğunu, çaresi olmadığını, ulaşamaz olduğunu, onu korkunç bir hayal kırıklığına, insanlık dışı ıstıraba ve kesin ölüme götüreceğini biliyordu. . . ama bunun ne önemi vardı, bu onun seçimiydi ve o özgürlüğü seçti.

Toz cevabını bekliyordu: "Evet söyle, ne yapmak istiyorsun, nereye gitmek istiyorsun?"

"Sence sevgili Toz, Ram beylikten ayrılmama izin verir mi?

. . . devriminden önce?" "Evet

tabiki. Buna kefil olacağım."

"Beni Abistan'da bir yere bırakmasını istesem bunu yapar mı sanıyorsun?"

"Kendi planlarını tehlikeye atmadığı sürece neden olmasın. . . Orada da kabul etmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ati bir an sessiz kaldı ve "Bana başka bir şey söyle Toz. Kısa bir süre önce, Koa ve bana Democ'u tanıyıp tanımadığımızı sormuştun. . . var olmadan var olması gerekiyordu ya da tam tersi. . . Ben de size böyle bir soru sormak istiyorum."

"Ben hatırlıyorum . . . Dinliyorum."

"Sınır diye bir şey duydun mu hiç? Onun hakkında bilgin var mı?"

"Sınır? Hangi-ah, o Sınır. Evet, biliyorum. İnsanlar bundan, aptal çocuklara büyük kötü kurt hakkında konuştukları gibi bahsediyorlar, bu, kaçakçıları ve kaçak göçmenleri veya izinsiz seraserileri caydırmak için bir hile. Düşmanın bir gün oradan geleceği ve boğazlarını keseceği söylendi."

"Sınırın var olma ihtimali milyonda bir var mı?"

Milyarda bir değil. Yeryüzünde sadece Abistan var; bunu biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Kuyu . . . örneğin burada veya orada bir ada olabilir, hâlâ Abistan'ın yetki alanı dışında kalıyor."

"Ve gettolar var. Seven Sisters of Desolation'ın büyük gettosunu gördüm. Getto diyorlar ama orası bir ülke. Küçük ama yine de bir ülke ve orada yaşayan insanlar tamamen canlı olan ve mutant yarasarlar olmayan erkekler ve kadınlar. Ve orada çok iyi korunan bir Sınır var. . . Tanrı Şehri'ni sımsıkı kapatan Sınırların Sınırından veya Qodsabad'daki altmış mahalle veya Abistan'daki altmış eyalet arasında anlamsız bir ayrım görevi gören sınırlardan bahsetmiyorum. . . "

"Hepsi bir hiç, sevgili Ati, okyanusta bir damla, anakronizmler, saçmalıklar, ateşle oynayarak sarhoş olan ve kontrol noktalarıyla her şeyin üzerine bir ızgara koyan Aparat'ın beceriksizlik gösterileri. Regs'e gelince, onlar... . . Abistan'a aitler. İnsanların ve Sistemin onlara ihtiyacı var, nefret ve öfkeyi kanalizetmek ve parazitler tarafından tehdit edilen üstün, saf, birleşik bir ırk fikrini güçlendirmek için onlar gibi fantazmagoriye ihtiyaçları var. Gezegen kadar eski. Yani aslında senin fikrin nedir? Ama korkarım ki anlamaya başlıyorum. . . bu tam bir delilik!"

"Evet, durum bu, sevgili Toz. . . Ram'ın beni Sîn dağlarında, Ouâ sıradağlarında bir yere bırakmasını istiyorum. . . o Sınırın var olma şansının milyonda bir olduğu bir yerde. Ve eğer, bir mucize eseri,

var, onu bulacağım ve geçeceğim ve o yirminci yüzyılı sadakatle yeniden inşa ettiğinizi kendi gözlerimle göreceğim. . . ”

"Bu delilik. Böyle bir şeye nasıl inanırsın?"

"İnanmak için yüzlerce sebebim var, inanıyorum çünkü Abistan yalan üzerine kuruludur, uydurmalarından hiçbir şey kaçmamıştır ve Madem Tarihi değiştirmiştir, yeni bir coğrafya icat etmemiş olması için de bir sebep yoktur. Mahallelerinden hiç ayrılmayan insanları dilediğiniz gibi inandırabilirsiniz. . . Seninle tanıştığımdan beri Toz, buna giderek daha çok ikna oldum. Yirminci yüzyılınıza inandınız ve onu hayata döndürdünüz - işte mucizevi müzenizde parlak ve güzel. . . Hani o asırda, ahalisinin ilim ve teknolojiye ve bazı meziyetlere sahip olduğunu, bütün sınırlamalara rağmen, çeşitli görüşlere sahip olmalarını ve acı çekseler bile bunu tecrübe etmelerini görmüşsünüzdür. Teknolojiye gelince, Abistan'da eksik yok: nereden geldi, biz üretmediğimiz için mi? Bir yerlerde bize karşıdan geldiğine dair bir sınır yok mu? Bir de sen inanmıştın Toz, iyi niyetli adamların Abistan'da var olduğuna ve onların bir gün birbirlerini nasıl bulacaklarını bilip ülkelerini ve canlarını kurtarmak için seferber olacaklarına. Sen onlardan birisin ve pek çok insan, Tanrı Şehri'ne çok yakın ama çok uzak olan sefil A19'da senin gibi düşünüyor. Yirminci yüzyıldan gelen bu adamların Kutsal Savaşlarda, soykırımlarda, kitlesel imhalarda ve zorunlu din değiştirmelerde tamamen ortadan kaybolmadığına dair inançlarıma neden sahip olmayayım? Neden kendimi bu gerçeği kabul etmiş ve dünyamız ile öteki dünya arasında bir bağ kurmak ya da yeniden kurmak için seferber olan iyi niyetli biri olarak görmeyeyim? Evet, neden olmasın sevgili Toz, neden olmasın? Bir gerçeği biliyorum, çünkü oradaydım, Sîn'deki sanatoryumda, bütün kervanlar bunun arkasında kayboldu. . . Sınır . . . Kaybolmuş olsalardı, eninde sonunda yollarını bulup geri gelirlerdi, sence de öyle değil mi? Ve eğer birisi çocukları ve kaçakçıları korkutmak için Sınır hakkındaki hikayeyi uydurduysa, bu, o şeyin gerçekte var olduğunu bildikleri için değil miydi? Ve belki de Ouâ'nın ücra buzlu saçaklarında bir yerlerde birazcık kalmıştır. Denemek istiyorum: Buraya kadar geldim, bana kalan tek seçenek bu. . . Benim için bu dünyada hayat bitmiştir, tek ümidim ve arzum öbür tarafta yeni bir hayat kurmaktır." O şeyin gerçekte var olduğunu bildikleri için değil miydi? Ve belki de Ouâ'nın ücra buzlu saçaklarında bir yerlerde birazcık kalmıştır. Denemek istiyorum: Buraya kadar geldim, bana kalan tek seçenek bu. . . Benim için bu dünyada hayat bitmiştir, tek ümidim ve arzum öbür tarafta yeni bir hayat kurmaktır." O şeyin gerçekte var olduğunu bildikleri için değil miydi? Ve belki de Ouâ'nın ücra buzlu saçaklarında bir yerlerde birazcık kalmıştır. Denemek istiyorum: Buraya kadar geldim, bana kalan tek seçenek bu. . . Benim için bu dünyada hayat bitmiştir, tek ümidim ve arzum öbür tarafta yeni bir hayat kurmaktır."

Toz sessiz kaldı. Sonunda cevap verdiğinde dudağı titriyordu: "Ram'a soracağım. Evet, ona soracağım ve onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Diğer taraftayken, bir şekilde bana haber vereceksin ve müzemi bitirmeme yardım edeceksin. . . ve belki bir gün ona hayat veririm."

Ati aniden bozana kadar üzerlerine çok uzun bir sessizlik çöktü.

"Sevgili Toz, mezarıma habersiz gitmeyeyim, çabuk üç şey söyle bana; öncelikle, Abi'nin ona yazdığı mektubu Koa sana verdiğinde neden kahkahayı bastın?*taklit*Kho, bu kadar çok genci ölüme yolladığı için ona teşekkür edecek mi?"

"*taklit*Kho bir aile dostuydu ve hepimiz onun aşırı şöhret sevgisini biliyorduk. Ülkeyi o mektupla doldurdu: kendisi yazmış ve Abi'ye imzalatması için Büyük Komutan'a vermişti. Çalışmalarına dayanarak ve bu tanınmanın ışığında, Bri, Lütuflar ve Kanonlaştırmalardan sorumlu Saygıdeğer Kişi olarak Kho'yu azizliğe aday gösterdi ve hiç şüphesiz onu bugünlerin birinde alacak; ama bu tür şeyler oldukça yavaş hareket eder. Başka ne?"

"Yüce İnanç Meydanı'nda muhafızlar tarafından saldırıya uğradığımızı nasıl bu kadar çabuk öğrendin? Bu soru beni rahatsız ediyor."

"Size söylediğim gibi, Ram etrafımda bir güvenlik ağı kurdu ve yanıma gelen herkes taranıyor ve herhangi bir şüphe varsa uzaklaştırılıyor. Siz tabiri caizse benim himayelerimdiniz, yani gözetim altındaydınız. . . kimin tarafından, bilmiyorum - komşunuz, onun kocası, benim factotum Mou, başka kim? Beni uyandırmaya ve kendinizi bu kadar pervasızca bir felakete attığınızı haber vermeye gelen ajanım Der'di."

"Ve Büyük Kahya'nın ofislerindeki tabelalarda kullanılan o çok cilalı dil de nedir?"

"Fark ettin? Tebrikler . . . milattan önce gelen mukaddes kitabın hangi dilde *Gkabu* yazılmıştı . . . Çok güzel, zengin, çağrışım yapan bir dil. Şiire ve belagata meyli olduğu için Abistan'dan silindi, *abilang* görev ve katı itaat gerektirdiği için daha iyi bir seçimdi. Anlayışı, Angsoc'tan Yenikonuş'tan esinlenmiştir. O ülkeyi işgal ettiğimizde, o zamanki liderlerimiz, olağanüstü siyasi sisteminin yalnızca silahlara değil,

ayrıca dilinin olağanüstü gücüne, Yenikonuş'a, bir laboratuvarıda icat edilmiş ve konuşanın tüm iradesini ve merakını ezme gücüne sahip bir dil. Liderlerimiz, felsefelerinin temeli olarak, Angsoc'un siyasi sisteminin yaratılmasına başkanlık eden üç ilkeyi benimsedi: "Savaş barıştır", "Özgürlük köleliktir", "Cehalet güçtür" ve kendilerine ait üç ilke eklediler: " Ölüm hayattır," 'Yalan gerçektir', 'Mantık saçmalıktır.' Bu senin için Abistan, tam bir delilik.

"Bri ve Viz, yirminci yüzyıla duyduğum özlemi eleştiriyor ama onlar o dile ve onun cazibesine karşı nostaljikler. . . Bazen şiirler yazıp aile çevrelerinde okurlar. Ama dikkatli ol, bu bir Devlet sırrı, beyliğin dışına çıkmamalı. . . Sorularını yanıtladım mı?"

"Tam olarak değil, ama eğer varsa ve kendimizi orada ifade etmemize izin veriliyorsa, sonraki yaşam için birkaç sır olmalı."

EPİLOG

Abistan'dan çeşitli medya kaynaklarından en son haberleri duyacağımız yer:Kiiba'nın Sesi, Nadir 1-Qodsabad İstasyonu,NeF,başlıklı VLB bültenıKahraman, Mockbas'ın Sesi, Sivil Kardeşlik,theOrdu Dergisi,vb. Abistan medyası her şeyden önce aşiretlerin hizmetinde olan zihinsel manipölasyon araçları olduğundan, bunlar azami ihtiyatla okunmalıdır.

T

haber her şeyden önce geldi *Kiiba'nın Sesi*. Aslında, Adil Kardeşlik'in başkanlık ofisi Ras'tan gelen bildiriye yankılamaktan başka bir şey yapmadı:

Kutsal Kiiba Kabinesi bu sabah bize, Abistan'ın altmış vilayetine dağılmış müminlerin Büyük Komutanı, Adil Kardeşlik'in başkanı, Lordlukların münhasır Efendisi Muhterem Duc Ekselansları'nın hafif bir rahatsızlığa yakalandığını bildirdi. bu da belli bir süre yokluğunu gerektirecektir.

Onun yokluğunda, Adil Kardeşliğin geçici Komutanlığı, Lord Hazretleri Sayın Bri tarafından sağlanacaktır. Delege Abi'nin resmi emriyle, kurtuluş onun üzerine olsun ve tüm Adil Kardeşlik, tüm bireyler ve kurumlar ona sadakatle itaat etmeye ve görevini kolaylaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çağrılır.

İmza: Olağanüstü bir toplantıda toplanan Adil Kardeşlik adına ve Müminlerin Komutanı vekili Sayın Bri, baş özel katip, Sayın Tat.

Bir hafta sonra, *Nadir 1*-Qodsabad İstasyonu, bir stadyumda düzenlenen bir toplu infazla ilgili aşağıdaki bilgileri gösteren hareketsiz bir görüntü yayınladı:

Az önce iki yüz elli suçlunun Adil Kardeşlik Büyük Jürisi tarafından yayınlanan dini bir kararname ile ölüm cezasına çarptırıldığını duyduk ve Ahlak ve İlahi Adalet Bakanlığından onay bekliyoruz. Aparattaki parlak ajanlarımızı bu kadar çabuk maskelerini düşürüp kafalarını karıştırdıkları için şimdiden tebrik ediyoruz. Büyük Komutan vekili Lord Hazretleri Bri'ye yaptıkları af başvurusu reddedilirse, Büyük Perşembe Yalvarmasından sonra başkentin çeşitli stadyumlarında başları kesilecek. Kiiba'ya yakın kaynaklara göre, bu suçluların kutsal Abistan topraklarında şimdiye kadar duyulan en anlaşılmaz, en aşağılık ve en gülünç söylentiye uydurdıkları söyleniyor: Büyük Komutan Duc'un sağlığındaki ani bir düşüş nedeniyle gece cumhurbaşkanlığı uçağıyla "Yurtdışı" gibi önemsiz bir kelimeyle belirtilen bilinmeyen bir yere tahliye edildiğini ve burada Abistan'ın bilse bile sağlayamayacağı özel tedavi göreceğini söyledi. Nasıl. Utanç! Yurtdışı nedir, nerededir, kimdir? Hiçbir Abistanlı, Büyük Jüri'nin tehlikeli kişiler hakkında verdiği adil kararı kendisi yerine getirmekte bir saniye bile tereddüt etmez. *maketler*. Halk oybirliğiyle Büyük Komutan'a af başvurusunu küçümseyerek reddetmesi çağrısında bulunuyor. Kafa kesme zaten harika

hoşgörü; Bunun gibi pislikler gerçekten kazığa oturtulmalı, dörde bölünmeli ve diri diri kaynatılmalı. Yölah, Büyük Komutanımız Duc'un sağlığına kavuşsun ve vekil Büyük Komutanımız Bri'ye göz kulak olsun.

Yakın tarihli bir sayıda, *NeF*şunları bildirdi:

Savaş ve Barış Bakanlığı'na yakın kaynaklara göre, şu anda güneybatı Abistan'ın çöl bölgelerinde yoğun çatışmalar yaşanıyor. Kaynaklarımız, muharebenin, çeşitli derecelerde hükümet bağlantıları olan belirli çevreler tarafından kontrol edilen özgür milisleri içerdiğini iddia ediyor. Bu kavga, bir süredir dolaşan bir söylentinin, yani Adil Kardeşler'in yeni Komutanı seçmek için bir toplantıda toplanacağı söylentisinin doğrulanması mı? Başka bir kaynağa göre durum daha da karmaşık: Adil Kardeşliğin ikiye bölündüğü ve iki gizli yerde iki toplantı düzenlediği söyleniyor. Pek çok kişinin tüm acıların kaynağı olmakla suçladığı ordunun bu koşullar altında kamplarında ve kışlalarında kalması anlaşılır bir durumdur. Kime itaat etmeleri gerekiyor, çelişkili emirler alıyorlarsa? Bir sonraki sayımızda, müfettişlerimizin tam da şu anda önemli bir hükümet figüründen elde ettikleri belirleyici bilgileri aktaracağız. Dün gece, gazete baskıya girmeden birkaç dakika önce, Adil Kardeşler'in havaalanındaki bir işçinin bize ifşa ettiği şeyi, yani Adil Kardeşler kabinesi tarafından atanan bir sağlık ekibinin az önce uçağa bindiğini, kuşkusuz daha ayrıntılı olarak doğrulayacaktır. Büyük Komutanımızın vefatını doğrulamak ve aziz naaşını yurda getirmek maksadıyla bugünlerde çok tartışılan Yurtdışı denilen bu yere uçacak bir jet. Yölah cennetinde selamlasın. Just Brotherhood'un havaalanındaki bir işçinin dün gece gazete baskıya girmeden birkaç dakika önce bize ifşa ettiği şey, yani Just Brotherhood kabinesi tarafından atanan bir sağlık ekibinin Abroad denen bu yere uçmak için bir jete bindiği. Büyük Komutanımızın vefatını doğrulamak ve saygın kalıntılarını ülkesine geri göndermek amacıyla bugünlerde çok tartışılan bir konu. Yölah cennetinde selamlasın. Just Brotherhood'un havaalanındaki bir işçinin dün gece gazete baskıya girmeden birkaç dakika önce bize ifşa ettiği şey, yani Just Brotherhood kabinesi tarafından atanan bir sağlık ekibinin Abroad denen bu yere uçmak için bir jete bindiği. Büyük Komutanımızın vefatını doğrulamak ve saygın kalıntılarını ülkesine geri göndermek amacıyla bugünlerde çok tartışılan bir konu. Yölah cennetinde selamlasın.

bu *Ordu Dergisi* Genelkurmay Başkanlığı'ndan aşağıdaki (imzasız) tebliği yayınlamıştır:

Abistan'ın istikrarını tehlikeye atan çılgın söylentilerin ışığında, Ordu Genel Komutanlığı, ordunun hükümetin ve ülkenin en yüksek kurumları olan Adil Kardeşler'in hizmetinde olduğu konusunda ısrar etmek istiyor. Büyük Komutan vekili Saygıdeğer Bri'nin yetkisi altında birleşti. Ordu, gezegenin herhangi bir bölgesinde yoğun çatışmaların sürmekte olduğu iddiasını şiddetle reddediyor; ordunun bilgi servisleri, yerel liderler arasında olağan, ara sıra aşırı çatışmalar veya kaçakçılar ile silahlı kuvvetlerimiz arasındaki çatışmalar, isyancılar ile kanun ve düzen güçleri arasındaki çatışmalar veya rakip suçlu çeteleri arasında hesaplaşma dışında hiçbir şey gözlemlemedi. Genelkurmay Başkanlığı herkesi sakin olmaya ve sadece Adil Kardeşliğe hizmet etmeye çağırıyor,

İçinde *Sivil Kardeşlik* FAC (Özgür Yurttaşlık Derneği) tarafından yayınlanan aşağılık gazetede, garip bir uzun hikaye ortaya çıkarıldı. Paçavranın sidik sanatçısı metin yazarları tarafından sergilenen kaba cehalet düzeyi göz önüne alındığında, metnin yerleşik kurum içi hayalet tarafından yazıldığı gün gibi açıktır.

Siviller tarafından defalarca dayağa maruz kalan, meslekten bir serseri olan belli bir Afr, H46'nın sekizinci bölgesindeki Civics kışlasında ortaya çıktı ve iki gün önce bir döneke gördüğünü ortaya çıkardı. birkaç haftadır mahallesi S21'den kaçıyor, belli bir Ati. Onu aslen geldiği kendi mahallesinden bu kadar uzakta görmek ilgisini çeken Afr, Ati'yi takip etti. Bir yabancıнын, heybetli bir adamın yanındaydı. Afr onları dürüst bir esnaf olan hırdavatçı Buk'un evine girerken gördü. Hafif parmaklı, düşüncesiz doğası tarafından yönlendirilen Afr, evin bahçesine girdi ve pencereden garip bir sahneye tanık oldu: Hain Ati, hırdavatçının değerli karısıyla derin bir sohbete dalmıştı. kime ince bir ipeğe sarılı bir hediye veriyordu. Kocası odada değildi, bu yüzden Afr bunun bir zina suçu olması gerektiğinden şüphelendi. Bir sonraki R-Day'de kendisi için çifte ödöl hayal etti, birincisi aranan bir döneği bulup bildirdiği için, ikincisi de bir zina suçunu engellediği için. Onun günü buna değerdı. Halkın arasında yaşadıkları ve tam bir güven duydukları için her şeyi bilen Civics, bu hikayenin temeline inmek istedi, ancak hain Ati ve suç ortağı ortadan kaybolmuştu. Çağrılan ve kendisini açıklamaya çağrılan saygıdeğer Buk, kendisine iftira atıldığını protesto etti ve Tar'ın kendisini zengin bir tüccar olarak tanıttığını, orada önümüzdeki on yıl boyunca tencere ve leğen üretimi için bir teklifte bulunduğunu söyledi.

Civics, ilgililere bir rapor sundu, ancak her zaman olduğu gibi, ne bir teşekkür ne de konunun daha fazla gelişmesiyle ilgili bir bilgi almadılar. Daha sonra iki şüpheli kişinin Tanrı Şehri'ne girdiğini ve bunlardan birinin A19'da serbest gardiyanlar tarafından öldürüldüğünü öğrenince, döneke ve suç ortağıyla bağlantı kurdular ve yetkililere ek bir raporla ileri sürdüler. H46'daki dolandırıcılarla A19'daki haydutların bir ve aynı olduğu hipotezi; sonuç olarak, dosyayı A19'daki Civics'e aktarmak onlara uygun göründü. Yaptıkları da buydu, ancak muhafızlar tarafından öldürülen adamın cesedi ortadan kaybolduğu için Civics soruşturmasında fazla ilerleme kaydedemedi. Ceset yok, suç yok, dava yok; diğer kişiye gelince, o bir anda ortadan kaybolmuştu.

Ülkemizde güvenlik buradadır: Tehlikeli bir hain bir mahalleden diğerine serbestçe hareket eder, dürüst bir hırdavat satıcısı sahte tüccarlar tarafından dolandırılır; bir kişi kimliği belirsiz gardiyanlar tarafından öldürölür ve cesedi tam işe yarayabilecekken ortadan kaybolur (kesinlikle boş bir arsada oynayan çocuklar tarafından görölmüşdür) ve suç ortağı iz bırakmadan ortadan kaybolur. . . En üst makamlar bir şey yapmıyor, olağanüstü hal ilan etmediler, arama ekibi göndermediler, mahalleleri arattırmadılar, kimseyi tutuklamadılar. Güzel şey Abistani adalet. Bu ülkede Sivil olmanın ne anlamı var diye merak ettiriyor insan!

gelince *Mockbas'ın Sesi*, oldukça endişe verici olan ve aşağıdakileri okuyan bir uyanıklık çağrısı yayınladı:

Son zamanlarda endişelenmeden edemeyeceğimiz yeni bir olguya tanık oluyoruz: Kim bilir nereden gelen bireyler ülke geneline yayılıyor.

kutsal dinimizin uygulanmasında daha fazla ortodoksluk çağrısı ile. Şimdilik küçük olanı arıyorlar.*maketler*, çünkü gözetimleri çok az veya hiç yok, ancak bu adamlar ancak daha cesurlaşıp her gedikten sıyrılabilirler ve Tanrı bilir ki onlardan Abistan'da yeterince var. Bu kurnaz maymunların kendilerini çok iyi yetiştirmiş bir ustaları olduğu aşikardır: neredeyse kelimesi kelimesine hepsi aynı konuşmayı yaparlar. Ne yazık ki genç imanlılarımız, onları silaha sarılmaya ve dürüst insanları öldürmeye çağıran bu eleştirileri takdir ediyor gibi görünüyor. Bu iblislerin üzerlerine patlamaya hazır bombalar yerleştirdiklerini ve fark edilip köşeye sıkıştırıldıkları anda onları patlattıklarını dehşetle öğrendik. Bu şeytani savunma, kim oldukları, nereden geldikleri veya kimin için çalıştıkları hakkında herhangi bir soruşturma yapılmasını imkansız kılıyor. derneği*maket*üyelerine, özellikle küçük görevlerde bulunanlara çağrıda bulunur.*maketler*, uyanıklıklarını pekiştirmek ve bu cehennem sürüsüne ait olduğundan şüphelendikleri kişileri olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde polise bildirmek için. Son olarak Dernek, Kanunları Uygulayan Gönüllü Müminler olan VLB'leri sokaklardaki gençler üzerindeki etkilerini artırmaya çağırıyor, aksi takdirde Dernek dini polislerini halka açık yerlerde konuşlandırma iznini VLB'lerden geri çekmek zorunda kalacak. Evde, çocukları üzerinde pratik yapsalar zaten fazlasıyla yeterli olur. Evde pizolasını yalamak için dolaşan bir kedinin olması yeterli değildir, birkaç fareyi de yakalaması gerekir.

Kahraman, VLB'lerin haber bülteni, şu makaleye atıfta bulunur:
*Mockbas'ın Sesi*argümanı onlara karşı döndürmek için.

*Mockbas'ın Sesi*bizi uyanık olmaya çağırdı. Verilmiş, onların amacını görüyoruz. Olaylar gerçekten bizim haberimiz olmadan oluyor, bunun farkındayız. Ama sadece dikkat etmediğimizi söylemiyorlar, bizi kötülüğün çoğalmasına izin vermekle ve dolayısıyla mukaddes dinimize karşı bir komploya ortak olmakla itham ediyorlar ve bizi eleştiriyorlar; Vatandaşlarımıza, din polisimize ve Ahlak Teftişine - bu vahşi sürünün ülkeye empoze etmeye çalıştığı terörizmle savaşmamak için - kendi zamanımızı ayırmak. Milis ve polis olmamız mı gerekiyor? Onurumuza ne kadar borçlu olduğumuzu biliyoruz.*maket*, ama şimdi onların sözcüsü olan haber bültenlerine hayır demeliyiz, çünkü adı*Mockbas'ın Sesi*veya sesi*maket*, ki bu da aynı anlama geliyor ve biz de onları dikkatli ve ciddi bir niyet göstermemekle suçluyoruz, çünkü kutsal dinimizi halka kim öğretiyor? bu*maket*- başka bir deyişle, kendileri! Mahalle ve mahallelerdeki müminlerin ahlak seviyesini kim değerlendiriyor? bir kez daha,*maket*- kendileri! Son olarak kim beyan etmeye yetkilidir?*rihad* ve insanların ahlakını ve zihinlerini arındırmak için geniş bir operasyon başlatmak mı? hala*maket*- kendileri! Bunu yaptılar mı? Yapıyorlar mı? Yapacaklar mı? Her üç soruya da cevap olarak, hayır. O halde, Allah aşkına, bizi yersiz suçlamalardan kurtarsınlar. Biz gönüllüüz, dinimiz için gece gündüz fedakarlık yapıyoruz, tanınma ve saygı istiyoruz. Bilgeye bir söz yeter.

Sîn bölgesinden zengin bir tüccar tarafından basılan ücretsiz, teksirli bir broşür: kervancılar sayesinde birkaç nüsha ülke çapında dolaşıyor ve kulağa dağlardan bir peri masalı gibi gelen şu küçük hikayeyi anlatıyor:

Bir Dru köyündeki sivil muhafızlar, Sayın Bri'nin armasını taşıyan bir helikopterin, Sîn'deki ünlü sanatoryumun kuzeybatısındaki Zib geçidi bölgesinde manevra yaparken görüldüğünü bildirdi. Şu anda Büyük Komutan vekilimiz olan Sayın Bri'nin bölgede çıkarları olduğunu bilmiyorduk. Aramızda bulunmasını kutlar, kardeşçe ve saygılı bir şekilde işini kolaylaştırdık. Ama hayır, helikopter sadece burada ve orada daireler çizdi ve sonunda bir adamı bir platoda bıraktı; dağcılık malzemeleri taşıyordu. Bundan sonra her gün gardiyanlar onu gördüler, gördüler, bir an için yakaladılar; çok tuhaf bir şekilde giyinmişti, eski moda mı diyelim ve sanki bir şey arıyormuş gibi oraya buraya koşturuyordu - kayıp bir iz, efsanevi bir harabe, gizli bir geçit, belki de yasak yol. Davranışından etkilenen Dru köylüleri, bir grup genç adamı yukarı çıkıp onu sorgulamak, ihtiyacı varsa ona yardım etmek veya kötü niyetliyse onu kovalamak için bir araya getirdi. Onu hiçbir yerde bulamadılar; ortadan kaybolmuştu. Tekrar tekrar baktılar ve haberi en ücra köylere kadar yaydılar. Bir şey değil. Dru köylüleri sonunda adamın ünlü Sınır'ı aramaya gittiği ve bir vadinin dibinde ölmediği ya da bir dağ seline, heyelanına ya da çığa kapılıp gitmediği takdirde, belki de onu öldürdüğü sonucuna vardılar. Sınırı buldu; ya da belki arkasını dönüp kuyruğunu bacaklarının arasına alıp eve gitmiştir. Gençler ateşin etrafında çaylarını içerken buna sadece gülüyorlardı ve kar yeniden, her zamankinden daha şiddetli yağmaya başlamıştı. tüm insan izlerini silmek; barınaklarında kalmak zorunda kaldıklarından, kendilerinin ve kendilerinden önceki ebeveynlerinin o efsanevi sınırı nasıl boş yere aradıklarına dair hikayeler anlattılar. Artık bunun kendi parçalarında olmadığına ya da zaten olmadığına ikna olmuş durumdalar; geçidin diğer tarafında bir yerde, güneydoğuda, Bud veya Raqi bölgesinde, Gur zirvesinin ötesinde veya başka bir yerde olmalı çünkü Buds ve Raqi, sınırın Dru bölgesinden geçtiğinden neredeyse eminler veya çok yukarılarda, kartallarla gökyüzü için yarışan Sher'lerin arasında.

Sınır hakkındaki bu hikaye geldikleri kadar tuhaf. Sınır yoksa, ki bu kesin, efsanesi var ve hala büyüyor. En uzak atalarımızın ataları bundan bahsetmişti zaten ama dünyanın tepesindeki dağlarımızda iyiyi kötüden ayıran sınırdır. Göçebeler ve kaçakçılar, hiçbir sınırın bir dağı diğerinden, bir geçidi diğerinden, bir göçebeyi veya kaçakçıyı diğerinden ayıramayacağını çok iyi bilirler. Sınır onların bağlantısıdır. Bazen kervanlar ortadan kaybolursa veya saldırıya uğrar ve yok edilirse, kimin sorumlu olduğunu bilirler, kendilerini hırsızlık ve suça adanmak için ilahi yasayı çiğneyenlerin ta kendisi kervan sürücüleridir.

YAZAR HAKKINDA

Rohan Wilson'ın ilk kitabı, *Gezici Parti* Avustralya/Vogel Edebiyat Ödülü'nün yanı sıra Margaret Scott Ödülü ve NSW Premier Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Wilson, 2012'de Sydney Morning Herald'ın En İyi Genç Romancılarından biri seçildi.